

ΤΟΣ Ε!

ΑΡ. 241

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ελευθέριος Οικονομίδης
Ποσειδάων 4
Αθήνα

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

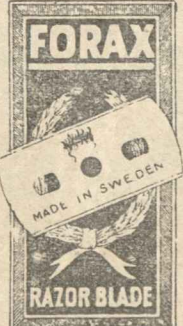
Όλα τα άβλαβη συστατικά συγ-
χωνευμένα εν τη σκευασίᾳ **ΧΙΩΝ**
ΡΟΔΑΛΙΝΗ χορηγούν εἰς τὸ
δέρμα καὶ εἰς τοὺς ἰστούς πολυτίμητα
θρεπτικά στοιχεῖα, διὰ τῆς ἀποτε-
λεσματικῆς δὲ ἐπιδράσεως αὐτῶν,
χιλιάδες νεανίδων καὶ κυριῶν ἀπέ-
κτησαν δέγμα λεῖον, ἀπαλὸν καὶ
διαφανές, παρείδον ροδίνας, καὶ θαυ-
μασίαν ἀπόχρυσιν. Δοκιμάσατέ τὴν
ἀπὸ σήμερον καὶ θὰ πεισθῆτε πά-
ραυτα ὅτι ἐπανερχεται ἡ καλλονὴ
τῆς νεότητός σας. Ἀποτελεῖ τὸ μυσ-
τικὸν τῆς ἐξαισίας ἀποχρώσεως
καὶ τῆς ἰσχυρῆς νεοζωτικῆς μορφῆς
πλεῖστον ὥραιο καὶ αἰνέον
διακρίνοντα διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν
γοητείαν του. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα
τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Καταστήματα
Καλλυντικῶν Προϊόντων.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ - ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

MASSAGE - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Δ' ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΑ ΦΑΡΜΑΚ' ΔΟΥ

Τ. βοηθός τῶν καθηγητῶν Gra-
shy in Μοναχῶν Belot in Παρ.σ.
Γερμ. δ.δ. Θεωσικῆς καὶ Γρα-
βιάς 13 (παρὰ τὴν Ὀμοσπονδ.)
Διὰ νεωτέρων μεθόδων δε-
ραλεύει: Γυναικολογικὰς
καθησικὰς, περὶ σκελετικῶν, ἀνα-
μύων, ἀδενεπάθειαν, νεφροθῆ-
ναιαν, ρευματισμούς, Τριχό-
πτωσιν καὶ ὑπερτριχίαν, Ἀκ-
μήν, (ἀπαιμία), ρευματισμὸν, οὐ-
λκας, σπείλους (ἐλκῆς), κ.λ.π.

ΦΟΡΑΞ

ΚΑΘΕ ΛΑΜΑ

30 ΕΥΡΙΣΜΑΤΑ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΦΟΡΑΞ

ΙΑΣ ΕΧΕΙ ΕΞΑΝΤΛΗΣΕΙ Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ;
ΙΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ, ΧΛΩΡΩΣΙΣ, ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ; ΙΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΕΕΣ ΑΠΑΙΣΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ

Γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ νὰ συνέλθετε, γιὰ νὰ δυναμώσετε, προμηθευθῆτε τὸ περίφημον, τὸ θαυματουργόν, τὸ ἰσχυρὸν ἐκχύλισμα

CITON

Θὰ τὸ βρῆτε ἐνὶ Φαρμακείᾳ.
Προμηθεύεται: Σ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ Μ. ΠΑΛΛΙΟΓΕΝΙΔΗΣ Σμυρνέως 58α Ἀθήνα

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας,
γνήστε κατόχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.
Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἴνε τὸ κόσμη-
μα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ
μὰ μέρα ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας σας.

Ἀγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοῦ γονεῖς σας ἐν τῇ
εὐστον ὥρᾳ νὰ σὰς ἐξυπνῇ τὸ πρῶτον διὰ τὰς μελέτας
σας, συντρέφων τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσ-
ατε τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἰσχυρῶν φερόμενος εἰς τοῦς
πτωχοὺς καὶ εἰς τοῦς πλουσίους, εἰς τοῦς νέους καὶ εἰς
τοῦς νέτους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρει ἐκ τούτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὴν
πρόσθετον ἐκδοτικὴν καθήκον.

Παραπομπὴ παρὰ τῆς Γενικῆς Ἀνεκδοτουμένης τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟῦ ΕΛΕΓΧΟῦ
ἀποδείξει (Συνάδου 47 - Γ. Συναδῶν 2, Ἀθήναι) καὶ παρὰ τοῖς ἀνεκδοτουμένοις
ἐν τῇ ἰσορροπίᾳ καὶ τῇ ἀκριβοειᾳ.

*Μὴ ἴπνευτε
ἀπὸ τὰ παρὰστήματα
ἄσπρως "ἓνα γίγμι" - - -
ἴπνευτε ἓνα
Agfa-γίγμι*

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλόττες, Γάντια, Κορδέλα, Ἀγκράς
καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς μόδας εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ μὲ
πολὺ μικρὰς τιμὰς εἰς τὸ νεόδμητον κατάστημα «ΡΕΚΟΡ»
== Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εὐγγелиστρίας 16. ==

PUBLIBURO

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΕΠΙ-
ΛΟΓΗΝ ΤΩΝ 8 ΔΑΜΩΝ
ΠΡΑΤΗΡΙΑ
ΟΙΝΟΙ: ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ
Τηλέφ. 14-34
ΔΕΙΡΑΡΧΕΣ: ΟΥΡΑ 70 ΤΩ

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗ-
ΜΟΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

Κεφάλαιον Μεσοκινῶν καὶ
Θεματικῶν Δραγ. 51-52

Κεντρικ. Πρατήριον 47

Οἶνον χύμα: λευκὸν, κόκκινον,
καὶ, πορτοκάλι

Οἶνον εἰς σιάλιν: λευκὸν,
κόκκινον, πορτοκάλι

Βερμους: λευκοὶ, κόκκινοι,
Μαυροδάφνη ἀνατολική

Παλαιὸν ἀποστάγμα λευκὸν
ΤΡΙΣ: ἑξήκοντα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ Τῆς ΚΑΛΗΤΕΡΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

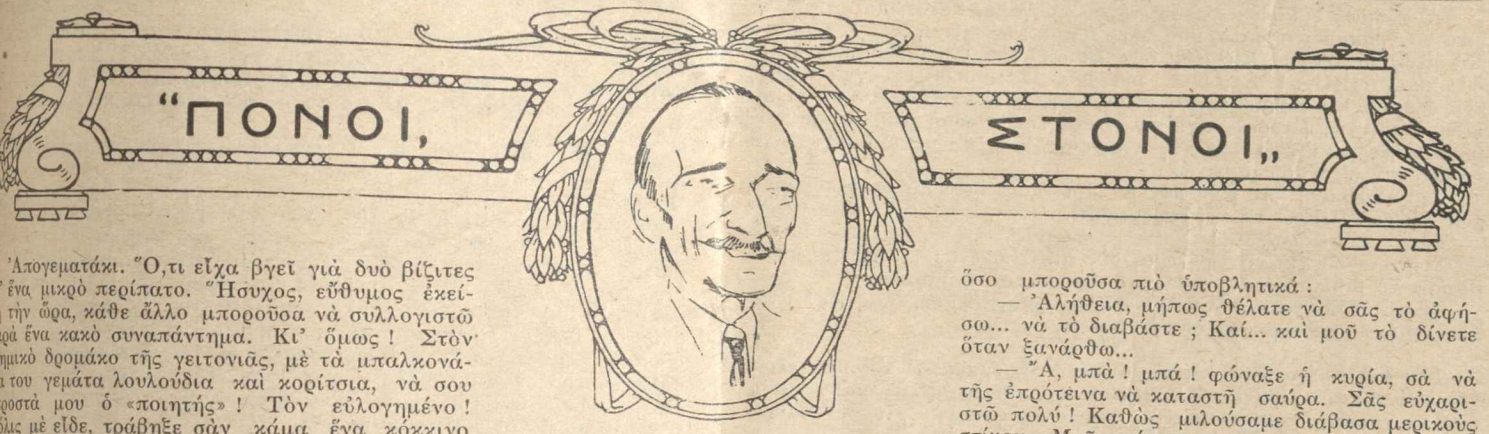
Παλῶνται εἰς 5λ καὶ
καταναλώσονται

15 Νοεμβρίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1149

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ἀπογεματικὴ. Ὅτι εἶχα βγεῖ γιὰ δύο βίβλιες
καὶ ἓνα μικρὸν περίπαιον. Ἦνυχος, εὐθύμως ἐκεί-
νη τὴν ὥρᾳ, κάθε ἄλλο μπορούσα νὰ συλλογιστῶ
παρὰ ἓνα κακὸ συναπάντημα. Κι' ὅμως! Στὸν
ἐμφανὲς δρομὸν τῆς γειτονίας, μὲ τὰ μπαλκονά-
κα του γεμάτα λουλουδιὰ καὶ κορίτσια, νὰ σου
προσάτῃ μὲ ὁ «ποιητὴς»! Τὸν εὐλογημένον!
Μόλις μὲ εἶδε, τράβηξε σὺν κάμῃ ἓνα κόκκινο
βιβλίον καὶ ἐπῆρε κατὰ πάνω μου δλος χαρὰ.

Θὰ σοῦ τὸ πῶν ἐν τῇ σπῆτι, μοῦ εἶπε, μὰ καλύτερα ποῦ σὲ
συναπτῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω στὰ χεῖρά σου. Χάνονται τόσο συχνὰ τὰ
βιβλία!... Ὅριστε! Εἶνε ἡ καινούρια μου Συλλογὴ!... Μοσκοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ μελάνι, ἀαααα!... Τὸ πρῶτον ἀντίτυπον, φίλε μου! Πάρ'
τὸ καὶ διάβασέ το μὲ καρδιά!

Καὶ μοῦ τὸ φόρωσε.
Τὸ πῆρα, — τί νάκανα; — καὶ εἰςχόντας μὲ ματιὰ στὸ ξόφυλλον,
ἐπαρτήσθην τὸν ποιητὴν μὲ λόγια θερμά. Ἀπὸ μέσα μου ὅμως κατα-
μύοντες τὴν ὥρᾳ καὶ τὴν στιγμὴν. Στὸ δρόμον, προσιμῶ νὰ μοῦ φο-
ρῶσιν ἓνα λάγανον παρὰ ἓνα βιβλίον. Ἐπειτα, τί ἦταν τὸ βιβλίον
ἐκεῖνο; Μία συλλογὴ ἀπὸ στίχους τοῦ γλυκοῦ νεοῦ, — τὸν ἤξερα δὲ
τὸν ποιητὴν, — μὲ τὸν γελοῖον τίτλον: «ΠΟΝΟΙ ΣΤΟΝΟΙ»... Ποτὲ δὲν
ἔβγα τὸ θάρος νὰ τὸ ἀνοίξω. Καὶ νάμαι τώρα ὑποχρεωμένος νὰ τὸ
ἀνοίξω μαζί μου σὺς βίβλιες, στὸν περίπαιον, καὶ νὰ τὸ κοιναλίσω
πρὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ τὸ πετάξω σὲ μὴ στίβα ἀπὸ ἀχρηστὰ ἐντυ-
πῶν τὴν πληγὴν τοῦ σπιτιοῦ!...

Μοῦ ἦρθε νὰ τὸ πετάξω ἀμέσως σ' ἓνα σωρὸν σκουπιδιῶν ποῦ
περιμένει τὸν κάρο σὲ μίαν ἄκρην τοῦ δρόμου. Μ' ἂν γέμισε ἄσφαινα
ὁ ποιητὴς, ποῦ δὲν εἶχε μακρύνει ἀκόμα; Ἐπειτα, ἐν' ἄκοπον βί-
βλιον, πρῶτον ἀντίτυπον, ποῦ μύριζε μελάνι, ὅτι καὶ νάταν τὸ λυτή-
ριον. Τὴν δάλεγμα καὶ τὰ κορίτσια, ποῦ εἶχαν παρακολουθήσει ἀπὸ
τὰ μπαλκονάκια τοὺς τὴν τελετὴν τῆς προσφοράς; Ἀ, δὲ συμφέρει
νὰ ἐμφανίσῃ κανεὶς ἐπὶ τὸν κόσμον!

Τράβηξα λοιπὸν μὲ τὸ κόκκινο
βιβλίον στὸ χέρι. Ἀντυχῶς δὲ ζω-
ροῦσε ὁ κάμῃ μου τὸ πῆλ. Ἐκεῖ-
νος ὁ ποιητὴς εἶχε κάτι γεροντικὸν,
καὶ μαλλοῦς καὶ καὶ τοιαῦτα!

Πῆγα εἰς τὴν πρῶτην μου βί-
βλιον.

Ἦταν μὴ κυρία ἡλικιωμένη, ἔ-
σαν, φιλανθρωπὴ καὶ μ' ἄρετὸν φιλο-
λογοῦν γούστον... ἄλλοτε. Γιατί μὲ
τὴν ἡλικίαν, τὴν ἐγγνώμην δεκαπέν-
τε χρονία, — ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν αἰ-
σθησὶν τοῦ καλοῦ. Μοῦλεγε ἀτέλευ-
τα γιὰ τὴν κόρη τῆς ποῦ σπουδάζε
μουσικὴν στὴ Παρίσι καὶ θάρχεσαν
τὸν ἀνὴρα νὰ δώσῃ ἓνα κονόετον, ἵ-
να καὶ δύο... Μιλώντας, πῆρε μὴ
σημῆνι στὰ χεῖρά της τὸ βιβλίον,
ποῦ τὸ εἶχ' ἀφῆσει στὸ χαμηλὸν τρα-
πέζιον τοῦ καπνισματοῦ καὶ, σὺν ἁ-
νεμοῦμένην, ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίσῃ.

Ἀχ, καὶ τῆς ἤρεσε! εἶπα
μέσα μου. Νὰ τὸδελε, νὰ μοῦ τὸ
ἐπιδείξῃ... δανεικὸ!

Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ ξεμώρημα τῆς
καλῆς κυρίας δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα
ἐκεῖ. Σὲ λίγο, ἄφησε πάλι τὸ
βιβλίον στὸν τραπέζιον μ' ἓναν ἐμφρα-
στικὸν μορφοσμό. Σὰ νῆεγε:

«Τὶ σὰν εἶν' αὐτὲς; Ἀκόμα
πρῶτον Στίνους...»

Ἄσφαινα μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα... νὰ
ἐξέσωσω, φερόντας, τὸ κόκκινο βι-
βλίον ἐκεῖ στὸν τραπέζιον. Ἀλλὰ δὲν
μὲ πείνεγε. Τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν χαί-
ρομαι, ἡ ὑποχρεωτικὴ κυρία τὸ
εἶπε ἡ τὴν θυμήθηκε. Καὶ μ' ἔσαν
πρῶτον στὴ φωνή, σὰ νὰ μ' ἔβλεπε
τὴν πρῶτον σ' ἓναν γεροντὸν:

— Τὸ βιβλίον σας!... μοῦ φώνα-
ξε. Μὴν τὸ ξεχάστε!...

— Ἀ, τί ἀφηρημένος! Μεροῖ,
ποῦ!

Κι' ὅπως ὁ πνιγμένος ποῦ πιά-
νεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του, πρόσθετα

ὅσο μπορούσα πρὸ ὑποβλητικῶν:
— Ἀλήθεια, μήπως θέλατε νὰ σὰς τὸ ἀγῆ-
σω... νὰ τὸ διαβάστε; Καί... καὶ μοῦ τὸ δίνετε
ὅταν ξαναφῶ...

— Ἀ, μὰ! μὰ! φώναξε ἡ κυρία, σὰ νὰ
τῆς ἐπρότεινα νὰ καταστῇ σάννα. Σὰς εὐχαρι-
στοῦ πολὺ! Καθὼς μιλούσαμε διάβασα μερικὸν
στίχους. Μοῦ φτάνουν...

***

Ἀπελπισία! Φορτώθηκε πάλι τὸ ἀσήκωτο βάρος καὶ τὸ κοινά-
λῃσα ὅς τὸ σεβαστὸ σπῆτι τοῦ σεβαστοῦ φίλου, ποῦ ἐπῆρε νὰ τὸν
ιδῶ γιὰ μὴ σεβαστὴν ὑπόθεσιν...

Μεσοκόπος κι' αὐτὸς, πλούσιος, μακάριος. Στὸν καιρὸ του, κατὶ
ἀνακατενόταν μὲ τὰ γράμματα, κατὶ διάβαζε. Μ' ἀπὸ τότε ποῦ τὸν
φόρωσαν, — οἱ ἀλιτήριοι! — τὴν διεύθυνση μίας Ἐταιρείας, δὲν εὐκαί-
ροισε ν' ἀπολαμβάνῃ παρὰ τὸ «Ρωμῆν» τοῦ Σουρὴ καὶ Σάββατο.

Ἄς εἴνε. Πέταξα τὸ κόκκινο βιβλίον στὴν ἄκρην τοῦ καναπέ καὶ
μὴλιστα μὲ τὸ φίλον μου ὅς ἓνα τέταρτον σοβαρότητα. Ἐ, αὐτὴ τὴ
φορὰ τὸ ξέχασα στ' ἀλήθεια! Εἶνε θαύμα μάλιστα πὺς θυμήθηκε
φεύγοντας καὶ τὸ μπαστοῦνι μου...

Βρέθηκε στὸ δρόμον μὲ τὸ νοῦ μου ἀκόμα στὴν ὑπόθεσιν. Δὲν εἶ-
χα ξαναθυμῆθῃ τὸ βιβλίον, γιὰ νὰ γὰρ ποῦ τὸ ξεφορτώθηκε. Ὅταν
ἄσφαινα... ἀκούω ν' ἀνοίγουν ἓνα ἑτάμι βιαστικά, καὶ βλέπω στὸ
ἰσόγειο παράθυρον τὸ φίλον μου τὸν ἴδιον μὲ τὸ βιβλίον στὰ χεῖρά!

— Δὲν εἶνε, νομίζω, δικὸν σου αὐτό;
— Ἀ! ναι!... παρὸν, τὸ ξέχασα... Εὐχαριστὸ πολὺ... Ἀλήθεια
ὅμως, μήπως τυχὸν θέλεις;...

Δὲν πρόφτασα ν' ἀποτελειώσω καὶ τὸ βιβλίον μὲ χτύπησε στὸν
ὄμω. Ὁ φίλος μου μὲ τὸ πέταξε λέγοντας:

Τι; νὰ τὸ διαβάσω; Ὁχι, εὐχαριστῶ. Ἐπαφα πρὸ πολλοῦ
νὰ διαβάξω Στίνους, Πόνους, Τόνους, Φόνους!...

Πάει! Τώρα ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κοιναλίσω καὶ σ' ὅλον τὸν
περίπαιον. Νὰ εἶχε τουλάχιστον ἓνα
φύλλον τῆς ἀνθρώπινης! Μ' αὐτὸ τὸ
φλογόκοκκινον ἦταν ἀνυπόφορον! Μία
προβλήθη, ἓνα ξανθισμά, μὴ μόνι-
τα στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Θὰ νο-
μίσαν ἀκόμα πὺς τὸχα πάρει μαζί
μου, γιὰ ἐπίδειξιν!

Κύματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὲ
τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ κανέναν πρὸ
πρόθυμον νὰ μὲ ξεφορτώσῃ. Τίποτα!
ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, γιὰ τὴν τύχην μου,
οἱ κοῦτοι εἶχαν γίνει ἀσάφιστα. Παν-
τοῦ ἔπνευτο! Δὲν ἀπῆλθον οὐτε
κατόπιν γνωστὸν μου «βιβλιοφάγον»,
ἀπ' αὐτοῦ ποῦ τὰ διαβάσων ὅλα,
οὐτ' ἓνα γράμμα... φοιτητὴ, ποιητὴ
ἐπίσης τοῦ γλυκοῦ νεοῦ, ποῦ φοι-
σμένως ἡ κόκκινη συλλογὴ θὰ τὸν
ἐνδιέφερε...

Περωνώντας ἀπὸ τὸν καπνιστικὸν
μου, στὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος,
σκέφηναι μὴ σίγην νὰ τὸν ἀφήσω
τὸ βιβλίον νὰ μοῦ τὸ φωνάξῃ τάχα
ὅς τὸ γούστον, καὶ νὰ γούστον ἀπὸ
ἄλλο δρόμον... Θυμήθηκε ὅμως πὺς
ἀπὸ τὸ ἴδιον καπνιστικὸν ἤρριψε
καὶ ὁ ποιητὴς. Κάποτε βέβαια ὁ κα-
πνιστικὸς θὰ τοῦ πῆγε, ὁ ποιητὴς
θὰ μοῦκανε φωνή, παρὰ τὸν γιὰ
τὴν «λήθη» καὶ δάμον ὑποχρεωμέ-
νος νὰ δικαιολογηθῇ καὶ γὰ τὸ ξα-
ναπόσω.

Τὸν ἴδιον κίνδυνον ἔτρεχα, ἐν τὰ-
να στὸ ταχυροπολαπτεῖον, στὰ κα-
ρνεῖα, στὸ ἐστιατόριον... Ἐκεῖνον τὸν
καιρὸν, βλέπετε, δὲν εἴμαστε στὴν
Ἀθήνα παρὰ δέκα ἄνθρωποι, ποῦ
συντάσαμε στὰ ἴδια κέντρα καὶ γω-
ριζοῦμε ὅλοι σὺν τὰ κάλλικα ἁ-
σπῶν...

Ἀπελπισμένος ἀπ' ὅλες τῆς με-
ρῆς, νεοφασισμένος, φονοκισμένος καὶ
κουρασμένος σὰ νὰ σήκωσα ὀκνάδες,
πέρασα κι' ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφη-
μερίδος ὅπου ἤμουν τότε συνεργάτης.

Εἶπε ὁ Χάλασμος: Ἀγάλλια, ἀγάλλια
Θὰ σὲ καταλύσω ἐσέ, Ζωή.
Μιὰ βουβὴ καὶ μιὰ ἀνόητη στ' ἀνθρώπαινα
Μιὰ φαρισματιά! μοῦ φτάνει αὕτη.

Εἶπε ὁ Χάλασμος: Ἀγάλλια, ἀγάλλια
Θὰ σὲ καταλύσω ἐσέ, Ζωή.
Μεσ' τὰς ἀλυστὰ ἀνθρωπῆα
Τῶν κυμάτων ἡ ἀγάλλια μοῦ φτάνει αὕτη.

Εἶπε ὁ Χάλασμος: Ἀγάλλια, ἀγάλλια
Θὰ σὲ καταλύσω ἐσέ, Ζωή.
Στὰ γερά καὶ στὰ σκληρά, στὰ μαρμαρά ὅλα
Τοῦ νεοῦ ἡ σταλὰ μοῦ φτάνει αὕτη.

Τρῶνὰ θέλω σ' ἓνα τέλος νὰ σὲ φέσω,
Καθὼς εἶνε ἡ χάρις σου τρῶνές.
Τοὺς μεγάλους τοὺς θανάτους ἐγὼ ξέρω.
Πὺς τοὺς δίνουν οἱ μικροὶ οἱ μαχητές.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

"Ετσι κατά τύχη, γιατί ήταν στο δρόμο μου, —όδός Φιλελλήνων— είδεμ το άρθρο μου το είχα στείλει από το μεσημέρι.

Αμα όμως είδα, εκεί στην είσοδο, μεγάλο, καινούριο, προκλητικό το γραμματοβώτιο, μου ήρθε η ιδέα... σατανική ιδέα απ' όλες: Νά ρίξω, να πετάξω, κεί-μέσα σάν έκθετο το κόκκινο βιβλίο και... ό,τι γίνει άς γίνει! Επιδέχεται δέν θά το πετούσα στά σκουπίδια του δρόμου. Θά τώβρισαν, θά νόμιζαν πώς το στέλνει στην εφημερίδα ο ποιητής, μπορεί νάνήγγελαν και την έκδοσή του, μπορεί ακόμα, —ήξερα κι' εγώ πούος έξυπνος συντάκτης θά το διάβαζε, —να το έκοιαν κ' ένθουσιαστικά.

"Ο, τι ήθελαν! "Ας έγραφαν μαζάκι πώς ήταν το αριστούργημα των αιώων! "Εγώ να το ξεφορτωθώ.

Τότα και τόκανα. Στήν είσοδο, εκείνη την ώρα, δέν ήταν κανένας. Με κάποια στρέβλωση, το βιβλίο πέρασε από την τρύπα του κουτιού.

Ουφ!... "Εφυγα νάποτελειώσω τόν περιπάτο μου, ελαφρός, ανακουφισμένος, χαρούμενος όπως είχα ξεκινήσει.

Τήν άλλη μέρα, στο σπίτι μου, ένν' ήσυχάζα τ' άπομειήμερο, ζαλισμένος στο ντιβάνι του γραφείου μου σκεπτόμενος κάθε άλλο από τη χθεσινή μου περιπέτεια, άκούω άξαφνα να χτυπούν και να τρανάζουν την κλειδωμένη πόρτα.

Πετάχτηκα θυμωμένος και φώναξα:

— "Ε! πούος είναι; Δέ σάς είπα να μη μ' ένοχλείτε αυτή την ώρα;

— Μά είναι ανάγκη... Σάς γυρεύουν από την εφημερίδα...

Από την εφημερίδα!... Στάσου, γιατί το πράγμα αλλάζει! Μπορεί να μην ήταν ούτε φύλλον τίμημα! μπορεί όμως να είχε κηρυχθεί κι' ο πόλεμος κατά της Τουρκίας...

"Ο ύπνρής μου αυτό τόξερε: Μόνο άμα με γύρεναν από την εφημερίδα, είχε το δικαίωμα να με "ένοχλή", ό,τι ώρα κι' άν ήταν.

Ανήσυχος, σχεδόν φοβισμένος, ξεκλειδώνο, άνοιγω και τι να ιδώ;

Το κόκκινο βιβλίο!

Τό κρατούσε και μου τό έτεινε ο Γιώργης, τό παιδί του γραφείου!

Νά πάω ή όργη!

— Καί γι' αυτό μόνο ήθελες, μωρέ Γιώργη;

— Βέβαια... Στο γραφείο, βλέπετε, τά βιβλία χάνονται. Τά παίρνει άρώτητα ένας κι' άλλος... "Ο κύριος διευθυντής, άμα είδε πώς αυτό είναι γιά σάς, μου είπε να σάς τό φέρω άμέσως μη σάς τό πάρουν.

— Κι' έτρεξες, κακόμοιρε...

— Χόος μου!

— Μα καλά! από πού είδε ο κύριος διευθυντής πώς το βιβλίο αυτό είναι γιά μένα;

— ρώτησε με θυμό, σά' να μου είχε αποδώσει ο άνθρωπος κανένα έγκλημα. Ούτε ταινία έχει, ούτε έπιγραφή, ούτε διάβολο!

— Άμ' έδω; έκαμε ο ύπνρής με ζαχαρένιο χαμόγελο.

Και γύρισε τό κόκκινο ξοφύλλο.

Αλλοίμονο! Αυτό δέν τό είχα ιδεί, δέν είχα συλλογιστεί: "Αληθινά τό πρώτο έκείνο αντίτυπο ήταν δικό μου. Στο άπομειά ξοφύλλο, τό άσπρο, ο κακόμοιρος ο ποιητής είχε γραμμένη "ιδιοχείρως" τη σχετική άφιέρωση!

Δέν είχα παρά να ύποταχθώ στο μοιραίο.

Εύχαριστήσα τό Γιώργη, μήνυσα τις θεομώτατες εύχαριστίες μου στον κ. διευθυντή, πήρα τό βιβλίο και τό άφησα, —δέν τό πέταξα πιά, —σε μία στίβα από άχρηστα έντυπα— την πληγή του σπιτιού μου...

"Αλήθεια, πόσα έχω! "Από μέρα σε μέρα, ή στίβες τους πληθαίνουν, ύψώνονται, θερμίζουν να με πνίξουν. Πού τόπος πιά και γιά κανένα χρήσιμο!... Και να συλλογιέμαι πώς δέν ύπάρχει τρόπος να ξεκάμω αυτά τά βιβλία με τούς Πόνους και Στόνους; "Όλα έχουν... άφιερώσεις!

Γρηγόριος Ξενόπουλος

ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Η ΓΑΪΤΑΝΟΦΡΥΔΟΥΣΑ

Παραθυράκια μ' όμορφα κι' όμορφοχαμομένα,

γιά λέστε της κυρούλας σας της γαϊτανοφρυδούσας,

να βγί στ' άγνάντια να τη δώ,

[ν άποχαρτηθούμε

ν' άφήσω γιά στά, κάλλι της

[και γιά στην όμορφιά της

να την πουλήσω δέν μπορώ, να

[τήν χωρίσω όχι.

Νά την άφήσω σε βουνό, φο-

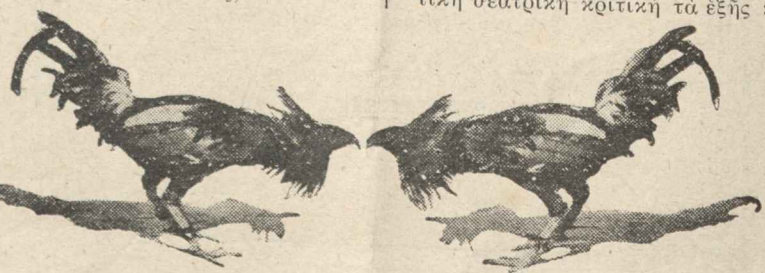
[βουμ' από τούς κλέφτες,

να την άφήσω τριστράτα, φο-

[βουμ' απ' τούς διαβάτες,

να την άφήσω σε γιαιό, φο-

[βουμ' από τούς ναύτες.

ΠΑΛΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ

"Ο "Ιταλός βαρύτονος "Αλντιγκιέρι στέ Παρίσι. "Η συμπρωτα του με την "Όπερα. "Ο έφιιάλης του άνιλεός κριτικός, ή πληρώνει ή... "Η μυστηριώδης σιγαροθήκη. "Ο "Αλντιγκιέρι ύπόσχεται... "Η κριτική. Τό ρεγάλο κ.τ.λ.

Κάποτε ή διευθυντής της "Όπερας τών Παρισίων άποφάσισε να συγκροτήσει γιά να δώσει μία σειρά παραστάσεων, έναν καθήκον "Ιταλικό θίασο. Έκάλεσε δέ προς τούτο, τούς διασημότερους ήτοι ποιούς πού είχε τότε ή "Ιταλία. "Υπό τού "Ιταλικού αυτού θίασου ή πρόκειται να παυχθή πρώτη ή "Αίντα του Βέρνι, με πρωταγωνίστρια την έξακουστή Τερεζίνα Σίγγερ. "Όταν όμως άπεραστή να παυχθή ή "Αίντα είδαν ότι έλειπε ένας βαρύτονος γιά να παχί τόν ρόλο τού "Αμόνασο. Οι "Ιταλοί πρωταγωνιστάι συνέστησαν τότε στην διευθυντή της "Όπερας να καλέσει τόν Γκουάντο "Αλντιγκιέρι, ο οποίος έμενε τότε στη Βέρσια και ο οποίος έθεωρείτο ως ο καλύτερος γιά τόν ρόλο αυτό. "Η διευθυντής της "Όπερας όμως δέν έγνώριζε και τόσο τόν "Αλντιγκιέρι και συνεπώς δέν ήθελε να τόν αναλάβη γιά πολήν καιρό. Γι' αυτό τού έστειλε τό άκόλουθο τηλεγράφημα:

"Ελάτε στο Παρίσι. Σας προσφέρουμε όχτακόσιες λιρέτες γιά τό έξοδα τού ταξιδιού. Θά ντεμπουάρετε στην "Αίντα. "Αν ή προσωπική σας έπιτυχία είνε τέτοια, όπως όλοι την είνε μεθα, θά μείνετε στην "Όπερα γιά ένα-το-μην, με μισθό έξη χιλιάδων φράγκων τόν μήνα. "Αν δέν ανταποκριθήτε όμως στί προσδοκίες της διευθυντήσας και τού κοινού, θά διακόψουμε την συνεργασία μας εύθως μετά την πρώτη παράσταση.

"Ο "Αλντιγκιέρι δέν δίστασε στιγμή. Έπρεγε άμέσως γιά τό Παρίσι. Έκεί όμως τόν έ πληροφορήσαν ότι γιά να πετύχ η δέσφίση ή άξία του. "Επρεπε να προσάγει μερικά χιλιοφραγκα στον περίφημο Παρισιανό κριτικό Μ... γιά να μη γράφη έναντίον του και τόν χαντακώσει. "Ο παντοδύναμος κριτικός, σέ κάθε καλλιτέχνη πού τόν επισκέπτετο, έδινε την σιγαροθήκη του γιά να πάσ τσιγάρο. Έίτε έπαιρνε τσιγάρο είτε όχι, ο καλλιτέχνης έπρεπε πάντως να την κρατήσει λίγα δευτερόλεπτα στά χέρια του και να βάλ η τρώσο μέσα τά χιλιοφραγκα!...

"Η πληροφορία αυτή άναστάωσε τόν άστυχη "Αλντιγκιέρι, διότι δέν είχε χρημάτα διαθέσιμα. Σηκώθηκε μολαταύτα και πήγε να κάνη την καθιερωμένη έπίσκεψη στο γραφείο τού κριτικού. Έκείνος τόν δέχτηκε μ' ευμένεια, τόν ένεθάρρυνε, τού είπε πολλά καλά λόγια και στο τέλος τού έδωσε την περίφημη σιγαροθήκη του.

"Ο "Αλντιγκιέρι την κράτησε μία στιγμή στά χέρια του και είπα στον κριτικό:

— Πρέπει να ξέρετε, κύριε, ότι ή μεθυσμένη παράστασις θά είνε γιά μένα τό πάν. Είνε σάν να παίζω στά χαρτιά την τελευταία μου πεντάρα. Είμαι φτωχός και τη στιγμή αυτή πού σάς μιλά δέν ήμ στή τσέπη μου παρά μόνον τά έξοδα της έπιστροφής μου στή Βέρσια, άν άποτύχω στή μεθυσμένη παράστασι Γι' αυτό σήμερα τολάχιστον δέν μπορώ να έκφράσω... τάς εύχαριστίας μου σ' έκείνον πού θά δελήσουν να με βοηθήσουν. "Αν όμως έπιτύχ, τότε ήμ μπορέσω να έκπληρώσω τις ύποσχέσεις μου. Γι' αυτό ήρω μ' προθεσμία από κείνους πού πρόκειται να με κρίνουν.

Και με αυτά τά λόγια έπέστρεψε την ταμπάκερα άδειαν στήν κριτική, ο οποίος χαμογέλασε με συμπάθεια και τόν ένεθάρρυνε έλλη μία φορά.

"Επειτα από δυό μέρες δόθηκε ή παράστασις της "Αίντας, με μεγάλη έπιτυχία.

Τό κοινό έμεινε κατενθουσιασμένο και απ' τό έργο και απ' τούς ήθοποιούς.

"Όλη την νύχτα εκείνη μετά την παράστασις ο "Αλντιγκιέρι δέν μπόρεσε να κοιμηθή. "Αδμονούσε να έξημερώση γιά να διαβάση τις κρίσεις τού τρομερού κριτικού.

"Επί τέλους ξημέρωσε κι' άνοιξε με χτυποκάρδι τις εφημερίδες, γιά να δη τι έγραφε ο κριτικός γι' αυτόν. Διαβάσε λοιπόν στην σπουδαιή θεατρική κριτική τά έξης:

"Ο Γκουάντο "Αλντιγκιέρι, είνε ένας καλλιτέχνης πού σ' έχει πολλά. Προσεχώς θά είνε πώ άν είνε ικανός να κρατήσει τις ύποσχέσεις του.

Τό κοινό δέν μπορούσε βέβαια να καταλάβη τι έσημανε αυτή η φράσις. "Αλλά ο κριτικός είχε σ' νεννοηθεί με τόν καλλιτέχνη. Και τό ρεγάλο έδόθηκε μετά λίγες μέρες γιναίο και ικανοποιητικό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. M.

Προφαντό λουλουδι μέσα στην σέρα τών εμφύχων λουλουδιών ή παρωπτή δεσποινίς ή όποία φέτος γιά πρώτη φορά έσημείωσε την κομική εμφάνισίν της, σε άπογευματινή χορευτική δεξίωση. "Ιδιότητα, νοστιμωτάτη φρσιογνωμία με μάτια φωτεινά και γελαστά πού προσελκύνον τό ενδιαφέρον. "Αγαπά πολή τό σπόρ και σπανίως σημείνει άπουσία από τό τερραίν τού παρά θιν' άλλος τέχνους. Χορεύει μ' έξαιρετική έπιδειξίότητα και εύλυγισία. Στο Π. Φίλμφο όπου και παραμένει, άποτελεί τόν πυρήνα ούτως εϊπείν μιας ομάδος έλεκτων δεσποινίδων λόγω κεραιού. Παρ' όλη την συμπάθεια πού δείχνει γιά τις κομικές συνθηρούσεις, δέν θυσιάζει την μελέτην της ής άποτελεί και την κυριώτερα φροντίδα της.

"Η Μενταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Η πρώτη άπογευματινή χορευτική προσεστεις χθές τό άπόγευμα παρ' τή κ. Μπαλλίον.

"Όλοι οι κοσμικοί "Αθηναί παροδού. "Η κομική αϊθουσα εϊμε διατεθή εις την νεολαίαν ήτις έχορυσεν με πολή κέρι μέχρι μεσηνοτίου υπό τούς ήχους λίαν έκλεκτής τζάζ-μπάντ.

"Η οικοδέσποινα έδέχετο τούς καλεσμένους της με πολλήν εύγέναν βοηθημένη υπό της ώραιότατης θυγατρός της.

— Μεταξύ τών κεκλημένων, πρόσβυς Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιν, έατετομένος "Αμερικνός και κ. Γκούλντ, πρόσβυς Πολωνίας και κ. Πούγγερτες, πρόσβυς Τουρκίας Τζεράτ Μπέης, κ. και κ. Φραντζή, κ. και κ. Πολίτου με κομικό κόκκινο σύνολον, κ. και κ. Γ. Καραντιώ, κ. και κ. Γ. Πανά, κ. και κ. Ν. Μακκά, Στρατηγός και κ. Τσιμιστή, κ. και κ. Τσαλδάρη, Στρατηγός και κ. Βλαχοπούλου, κ. και κ. Μαλικοπούλου, κ. και κ. Ντέ Πάες, ώραιότατη εμφάνισις, κ. και κ. Κοράτζι πολή chic, κ. και κ. "Αλεξανδρή κομφοτάτη εμφάνισις με μπλε-νουνά και μπρεσέ πολή χαριτωμένο, κ. και κ. Λεοντοπούλου με κοκκίνη τουαλέτα, κ. και κ. Β. Λορέντης γκρι-άρζαν, κ. "Εντού, κ. και κ. Πολυχροινάδη, κ. και κ. Τυτάλδου, κ. και κ. Β. Μπέσης, Στρατηγός και κ. Χατζηπέτρον λεπτή εύμορφία και κομική αιλουέττα.

— Ένα μπουκέτο από έμφυχα λουλουδία, άποτελείτο από τις δεσποινίδες Μιταντση με μπλε κομφοτάτο φόρεμα πού σχημάτιζε καλά μικρά βολάν πλισέ και έναρμονίζετο στην κομική αιλουέττα της. Δίς Τρέν Μακκά με μπλε, Δίς Βεζανή με πράσινο, Δίς Καρατζά, Δίς "Αλεξ. Ν. Μακκά με πορφανή και εύμορφη εμφάνισι με τουαλέτα μπλε-περβάν, Δίς Βλαχοπούλου, Δίς Β. Μελά με πράσινο, Δες Φραντζή ή μία με έμπριμ και ή άλλη με μπλε.

— Εμφανίσες πού διακρίνει τις τουαλέτες: τών τό "αυσε" της "έκωλ συμψ" της κ. Μ. Μαντή, με μαύρα, της κ. Κ. "Αλεξανδρή με μπλε-νουνά και μπρεσέ κομφοτάτο, Δίς Βεζανή με πράσινο και ή Δίς Μ. Μιταντση με μπλε γαρυρισμένο με βολάν πλισέ.

— Μία φρσιογνωμία γοητευτική και αιλουέττα πού την χαρακτηρίζει έλκυστική κομφοτή ή κ. Μ. Μ. με μαύρα κρεπ σάτεν άριστοτεχνικό φόρεμα, ως μόνον γαρυρισία μπυλλαντένιο κόσμημα.

— Όραία και ενδιαφέρουσα φρσιογνωμία της κ. Ντεπάζ.

— Μεταξύ τών κυριών ήσαν Μαρκήσιος Τριόνφυ, κ. Γκάρζε, κ. Α. Μακκάς, κ. "Αδαμίδης, κ. Π. Μελάς, κ. Φραντζής, κ. Γκούμας, κ. "Αντωνόπουλος, Κ. Παπαδημάκης κ.τ.

— Τρεις προφαντές όσον και κομφοτάτες εμφανίσες αϊ Δες "Αλεξ. Ν. Μακκά με χαριτωμένο σύνολον μπλε-περβάν και αϊ Δες Σαμπερλή και Ζωρίτη.

— Τό κυνικέον ήτο άνεξάντηλον σε φινέτσες μεξέδων, γλυκών, και χαμαπνίτου.

— Την παρελθούσαν Τρίτην ματζίχα-ράουε παρ' τη Δι Ν. Νικολαίδου.

— Μεταξύ τών κεκλημένων, δύο άσπ' επανείδουσα έξ Εβρώτης εϊχαν τό ρεκά της κομφοτήτος, κ. κ.

Μ. Τ. με φόρεμα ιδιότυπον μπλε-άρζαν και γκρι καπέλλο και ή Δίς Ι. Σ. με τουαλέτα μαύρη και άσπρη και μαντίν από ντρά-ζιμπε-λινε μαύρο γαρυρισμένο με ρεγάλο.

— Μεταξύ άλλων παρεσθένων και κ. Α. "Αποστολίδη με τουαλέτα μαύρη με άσπρα πούα, Χατζηλαζάρου κ. και κ. Ψύχα, κ. Μάνου, κ. Λο-πρηστή, και ή κ. "Αργυροπούλου κ.τ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΙ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ ΕΚΑΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ τών έκλεκτων περιεχομένων της είνε και τά έξης:

"Ο σπαγός μολωνάς, παραμύθι της Δίδος Γεωργ. Ταρσιώλη,

"Τρομακτικοί άθλοι πυρσοφιστών, κ. "Η πτώσις ενός κοσμοκό-

τορος, "Τά συμπόσια τών Κινέζων, "Οι μεγάλοι άπατεώνες,

"Διάσπομι γαστρονόμοι, "Αφιερύσεις, "Τό έγκλημα της, κ.τ.λ.

Αγοράζονταί σε καλή τιμή βιβλία παλαιά και βιβλιοθήκες ό-λόκληρες. Πληροφορία σά Γρα-φεία μας, Λέκκα 7.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΘΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,

"Εσωτερικού δι' έν έτος... Δοχ. 130|| "Εσωτερικού Δίρ. "Αγγλίας Μία

Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνωνται προς τόν

ιδιοκτήτην τού "Μπουκέτου κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τά προηγούμενα τεύχη τιμώνται δοχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Strumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΤΟΥ ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Τή νύχτα ο διαβάτης—

γοργά περπατεί—

λαγχάδια και ράγες—

τά παίρνει μαζί.

Είπ' όμορφη ή νύχτα—

Προβαίνει προβαίνει και δέ σταματάει.

Ακόμα δέν ξέρει πού ο δρόμος τόν πάει.

Έκεί μεσ' τη νύχτα πουλάκι λαλεί;

«Αχ τι έχεις κάμει καημένο πουλί!

Τι στένεις μου βρόχια σε πόδια και νού

και χύνεις στ' αυτά μου μία γλύκα καημού

πού λέγει μου στάσου

και γροίκα με αυτό—

γιατί με δολώνει με τό λάλημά σου;»

Τό καλό πουλάκι σωπαίνει και λέει:

— «Όχι έσένα διαβάτη! έσε δέ δολώνω

με τού άχνού μου τόν τόνο

μιά γυναίκα δολώνω άπάνω άπ' τη ράχη,

έσε τι σε μέλλει;

"Η νύχτα δέν είναι μου ώραία μονάχη

έσε τι σε μέλλει; Σ' πρέπει να πάς

και ποτέ σου, ποτέ να μη σταματάς!

Τι στένεις ακόμα;

Έσένα τι πειράζει με τό σκοπό μου

διαβάτη τού δρόμου;»

Σωπαίνει και λέει τό πουλί με τό νού του:

— Τι τάχα τόν πειράζει με τό σκοπό μου;

Τι στέκεται ακόμα;

"Ο μαύρος, ο μαύρος διαβάτης τού δρόμου!

— Την Κυριακήν χορευτική έσπερις εις την "Ιαπωνικήν Πο-σείαν. Αί προσλήψεις δέν περιωρίσθησαν μόνον εις διπλωματικών κύκλον, θά παστούν και πολλά έκλεκτά μέλη της "Αθην. κοινωνίας.

Για τό προσέχες Σάββατον άγγηγέθησαν οι ήμειοι αίθερας

"Αθηναϊκής καλλονής, θά παρσθή κι' εύρος κύκλος κεκλημένων.

— Την παρελθούσαν Τρίτην παρ' τή κ. και τη κ. "Αλ. Δημητριάδου. "Η ώραία έξοχική έπαυλις διευθετημένη με πολή γού-στο. Ένα σπουδαίο έκάκτως άριστοτεχνικό με έπιπλα παλαιά σκα-λιστά μαύρα, σε ώραία αντίθεσι με τις χρυσοκόκκινες στόφες πού συνεπλήρουν τόν διάκοσμον πού παίρριζαν θαυμάσια με τά φθι-νοποφύκια φύλλα πού στόλίζουν τά πολύθημα άνθοδοχεία, και τις χα-ριτωμένες άναλαμπές τού άναμμένου τζακιού.

— Ελεγάντικες εμφανίσεις αϊ Δες Ντέπη και Αίλη Δημητριάδη και μία με κρεπ μπροκαίν κόκκινο-όρανζ και ή άλλη με βέο ντε γκρι.

— Έκ τών παρεσθεισών σημειώθηκαν κ. και Δα Γ. Φοσέρη με κρεπ μπλε-νόνι και μπρεσέ στον ίδιο τόνο, Δα Λένα Ρωσέτη ώραιό-τατη με κρεπ ντε-σιν μπλε σε έξαισία γαρυμ, κ. Πετρούδη με μαύρο κρεπ-σατέν, Δίς Γ. Κωνσταντινίδη θαυμάσια εμφάνισις με τζαμπερ από δαντέλλα λαμ' γκρι-μπλε και φούττα κρεπ-ντε-σιν οπούχουρη Μπερ από καστόρι στον ίδιο τόνο.

"Η Μενταίν

ΕΚΑΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

"Ο κ. Στ. Σκατογγλον και ή

Δίς "Αναστασία Μπαλτατζή έέλε-

σαν την παρελθούσαν Κυριακήν

τους γάμους τών έν Κιπρίσσι.

Τους εύχόμεθα να ζήσουν εύτυχ-

μένον. Μ. ΟΙΚ.—Ι. Κ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σε καλή τιμή

βιβλία παλαιά και βιβλιοθήκες ό-

λόκληρες. Πληροφορία σά Γρα-

φεία μας, Λέκκα 7.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ξοπίσω τους ξετρεχε ένα δόλο-κλήρο πλήθος από θαναμαστάς. Όλοι οι νέοι, όλοι οι γυναικοκατακτηταί, όλοι οι κοσμικοί και κομποί παριτινοί που παραθέριζαν εκεί πολιορκούσαν στενά τις δυο κυρίες. Ήσαν άλλωστε η πιο κομψές, η πιο χαριτωμένες από τις κυρίες που παραθέριζαν στη Ντωβίλ... Ο κ. Μωρεσκάν έχαιλούσε κάθε Σάββατο στην επαύλη του τους φίλους του και περνούσαν μαζί ευχάριστα άρκετες ώρες. Τις συγκεντρώνεις αυτές η κ. Ντ' Ερμανύ τα είχε ονομάσει «Ερωτο-Σάββατα»!

Η δυο φίλες έπλητταν τρομερά στις συγκεντρώσεις αυτές. Ο κόσμος που τις τριγύριζε δεν τους ήταν καθόλου ευχάριστος. Τα κομπλιάν, των κομψών κυριών τις ένοχλούσαν. Η εκφράσεις λατρείας και θαυμασμού τις άδηλασαν. Τι μπορούσαν να κάνουν όμως; Άνεχόντουσαν το καθέτι και ξανάβρισκαν τον εαυτό τους όταν άπομειναν μόνες. Γιατί ήταν πάντα μαζί, πάντα αγαπημένες, λές και είχαν πλάσθει ή μια για την άλλη...

Όταν τα Σαββατόβραδα οι καλεσμένοι τους αποχωρούσαν, οι δυο φίλες καθόντουσαν μόνες και εσχολίαζαν τις ανοησίες που τους έβγαιναν ο ένας από τον άλλο. Ήσαν όμως τόσο ευχάριστες που τους έβγαιναν ο ένας από τον άλλο. Ήσαν όμως τόσο ευχάριστες που τους έβγαιναν ο ένας από τον άλλο. Ήσαν όμως τόσο ευχάριστες που τους έβγαιναν ο ένας από τον άλλο.

Το βράδυ... έλεγε η κ. Ντ' Ερμανύ στην Ιωάννα. Δεν ξέρεις, αγάπη μου, πόσο μου είναι άποκρουστικός!

Η Ιωάννα ήταν πιο μαλακή σ' αυτές τις κρίσεις της και της απαντούσε: — Ναι, δεν σ' δίνω, μα είναι ακόμα παιδί ο Σαβίλ. Όταν μεγαλώσει θα γίνη κι αυτός σοβαρός και μετρημένος.

— Άστεινέσαι, αγαπητή μου; Αυτός δεν θα γίνη ποτέ άνθρωπος. Θα μείνη πάντα μιά... γλυκοκολοκύνθα! Αν ήξερες πόσο τον συχαίνουμε!... Δεν θ' αγαπούσα ποτέ, μα ποτέ ένα τέτοιο παιδοπαίδι.

Ακούγοντας κανείς την κ. Ντ' Ερμανύ να μιλά έτσι, φαντάζονταν, πως ο άνθρωπος στον οποίο θα άποφάσιζε να δώσει την καρδιά της, θα έπρεπε να έιναι άπομνος σ' τα χρόνια, σοβαρός, βαρύς, εις άκρον μετρημένος.

Πολλές φορές όμως τα λόγια άπατούν. Άλλα λένε τα χείλη κι άλλα αισθάνεται η καρδιά...

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

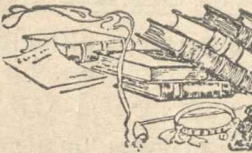
Περί τα τέλη Αύγουστου, μιά νύχτα, η Ιωάννα άποχαρέτησε τη φίλη της και άπεσώθη στο δωμάτιό της για να γράψη μιά επιστολή στη μητέρα της. Όταν τελείωσε το γράμμα της είχαν περάσει πιά τα μεσάνυχτα. Ο καιρός έξω ήταν χαλασμένος. Βαρεία σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, άστραπές αβλάκωναν το βαθύ σκοτάδι, η βροχτιά διαδεχόντουσαν ή μια την άλλη... Άπό στιγμή σε στιγμή θα έξοπαζε δυνατή μπόρα...

Η Ιωάννα ξέροντας πως ή φίλη της εύχαριστείτο στο μεγάλο-πρεπές θέαμα της καταιγίδας, σκέφθηκε να πάη στο δωμάτιό της, για να παρακολουθήσουν μαζί το ξέσπασμα της μπόρας.

Θά ήταν άσφαλώς ξυπνητή άκόμη ή κ. Ντ' Ερμανύ. Όταν έχω-ρισαν, κατά τις έντεκα ώρες, της είπε πως είχε να γράψη κι αυτή μερικές επιστολές, για να τις ταχυδρομήση το πρωί. Τράβηξε λοιπόν προς την κάμαρα της φίλης της, οτάθηκε άπ' έξω και χτύπησε σιγά την πόρτα. Κανείς όμως δεν άπάντησε. Ξαναχτύπησε. Η ίδια ήνα-μιά και δεν είχε διάθεση για ύπνο να κατέβη και άποφάσισε, κάτω πάτωμα του ξενοδοχείου, και να παρακολούθηση την καταιγίδα άπ' τον έξωστη της μεγάλης αιδούσης των συγκεντρώσεων του Σαββάτου. Γύρισε στην κάμαρα της, άναψε ένα κερί και κατέβηκε πατώντας στις άκρες των ποδιών της.

Το ξενοδοχείο ήταν βυθισμένο δόλο-κλήρο στη σιωπή. Κανείς δεν άγρυπνούσε την ώρα αυτή. Η Ιωάννα πλησίασε στην πόρτα της αιδούσης και την άνοιξε. Πριν όμως προχωρήση και ένα βήμα, οτάθηκε άπότομα, έντελως ασυστόμνη...

Στη μέση της αιδούσης αντίκρυσε μιά γυναίκα κ' έναν άνδρα σφιχτά άγκαλιασμένους, με τα

Πάντα μαζί, πάντα αγαπημένες...

και έντιμος έπειτα άπ' ό,τι έπαθα; Ξέχασες πόσο άθλιος ήταν ο άνδρας μου; Λημονήσεις που μ' έσυρε και με κίλησε στο βόρ-βορο; Πώς θα μπορούσα να μείνω άγνη ύστερα άπ' όλα αυτά;

Η Ιωάννα δεν άπαντούσε.

Την έπνιγαν τα δάκρυα.

Η κ. Ντ' Ερμανύ την λυτήθηκε. Της έκαμε βαθειά έντίκωσι ή τρυφερότης, ο σαραγμός εκείνος της φίλης της. Έσκυψε κοντά της και της είπε με καλοσύνη:

— Υποφέρεis, παιδί μου;

— Ό πολύ!... Τόσο πολύ!...

— Ελα... σήκω έπάνω... Πάμε ν' άναπνεύσουμε καθαρόν αέρα...

— Ελα μαζί μου!...

Την έπιασε συγχρόνως άπό το χέρι, την σήκωσε διά της βίας

σχεδόν άπάνω και την παρέσυρε στον έξωστη. Την έβαλε να καθήση και στάθηκε όρθη κοντά της. Για μερικά λεπτά έμειναν σιωπηλές, χωρίς να μιλήσουν. Κύνταζαν την θάλασσα που έβλάνε-ταν μπροστά τους άτάραχη και φωτισμένη από τόσο άπ' τις άστραπές...

Έξαφνα ή κ. Ντ' Ερμανύ άκούμπησε το χέρι της στον ώμο της Ιωάννας και της είπε:

— Είσαι τρελλή, καμένη Ιωάννα!... Είσαι τρελλή, όπως ήμουν κι εγώ, όπως είμαι όλες στην άρχή της ζωής μας...

(Άκολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Και δεν γελούσανε. Η λέξη ΙΣΩΣ, που τόσο μεγαλόφωνα την είχε προφέρει ο Λάζαρος, δεν υπήρχε μέσα στο κείμενο. Η παρά- λην αυτή έκανε κατηγορηματική την καταγγελία έναντιόν του κό- μης.

— Άτιμε!... φώναξε ο Λαχερπέ. Με γέλασες, μου είπες ψέμμα- τα, το βλέπω, το αισθάνομαι, το μαντεύω. Πρόδωσα τον κόμη- τανό μου! Είμαι άνδρας, άτιμος!... Άδωσε μου πίσω αυτό το κατα- ρωμένο χαρτί! Το άρνέμαι, το άποκηρύσσω!

— Πως έλεειν; Τι τοίμας να λές; ρώτησε ψυχρά ο ιεροεξετα- στής. Δεν έβαλες λοιπόν την ύπογραφη σου ελεύθερα;

— Όχι, γιατί έμμεταλλεύθηκες την άδυναμία και τον τρόμο μου... Άλλά τώρα δεν φοβάμαι πιά. Άδωσε μου πίσω αυτό το χαρτί σου λέω, θέλω να το σήσω.

— Τώρα το κρατάω σ' τα χέρια μου πιά!... Έστο άλλα άρνέμαι να φύγω. Περιφρονώ τα βασανιστήρια και το θάνατο. Άδριο, έμπρός στους δικαστάς μου θα σου βγάλω το προσώπειό!...

Ο Δεστράδης βήκε από το κελλί του φυλακισμένου. Η πόρτα έίλεσε βαρειά πίσω του.

Μόλις ο Λαχερπέ έμεινε πάλι μόνος του τον έπιασε τόσο μεγάλη άπογοήτις, ώστε άρχισε να χτυπάται μονάχος του, καταφέρνοντας δυ- νατές γροθιές στο στήθος του.

Ο ιεροεξεταστής φεύγοντας άπό το κελλί του Λαχερπέ, κίλησε κοντά του τους τρεις άποτρόπους φύλακες και τους είπε με πολύ το ύφος:

— Ο άνθρωπος αυτός δεν πρέπει να παρασυστλή αμώρο στη συνεδρίαση του δικαστηρίου. Πιστεύω να με κα- ναλάτε τι θέλω να σας πώ...

Οι τρεις φύλακες, υποκλιθήκανε βαθύτατα, θέλοντας με τον τρόπο αυ- τόν να δείξουν στον ιεροεξεταστή, ότι ένοησαν τη σημασία των λόγων του.

Ο Δεστράδης χαμογέλασε, όπως σνηθίσε πάντα, και με άργό βήμα προχώρησε προς τη φυλακή του κό- μης Κανδάλ. Πριν όμως φτάση έ- κει, πέρασε και είδε τον διοικητή της φυλακής. Κάθισαν μαζί κοντά στο

πίσω και μίλησαν για τον φυλακι- σμένο. Ο Δεστράδης του σύστησε να τον φρονήση τη νύχτα αυτή άργω- πος, μήπως τον διακυβλύνουν οι Ου- ρέτοι να δραστηριο-...

— Δεν υπάρχει έλλειψ ν' άθωωθή;

— Άθωωθή!... μούγγρισε ο ιερο- εξεταστής. Τον περιμένει ή κρεμάλα!

Π' αυτό πρόσχε!... Τα μάτια σου τρεμούν!...

Έπαιψε ύστερα εύχαριστημένος τα χέρια του και τράβηξε προς το κελ- λί του κόμητος.

Το δωμάτιό του κόμητος βρι- σκόνταν σ' ένα υπόγειο, κάτω άκριβώς άπό το κελλί του Λαχερπέ.

Όταν ο δυστυχισμένος Κανδάλ κλεισθήκε στο υπόγειο αυτό, με- τ' την πρώτη ήμερα της δίχης, του φάνηκε ότι κάθε έλλίδα σωτη- ρίας ήταν χαμένη πιά γι' αυτόν! Έβλεπε ότι μαζί με τους άπαι- σίους δικαστάς του είχε συμμαχήσει έναντιόν του όλος ο κόσμος.

Τι έπρεπε να κάμη; Να κλάψη, να παρακαλέση, να ζητήση να τον λυτήσουν; Μόνο οι ένοχοι όμως κλάινε. Κι' αυτός ήταν άθλιος!

Έπρεπε λοιπόν ως την τελευταία στιγμή, που θα τον σέρνανε στην άγνηση, να κρατή το κεφάλι ψηλά και περφήνα.

Και περίμενε πιά άνυπόμονα να ξεμωρήση ή άλλη μέρα για να ρωτή εκείνος που έπρεπε να φανή. Άλλαδή ήρωας άπέναντι της συ- νειδήσεως του και ύπομονητικός μπροστά στον Θεό.

Έξαφνα είδε την πόρτα της φυλακής του ν' άνοιγή και κάτω από την άμυδρή λάμψη ενός κλεφτοφάνταρου, ξεχώρισε τη σκοτεινή και τρομακτική μορφή του Λαζάρου Δεστράδης.

— Άμωρο παιδί! ψιθύρισε ο Δεστράδης, καθώς έμπαινε, σαν να μιλούσε με τον έαυτό του, αλλά τόσο δυνατά ώστε ν' άκουσθή και άπό τον φυλακισμένο.

— Τι θέλετε άπό μένα, κίριε; ρώτησε ψυχρά ο κόμης.

Ο ιεροεξεταστής άκούμπησε το φανάρι πάνω στο όγκο χώμα του κελιού κι' άφ' ότου σταμάτησε σ' άπόστασι δύο βημάτων άπό τον φυ- λακισμένο άρχισε να τον κυττάει με έκφρασι συμπόνιας.

— Έρχομαι, παιδί μου, του είπε ο ιεροεξεταστής, να σε άνα- γκαρίσω για την οίκατά τήη που σε περιμένει και για να σε συμ- βουλεύσω να κάμης χριστιανική ύπομονη.

— Ό,τι και να μου συμβή σήμερα και ό,τι και αν με περιμένη αύριο, θα τα ύπομείνω όλα, άπάντησε ο Κανδάλ.

Ο ιεροεξεταστής άκούγοντας τα λόγια αυτά του Κανδάλ, άρχισε

να δοκιμάζει ζωηρή έκπληξη, γιατί τον φανταζόταν με χαμένο το ήθικό του. Η σταθερά αυτή γλώσσα και ή άπορροστική στάσι του Κανδάλ, τον έκαναν να καταλάβη ότι έπρεπε ν' άλλαξη τακτική ά- πέναντι του. Και τον ρώτησε:

— Έτσι λοιπόν, χωρίς κανένα τρόπο αντιμετώπιζεις την ιδέα ότι θα πεθάνης αύριο.

— Άπό τη στιγμή που έρχομαστε στη ζωή είμαστε όλοι καταδι- κασμένοι να πεθάνουμε. Ποιός ξέρει, λοιπόν, αν σεις δεν πεθάνετε πιά γρήγορα άπό μένα;

Ο ιεροεξεταστής σήκωσε τα μάτια του με κάποιον τρόπο.

— Όλα είνε δυνατά, συνέχισε ο κόμης. Και ή δική μου θέσι σή- μερα είνε καλύτερη άπό τη δική σας κατά τούτο: ότι έξωφω μιά μέ- ρα ένωρίτερα πότε πρόκειται να πεθάνω.

— Αυτά που λές, παιδί μου, είνε όλα άληθινά. Άλλά ο θάνατος έχει χίλιες δυο μορφές.

— Τι σημασία έχει το είδος του θανάτου! άπάντησε περιφρονη- τικά ο Κανδάλ. Άδριο θα καταδικασθώ, μεθάριο, χωρίς άμφιβολία, το τοκευόρι του δημιού θα μου κόψη το κεφάλι. Το μέλλον αυτό δεν με τρομάζει, γιατί κατάγομαι άπό γενναίους και δυνατούς. Άν σή- μερα φάνηκα κάπως στενοχωρημένος, αυτό προερχόταν άπό την

ιδέα της μεγάλης άδικίας που γίνεται εις βάρος ενός άθώου. Άλλά έπειτα σάφηνκα: Γιατί να λυπάμαι; Για το όνειρο αυτό που λέ- γεται ζωή; Όταν ο Θεός μου φωνάξη: — «Πού είσαι»; θα του άπαντήσω άμέσως: — «Εδώ!», σαν στρατιώτης που τον καλούν για να τον στείλουν στη μάχη. Άς έλθη λοιπόν το τοκευόρι του δη- μιού ή το σχοινί, έγω θα σκύψω το κε- φάλι μου, χωρίς να τρέμω, χωρίς να κινιρίσω.

— Άλλοίμονο! ψιθύρισε ο ιεροεξε- ταστής με ύποκριτική συμπάθεια, δεν είνε μόνο ο πέλεκυς του δημιού!

— Λοιπόν τι; νομίζετε ότι θα με κρεμάσουν;

— Ποιός ξέρει;

— Μά τους ευνενώεις, όπως είμαι κι' εγώ, δεν τους κρεμάνε;

— Ποιός ξέρει; ξαναείπε ο Δεστρά- δης.

Ο ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΖΕΤΑΙ

Ο ιεροεξεταστής που ήλπιζε σε μιά εύκολη νίκη άρχισε ν' άπελπίζεται. Μο- λαταία θέλησε να κάμη μια τελευταία προσπάθεια.

— Λοιπόν άποφάσισες να πεθάνης; τον ρώτησε.

— Άπλάη είμαι έτοιμος, γιατί όλα έχουν συμμαχήση έναντιόν μου.

— Και δεν λυπάσαι καθόλου τη ζωή σου; ρώτησε πάλι ο Δεστράδης με συμ- παθητικό τόνο.

— Όχι! Θρηνώ όμως τον έρωτα, που δεν τον έγγνώρισα άκόμη και για τον όποιο είμαι πλάσμένος.

Ο Κανδάλ λέγοντας τα λόγια αυ- τά, άρπασε το κεφάλι του να πέση πάνω στο στήθος του και για μιά στιγμή έμεινε σιωπηλός.

— Κύριε κόμη, είπες έφηνκα ο Δεστράδης, τι θα έκανες για να βοήθης τούτη τη στιγμή εκείνους, έξω άπό τη φυλακή και να πε- τάιζες πάνω σ' ένα άλογο προς τη ζωή πάλι;

— Ελεύθερος; ρώτησε μ' έκπληξη ο Κανδάλ, και με ποιο τρόπο; Άκούω με! Αυτή την ώρα που σου μιλάω είνε άπορροσμέ- νη ή καταδική σου.

— Πως είνε δυνατόν αυτό, ρώτησε ο Κανδάλ, αφού άκόμη το δικαστήριο δεν άκούσε την άπολογία μου;

— Τι θα σε σφελήση ή άπολογία σου, αφού και αυτές οι συνε- νοχές σου...

— Ποιός συνένοχος; τον άκούει ο κόμης.

— Ο Γαβριήλ Λαχερπέ, ο όποιος σε καταγγέλει.

— Τι λές; είνε δυνατόν αυτό; Μάλιστα σε καταγγέλει.

Ο Κανδάλ σήκωσε τους ώμους του και άπάντησε ήρωας:

— Δεν το πιστέω.

— Άν έξεις την ύπογραφη του διάβας, του είπε ο Δεστράδης και του έδωσε το χαρτί που είχε ύπογράψει ο Λαχερπέ.

Ο Κανδάλ διάβασε ήρωας το χαρτί που του έδωσε ο ιεροεξετα- στής και δίνοντας το πίσω στον Δεστράδης, του είπε:

— Η ύπογραφη αυτή δεν είνε αληθινή του.

— Έβαλε την ύπογραφη μου σ' α πέντε μάργους.

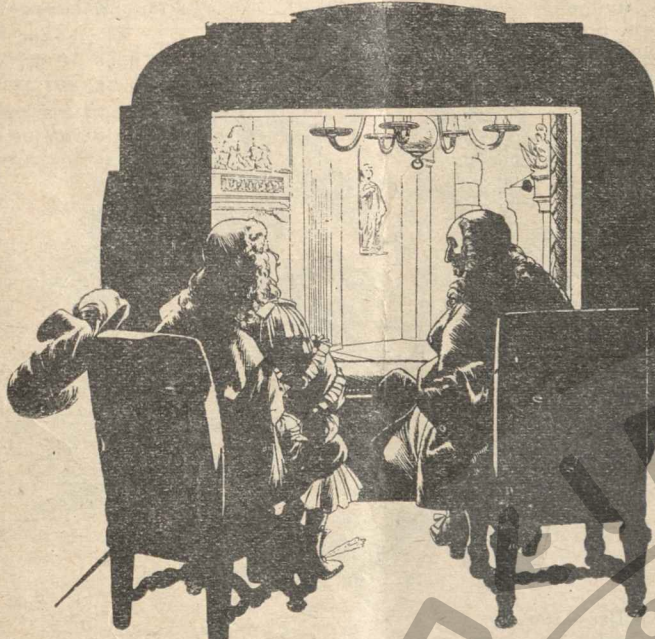
— Τότε τον βιάσατε.

— Έβαλε την ύπογραφη του ελεύθερα.

— Άδύνατον! Τον βιάσανατε.

— Όχι, υπέγραψε στο κελί του μέσα. Σου το δοκίμομαι.

(Άκολουθεί)

...Τον περιμένει ή κρεμάλα!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΩΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΑΠΟΛΕΩΝ Γ'

"Ένα βασιανιστικό ταξίδι της πρώτης μας Βασίλισσας. "Όπου ή 'Αμαλία ίκετεύει για να μη χάσει το θρόνο. Μία λαμπρή συγκέντρωση βασιλέων. Το εκδικητικό πείσμα του Ναπολέοντος Γ'. "Όταν οι βασιλείς παίζουν... Τι έγραψε ένα τετραγώνιο χαρτάκι. Η 'Αμαλία συνταράζεται. Το επεισόδιο του Βασιλικού Θεάτρου κλπ.

ΕΙΣ το μαρτυρολόγιο των πρώτων μας βασιλέων αναφέρεται και το εξής δραματικό γεγονός: Κατά το 1855 ή θείσι των βασιλέων είχε γίνει πραγματικώς αξιολύτης. Οι Έλληνες δεν έσυγχωρούσαν στην 'Αμαλία το ότι δεν έκανε παιδιά—σάν να ήταν σφάλμα δικό της και όχι της φύσεως ή άτεκνία—και από την άλλη μεριά οι ξένοι ελογάριαζαν με ποιόν τρόπο θα σφετερισθούν το θρόνο της 'Ελλάδος, που έμενε χωρίς διάδοχο. «Η πάλη αυτή—γράφει ένας ιστορικός—δύο βασιλέων, δύο ανθρώπων εναντίον του κόσμου, άλλοτε μυστική και άθρομβος, άλλοτε επιδεικτική και θορυβάδης, πάλη διεξαγομένη άφ' ενός υπό του λαού δια στάσεων και αντιδράσεων και φαντασιοκοπημάτων περί τυραννίας, και άφ' άλλου υπόλους υπό της διπλωματίας δια προσβολών και δυσφημιών, προσελάμβανε κάποτε διαστάσεις γιγαντομαχίας».

Στάς άρχας του 1854 έφθασε στάς 'Αθήνας υπό αυστηρό έλεγχο άπεσταλμένος της Ρωσικής Αύλης για να συνεννοηθή με τους βασιλείς για το ζήτημα της διαδοχής. Ο Ρώσος διπλωμάτης έμεινε λίγον καιρό στάς 'Αθήνας σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, ανέβηκε νύχτα στο Παλάτι, και έβγαλε επίσης μυστικά, όπως ήθελε: 'Αλλά και η 'Αγγλική Πρεσβεία δεν έκοιμότανε. Ο μόνος άνθρωπος που κατόρθωσε να μάθει τι είχαν πει οι βασιλείς της 'Ελλάδος και ο Ρώσος άπεσταλμένος, ήταν ο πολυμήχανος Γουάις, ο πρεσβυτής της 'Αγγλίας...

Η 'Αμαλία, βλέποντας ότι της ήταν αδύνατο να έξευμενίσθη στάς 'Αθήνας τους μαινομένους διπλωμάτας, άπεφάσισε να ταξιδεύσει στην Εύρώπη. Έπληγε λοιπόν πρώτα στη Βιέννη, όπου ή υπόδοχη της υπήρξε μάλλον ψυχρά. Άπογοιευμένη ή Βασίλισσα, έφυγε από τη Βιέννη και έπληγε στο Μόναχο, όπου όμως δεν έβρισκε και την υποδέχτηκε ο πεθερός της, παραιτημένος βασιλεύς Λουδοβίκος. Στη Βαυαρία είχε περισσότερες ελπίδες επιτυχίας και ήλπιζε να βοηθήσει στην επίλυση. Στο μεταξύ επισκέφτηκε τα μυσεία και τις πινακοθήκες, ξαναβρήκε το παλιό της κέρι, και όσοι την ακολουθούσαν στο ταξίδι της την έννοιωθαν γεμάτη ελπίδες.

Ολίγες ημέρες κατόπιν έγύρισε στη Βιέννη και ο Μαξιμιλιανός. Η γυναίκα του, Βασίλισσα Μαρία, εισηγήθη τότε στο Βασιλιά το σκοπό του ταξιδιού της 'Αμαλίας. 'Αλλ' ο Μαξιμιλιανός έσώκωσε τους όμους με άδιαφορία.

Άπελιπομένη πάλη ή 'Αμαλία έφυγε για το Βερολίνο όπου ο Αυτοκράτωρ Φρειδερίκος, γέρος πειά και ιδιότροπος, υποδέχτηκε με πολλή συμπάθεια τη Βασίλισσα της 'Ελλάδος, έδωσε προς τιμήν της γεύματα και πανηγυρικές παραστάσεις στο θέατρο και γενικώς την περιποιήθηκε πολύ. Το ίδιο και ο άδελφός του έπιδόξος διάδοχος του θρόνου Γουλιέλμος, ο οποίος έκλεψε την 'Αμαλία στο έξοχικό του παλάτι, όπου με περισσότερη άνεση θα μπορούσαν να μιλήσουν για το ζήτημα που ένδιέφερε τη Βασίλισσα. Όταν όμως ή 'Αμαλία έζήτησε την έμμενσή του για το ζήτημα της διαδοχής, ο Γουλιέλμος άρνήθηκε ευγενώς να λάβη την πρωτοβουλία.

Άνεχώρησε λοιπόν και από το Βερολίνο ή 'Αμαλία και διευθύνθηκε στη Δαρμστάτ, όπου ή σύζυγος του βασιλεύοντος δονούξ, Δούκισσα Ματθίλδη, άδελφή του Όθωνος, ήταν και ή μόνη που έδειχνε ζοση συμπάθεια στον άδελφό της.

Η 'Αμαλία, ήλπιζε πολλά από τη νύφη της, που ήταν τετραπλάτη στην πολιτική.

Ένώ όμως ή Βασίλισσα της 'Ελλάδος έφιλοξενείτο στη Δαρμστάτ, έφτασε και ή Αυτοκράτειρα της Ρωσίας, άδελφή του Δονούξ με τα τρία παιδιά της. Η Τσαρίνα έσημύονε την 'Αμαλία, της υποσχέθηκε την υποστήριξη της και την έπεισε να πάη μαζί της στη Στουτγάρδη, όπου επρόκειτο να συναντηθή ο Τσάρος με τον Ναπολέοντα Γ', Αυτοκράτορα των Γάλλων, ο Βασιλεύς της Βυρτεμβέργης, οι βασιλεύοντες δούκες του Άννοβέρου και της Δαρμστάτης, ο πρίγκιψ Μυράτ και άλλοι ισχυροί.

Η 'Αμαλία, προτού δεχθή την πρόταση της Τσαρίνας, έζήτησε τη γνώμη των Έλλήνων ακόλουθων της. Η κυρία της τιμής Λιδωρίκη δεν έφάνηκε ένθουσιασμένη, ο Μπότσαρης όμως, ο ένθουσιώδης και άφοσιωμένος σύμβουλος της, εκηρύχθη υπέρ του ταξιδιού αυτού.

Ο Έδμόνδος Άμπου
Επί τη εκατονταετηρίδα του.

Και έτσι ή 'Αμαλία άνεχώρησε για τη Στουτγάρδη, με την Τσαρίνα. Στο σταθμό της Γερμανικής αυτής πόλεως (όπου έπεριμέναν για την Αυτοκράτειρα της Ρωσίας, χωρίς να ξέρουν ότι θα την συνοδεύει και ή 'Ανασσα της 'Ελλάδος) είχε προσέλθει ο Τσάρος Άλέξανδρος, ο Βασιλεύς της Σαξωνίας με το διάδοχο και τη γυναίκα του πριγκίπισσα Όλγα και άλλοι επίσημοι.

Όταν το τραίνο έμπηκε στο σταθμό, έφάνηκε στο παράθυρο η Τσαρίνα και πίσω της ή Βασίλισσα της 'Ελλάδος. Η 'Αμαλία—που ή έλπιδα και ή προσδοκία της έπορφύριζαν την όλη—ήταν έμμεντικώς όμοια εκείνο το απόγευμα, με το γαλάζιο φόρεμα που έκοιμήσε περίφημα στην όρμη καλλονή της.

Ο Αυτοκράτωρ της Ρωσίας έπλησιασε πρώτος, και τότε ή Τσαρίνα του έλεπε:

— Άλέξανδρε, έπεισα τη Βασίλισσα της 'Ελλάδος να έλθει μαζί μου!

Ο Τσάρος έφίλησε το χέρι της 'Αμαλίας και της έπορφησε με μπράτσο του για να κατέβη. Στη σύντομη διαμονή τους στη νέα του σταθμού, ο Τσάρος έδειξε φανερά σημεία συμπάθειας στη Βασίλισσα της 'Ελλάδος και παρουσιάζοντάς την στον ύπασιση του πρίγκιπα Μπαρστανίν, του έλεπε:

— Πρίγκιψη, στην Τσαρίνα όφειλουμε την τιμή και την εύηχη της άπροσδόκητης μεταβίβας παρουσίας της Α.Μ. της Βασίλισσας της 'Ελλάδος!

Η Έξοδος των ήνλητών ξένον από το σταθμό υπήρξε πανηγυρική και θάμποισε τους κατοίκους της πόλεως και τους διάφορους ξένους που είχαν μαζευτεί από παντού. Από την ψηλή μαρμαρένια σκάλα κατέβαιναν οι βασιλείς και οι πριγκίπες κατά ζεύγη—οι άνδρες έχοντες στο μπράτσο τις κυρίες—μεταξύ από διπλή σειρά αυλικών υπαρχόντων, ντυμένων με φανταχτερές ρεσαύς, κές στολές, με λευκή περούκα και που κρατούσαν πελώριους χρυσούς κροσσάτες.

Το βράδυ, δόθηκε στ' Άνάτολη μεγάλο γεύμα, και κατόπιν όλογενειακή συναστροφή. Σ' αυτή έλαβαν μέρος όλοι οι έστεμμένοι άσπαστην ακολουθία, δηλ. καθεύς συνοδευέτο από έναν υπάσιση και ή Βασίλισσα από μία κυρία της τιμής. Η Βασίλισσα 'Αμαλία έκοιμήσε παραπλεύρως του Βασιλέως της Βυρτεμβέργης, στη θέση που της έπορεύαζε.

Το γεύμα δεν εκάρησε καλή ώρα. Έπειτα οι καλεσμένοι έπληγαν στην πλαγινή σάλα, όπου καί έπορεύαζε η Βασίλισσα της 'Ελλάδος.

Άφου παίχτηκαν μερικά, ο Ναπολέων έκοιμήσε να παχθή εκείνο το παγινίδι που καθέννας γράφει σ' ένα χαρτάκι μια ερώτηση, χωρίς όμως να την υπογράψει. Ο Ναπολέων έσύνταξε τις ερωτήσεις των έστεμμένων, ο πρίγκιψ Μυράτ των άλλων έπισήμων καί έπειτα έπληγαν σε μία σάλα για να γράφουν τις άπαντήσεις. Σε λίγη ώρα έγύρισαν, κ' έκοιμήσαν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, για να διαβάσουν τις έρωτήσεις και τις άπαντήσεις.

Ο Ναπολέων βρήκε στην περίστασι αυτή την ευκαιρία να περιγράψει την 'Αμαλία για τη ζαφνική της εμφάνισι στη Στουτγάρδη, ένοιωθε ότι το καταλληλότερο μέσον ήταν το παγινίδι αυτό, όπου ή απάντησιν συνδυάζεται με την τύχη. Ένώ λοιπόν άντρες και γυναίκες, βασιλείς και πριγκίπες, γελούσαν και πείραζε ο ένας τον άλλον για τις άστοχαιότητες των μικρών τετραγώνων χαρτιών, ο Ναπολέων έστράφη και με φωνή έπίτρεψε δυνατότερη από εκείνη που είχε μεταγλωττίσει ως τότε, έδιάβασε την ακόλουθη ερώτησι:

«Τί είναι το περιεργότερο αυτό της στιγμή στη Στουτγάρδη»

Και άμέσως έπειτα έδιάβασε την άπάντησι, τονίζοντας ιδιαίτερος κάθε λέξη:

«Ο Διάβολος, που έβαλε τα δυνάτα του να κατορθώνη τις πιο άπροσδόκητες συναντήσεις!»

Η ερώτησις και ή άσπάντησις έκαναν από την πρώτη στιγμή έντύπωση σε όλους. Οι περισσότεροι άνδρες βρήκαν ότι ο Ναπολέων ξεπέρασε τα όρια της έλευθρίας που επιτρέπεται το παγινίδι, ή γ'.

ΑΠΟ 'ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ 'ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα έλευ του κόσμου)

— Σκέψου τι δυσάρεστον... Ένας που έχει ακριβώς το ίδιο όνομα μ' έμένα, καταδικάστηκε επί άπάτη των δανειστών του! Και τώρα, ο κόσμος θα νομίση ότι είμαι εγώ!

— Μη φοβάσαι! Ο καθένας ξέρει πως δεν σε δανείζει κανείς εσένα!

— Άκου, παρ' όλιγο να μη γνωρίσω τον Ρέγλερ! Από την τελευταία φορά που είχα να τον δω, άλλαξε πολύ. Απόκτησε μία γενειάδα, μία φράκα, ένα αυτοκίνητο και...μια γυναίκα!

— Ο δανειστής θυμωμένος... Πότε μου λέν «ό κύριος δεν εινε σπίτι», άλλοτε πάλιν «ή κυρία δεν εινε σπίτι»...ποιός πληρώνει επί τέλους;

— Η ύπνηγρία!

— Όταν πρόκειται για πληρωμές δεν ειν' κανείς εδώ!

— Στον περιπατο... Η σύζυγος: Θέλεις να τηλεφωνήσης; Πήγαινε γρήγορα σ' αυτό το κατάστημα κλειδοκρυβάλων. Έχουμε τηλεφώνον και θα σου κάνουν την χάρι να σ' αφήσουν.

— Η σύζυγος: Σ' ένα ξένο μαγαζί, χωρίς ν' αγοράσω τίποτε; Αυτό δεν θα το κάνω ποτέ.

— Η σύζυγος: Αί, αγοράσέ μου τότε ένα πιάνο!...

— Μεταξύ λωποδυτών.

— Τι λές 'Εδουάρδε, θα ήθελα να φωτογραφιζόμουν με τούτο το πανοφρύ!

— Περίμενε να σε πιάσουν... θα φωτογραφισθής τότε δημοσά!

— Δεν παίζουμε πιάνο κ' οι δύο μαζί με τα τέσσερα;

— Εκείνη:

— Νομίζω ότι αυτό μπορείτε να το κάμετε και μόνοι σας!

— Ο βαρώνος σταματώντας τον σωφέρι του.

— Για σταμάτησε το αυτοκίνητο, σκουτήσαμε ένα ζεύγος ερωτευμένων και τους πετάξαμε μέσα στο χαντάκι.

— Ο σωφέρ έξακολουθώντας την πορεία του:

— Δεν πάθανε τίποτα, κ. βαρώνε... εκεί πήγαιναν κ' αυτοί!

— Ο πελάτης στο ξενοδοχείο του χωριού:

— Μά αυτό εινε άνοσηφο. Κάθε στιγμή πέφτει μία γυναίκα στο ποταμό μου!

— Ο ξενοδόχος:

— Και δεν χαιρέσει! Έτσι θα λιγοστέψουν ή μυίγες.

— Μεταξύ ύπνηγριών:

— Πώς μπορείς να βρής τόσο γρήγορα παλιό θέση, αν και είχες και τόσο καλό πιστοποιητικό, από την πρώτη σου κυρία;

— Είχα μία φωτογραφία της και την κλήτσα στο πιστοποιητικό μου. Όπως βλέπει αυτή την εικόνα και διαβάσει και το πιστοποιητικό, θαμνάει πως κατορθώσα να μείνω ένα χρόνο στην ύπνηγρία της, με λυπούνται και με πέρουν!

— Μεταξύ άνδρων:

Κυρία: Άχ, τι δύναμι που έχει μερικές φορές και μία μόνη λέξη!

Κύριος: Ναί...έμένα π.χ. με έκανε δυστυχ ή όλο μου τον βίο, μία και μόνη λέξη που είπα ένα γυναικείο στόμα.

Κυρία: Άλήθεια; Βέβαια ή κυρία αυτή θα έλεγε «αχ».

Κύριος (λυπημένος): Άχ' εναντίας είπα «να».

— Ο δάσκαλος προς τον μαθητή:

— Γιατί έλειπες χθες το απόγευμα;

— Με συγχωρείτε. Η άδελφή μου είχε τους άρροβόνας της.

— Άλλά αυτά θα τα γνωρίζεις βέβαια από το πρωί, και έγραφε να μου ζητήσει άδεια...

— Δεν ήταν άδεια το πρωί βέβαια αν να καταφέρναμε!...

— Πως συμβαίνει, μικρή μου, να είσαι μελαγχολική, ενώ ο άδελφός σου εινε ζαντός;

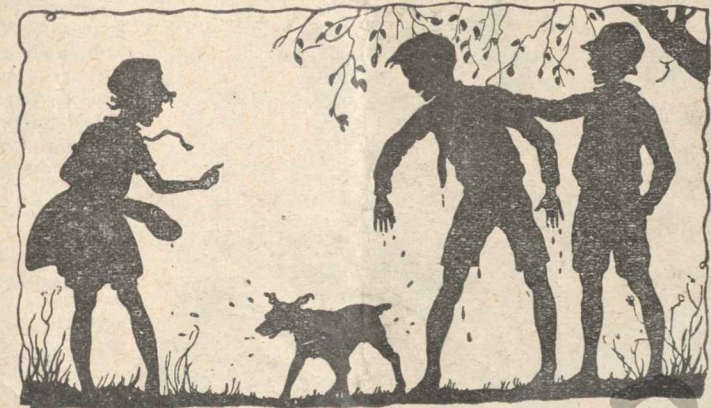
— Ο άδελφός μου, κυρία, γεννήθηκε άργότερα, όταν ή μητέρα μου άρχισε να βαρύνει τα μαλλιά της.

— Να!

— Ετοίμασε τα πράγματά σου;

— Νά, τώρα τα βάσει στις βαλίτσες ο άντρας μου!...

— Ο Κατεψυγμένος

ΜΙΑ ΖΗΤΙΑΝΙΚΗ ΦΡΑΣΗ

— Έλεηστε με για το Θεό...

Πόσες φορές δεν την άκουμε την επίκληση αυτή με την άργη και παραπονοιακή μελωδία της. Άλλά ποιος εφάνταστηκε ποτέ την προέλευσή της και την ιστορία της; Γιατί μολονότι ή κακομοιρία αυτή φράση χρησιμοποιείται από τους ζητιάνους, έχει—διαβολέ—προέλευση και ιστορία μακροχρόνιο μάλιστα.

Εινε ή τυπική φράση των Ζητιάνων της Αρχαίας Ρώμης, οι οποίοι ζαλώνοντάς απέξω από τους ναούς, άπλωναν τη λιτόσαρκη παλάμη τους και μασούλιζαν, λέγοντας:

— Per deum, seccurrite! (για το Θεό έλεηστε).

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΠΑΓΓΟΣ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΙΑΣΣΑΝ

«Απ' όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στο Γκοντεβίλ, ένα πλήθος από χωριάτες κατέβαινε προς την κομόπολη. Ήταν η μέρα του πανηγυριού. Άλλος πήγαινε να πουλήσει μια αγελάδα, άλλος ένα μοσχάρι, άλλος μια κατσίκια. Η πλατεία του Γκοντεβίλ ήταν γεμάτη από σκόσιμο και από κάθε λογής ζωντανά.

Ο γέρο-Χοσκόρν, απ' το χωριό Μπερβίλ, μόλις είχε φτάσει στο Γκοντεβίλ. Πήγαινε προς την πλατεία, όταν, άξαφνα είδε καταγής ένα κομμάτι σπάγγο. Ο γέρο-Χοσκόρν, είχε πάντα τη συνήθεια να μαζεύει τα πράγματα που βλεπε πεταμένα κάτω και που νόμιζε πως μπορούσαν κάπου να του χρησιμεύσουν. Έσκυψε λοιπόν—με δυσκολία, γιατί έπασχε από ρευματισμούς—και σήκωσε το σπάγγο. Έτοιμάζονταν να τον τυλίξει και να τον βάλει στην τσέπη του, όταν άξαφνα παρατήρησε πως ο Μαλαντέν, ο σαμαράς, στεκόταν στην πόρτα του σπιτιού του και τον έβλεπε. Ο Χοσκόρν ήτανε τσακωμένος με το Μαλαντέν. Είχανε τσακωθεί έδω και δύο χρόνια, από άφορη έντελως ασημαντή. Από τότε, δεν είχανε μιλήσει ποτέ. Ο γέρο-Χοσκόρν ντράπηκε που τον είδε ο έχτρος του να σηκώνει από χάμω ένα πεταμένο σπαγγάκι. Έκρυψε λοιπόν άμέσως στο χέρι του το σπάγγο και τον έβαλε με τρόπο στην τσέπη του παντελονιού του. Έκανε ύστερα πως έψαχνε τάχα ακόμα για να βρει κάτι που τουχε πέσει χάμω, κι έπειτα έφυγε βιαστικός και τράβηξε κατά την πλατεία.

Κατά το μεσημέρι, ο κόσμος άραιωσε στην πλατεία κι η κίνηση μειώθηκε. Καθώς πήγε για φαί. Όσο ζούσανε μέσ' στην Γκοντεβίλ, πήγαινε να φάνε στα σπίατα τους. Όσοι ήταν απ' έξω, μπαίνανε στα μαγείρικα και στα πανδοχεία.

Το μεγάλο πανδοχείο του Ζουρντέν ήτανε γεμάτο κόσμο. Τρώγοντας, οι χωρικοί μιλούσαν για τις δουλειές τους, λέγανε τι είχαν αγοράσει και τι είχαν πουλήσει και συζητούσαν για τις νέες εσοδείες.

Άξαφνα, ένα ταμπούρλο άρχισε να χτυπάει έξω στην αυλή, μπροστά στην πόρτα του μαγαζιού. Μονομιάς, όλοι οι χωρικοί σηκώθηκαν στο πόδι και σπερμαίνονταν στην πόρτα και στα παράθυρα, με το στόμα γεμάτο ακόμα, και την πετσέτα στο χέρι.

Ήταν ο ντελάλης, ο οποίος σε λίγο έπαινε να χτυπάει το ταμπούρλο, κι είπε με τη δυνατή φωνή του:

— Σήμερα το πρωί, κατά τις έννιά ή ώρα ως στις δέκα, έπεσε στο δρόμο του Μπερβίλ ένα πορτοφόλι, από πετιο μαύρο. Είχε μέσα πεντακόσια φράγκα και κάμποσα χαρτιά. Παρακαλείται όποιος το βρήκε να το φέρει ή στη Δημαρχία ή στον κ. Φορτουνέ Χουλμπρέκ, στο Μαβεβίλ. Άμοιρή είκοσι φράγκα.

Έτσι μίλησε ο ντελάλης κι έφυγε.

Οι χωρικοί κάθισαν τότε στα τραπέζια τους κι άρχισαν να συζητούν για το χαμένο πορτοφόλι.

Σε λίγο, όταν οι χωρικοί τελείωσαν το φαί τους κι έβιναν τον καφέ τους, παρουσιάστηκε στο κατώφλι του μαγαζιού ένας χωροφύλακας, και ρώτησε:

— Ο μάριμα-Χοσκόρν, από το Μπερβίλ, είν' εδώ;

— Ο γέρο-Χοσκόρν, καθότανε σ' ένα τραπέζι στο βάθος.

— Έδω είμαι, είπε.

— Μάριμα-Χοσκόρν, το είπα ο χωροφύλακας, πρέπει ναρθής μαζί μου στη δημαρχία. Ο κύριος δημαρχος θέλει να σου μιλήσει.

Ο γέρος χωρικός παραξενεύτηκε κι άνησυχησε. Δεν είχε όμως τίποτα. Σηκώθηκε άμέσως και άκολούθησε το χωροφύλακα.

Ο δημαρχος τους περιμενε, ξεπλωμένος σε μια πολυθρόνα. Ήταν ένας χονδρός άνθρωπος, σοβαρός και λιγολόγος.

— Μάριμα-Χοσκόρν, είπε, σε είδανε σήμερα το πρωί, στο δρόμο του Μπερβίλ, να σηκώνεις από χάμω το πορτοφόλι πουχασε ο κύριος Χουλμπρέκ, απ' το Μαβεβίλ.

Ο γέρος κινήθηκε στο δήμαρχο έκπληκτος.

— Εγώ!... Εγώ πήρα το πορτοφόλι! τράυλισε.

— Βέβαια. Το σήκωσες από χάμω και τόβαλες στην τσέπη σου!

— Κύρ-δήμαρχε, εγώ δεν είδα κανένα πορτοφόλι χάμω...

— Μα αφού σε είδανε που το πήρες...

— Με είδανε; Ποιος με είδε;

— Ο Μαλαντέν, ο σαμαράς.

Τότε ο γέρος θυμήθηκε, κατάλαβε, και, κοκκινίζοντας απ' το θυμό του, είπε:

— Α, μ' είδε, ο μασκαράς! Με είδε δηλαδή που πήρα αυτό έδω το σπαγγάκι, κύριε δήμαρχε...

Κι' ο γέρος έβγαλε απ' την τσέπη του παντελονιού του το σπαγγάκι και τόδεξε στο δήμαρχο. Ο δημαρχος όμως δεν τον πίστεψε έτσι εύκολα. Κούνησε το κεφάλι και είπε:

— Καλά, μ' δεν μπορώ να παραδεχτώ ποτέ, μάριμα-Χοσκόρν, πως ο Μαλαντέν, που είνε άνθρωπος καλής πίστεως, τίμιος και ειλικρινής, είπε ψέμματα ή πήρε το σπαγγάκι αυτό για πορτοφόλι...

Ο γέρος έθιωσε:

— Και όμως, εγώ σου λέω την αλήθεια, κύρ-δήμαρχε. Σε κίτσομαι στη ζωή των παιδιών μου...

Ο δημαρχος εξακολούθησε:

— Έπειτα, αφού τόβαλες στην τσέπη σου, κάθισες κι έβλεπες ακόμα κάμποσο στο δρόμο... Κιτάξες μ'ην είχε πέσει από μέσ' απ' το πορτοφόλι τίποτα;

Ο γέρος είχε γίνει έξω φρενών:

— Άκούς εκεί!... φώναζε. Άκούς να πη τέτοια πράγματα, τέτοιο ψέμμα, ο παλιάνθρωπος για έναν τίμιο άνθρωπο!

Ο δημαρχος όμως δεν τον πίστευε. Σε λίγο, ήρθε κι' ο Μαλαντέν, και επανέλαβε την κατηγορία του. Ο Χοσκόρν κι' ο Μαλαντέν βριστήκανε ως μισή ώρα. Κι' έπειτα ο δημαρχος διάταξε τον χωροφύλακα να ψάξει το γέρο-Χοσκόρν. Δε βρέθηκε όμως τίποτα άπάνω του.

Τέλος, ο δημαρχος βαρέθηκε. Άφησε λοιπόν το γέρο έλεύθερο, του είπα όμως πως θα τον ξανακαλούσε άργότερα.

Το νέο διαδόθηκε γρήγορα σ' όλα τα γύρω χωριά. Μόλις ήρθε απ' τη δημαρχία ο Χοσκόρν, ο κόσμος μαζεύτηκε γύρω του και τον ρωτούσε με περιέργεια τι είχε γίνει. Κι' αυτός τους διηγότανε την ιστορία του σπάγγου. Κανένας όμως δεν τον πίστευε. Όλοι γελούσαν όταν την άκουγαν.

Και σε κάθε δέκα βήματα, άλλοι χωριάτες τον σταματούσαν και τον ρωτούσαν. Κι' ο γέρος, με μεγάλη προθυμία, τους έλεγε την ιστορία του σπάγγου. Κι' όταν έβλεπε και κανένα γνωστό του, έλεγε και του την έλεγε κι' αὐτονοῦ. Κι' έδειχνε και τις άδειαστες τσέπες, για να φανή πως δεν είχε άπάνω του τίποτα. Γιατί είχε δοθεί πια παντού πως αυτός είχε πάρει το πορτοφόλι.

Μά κανένας δεν τον πίστευε. Κάποιος μάλιστα του έλεγε:

— Άντε γέρο-κατέγραφε!...

Ο φτωχός ο γέρος θυμωσε με τη δυσπιστία αυτή που τον δείχνανε, και άγανακτούσε με την κακία του κόσμου και με την άδικία που του κάνανε. Μ'ην ξέροντας όμως τίποτα καλύτερο να κάνει, ξανάλεγε πάντα την ίδια ιστορία...

Σε λίγο βράδυνε. Έρρεπε να φύγει. Ξεκίνησε για το χωριό του μαζί με τρεις γετόνους του, που τους έδειξε στο δρόμο και το μέρος άκριβος όπου είχε βρει το σπάγγο. Και σ' όλο το δρόμο τους έλεγε για το σπάγγο...

Τη νύχτα, ο γέρο-Χοσκόρν, έκανε μια βόλτα στο χωριό του μέσα. Πήγαινε κι' έλεγε την ιστορία του σπάγγου σ' όποιον εύρισκε. Τού κάκου όμως! Κανένας δεν τον πίστευε.

Και τη νύχτα κείνη απ' την παρεξήγησή του, ο μάριμα-Χοσκόρν δεν μπορούσε να κλείσει μάτι...

Την άλλη μέρα όμως, κατά τη μία μετά το μεσημέρι, το χαμένο πορτοφόλι βρέθηκε. Τό βρήκε ένας ψυχώγος, ο Μπερβίλ, γεωργός της Ίμοβίλ, και τ' άδωσε άμέσως στον κύριό του. Κι' αὐτός πως είχε άποκατασταθεί πια ή υπόληψή του.

— Δέ μ' έννοιας για τίποτ' άλλο, έλεγε, όσο για την ψευτιά που είπα ο Μαλαντέν...

Όλη την ήμερα αυτή ο γέρος εξακολούθησε να μιλά για την περιπέτειά του. Και την άλλη μέρα, και την άλλη, και την άλλη, το ίδιο. Ήταν ευχαριστημένος τώρα ο γέρος...

Και όμως, κάτι ύπηρχε ακόμα που τον στενοχωρούσε, κάτι που δεν τόδερε κι' αυτός καλά-καλά τί ήταν. Του φαινόταν πως δεν τον πίστευαν ούτε τώρα...

Την άλλη βδομάδα, ο γέρο-Χοσκόρν πήγε πάλι στο πανηγύρι του Γκοντεβίλ. Και πήγε μόνο και μόνο για να μετοχήσει να διηγηθεί και σε μερικούς άλλους την ιστορία του...

Ο Μαλαντέν, όρθιος πάλι στο κατώφλι του σπιτιού του, άκουσε να γελούν καθώς τον είδε να περνάει. Γιατί τάχα;

Μόλις μπήκε στο Γκοντεβίλ, ο Χοσκόρν άναμώσε μια παλιά του γνωριμία απ' το Κρικετώ. Τον έσταμάτησε κι' άρχισε άμέσως να του διηγείται την αιώνια ιστορία του σπάγγου. Αυτός όμως δεν τον άρισε να τελειώσει. Μόλις άρχισε, τούκλεισε το μάτι και τού είπα:

— Πονηρό!

Κι' έφυγε...

Ο Χοσκόρν έμεινε άμίλητος. Αυτό που άκουσε τον άνησυχούσε πολύ. Γιατί τον είχε πονηρό;

Τό μεσημέρι, που κάθισε πάλι να φάει στο Ζουρντέν, είδε την κυρά Ζουρντέν πουταν στο μπαγκάκι να τον κυττάει παράξενα. Άρρωστος τότε να διηγείται την ιστορία του σπάγγου και του πορτοφολιού...

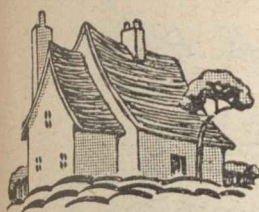
— Ένας χωρικός απ' το Μοντριγιέ τού φώναζε ξαφνικά:

— Άντε... Τά ξέρουμε μεις αυτά...

— Μά, ψέλλισε ο δυστυχής Χοσκόρν. Άφου τό βρήκαμε, τί πω;

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟΝ 21

Η ΣΤΟΛΗ ΚΑΙ Ο ΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΠΛΙΤΩΝ

Πώς ντυνόντουσαν οι πολεμιστάι. Ή φλοκάτες, ή καππότες, τ' άντεριά. Φουστανελλάδες, βρακάδες και φραγκοφορεμένοι. Πειοι φορούσαν περικεφαλαία. Τά προφητικά λόγια του Πασά του Ναυπλίου. Οι πυριτιδέμυλοι της Δημητσάνας. Ή καταστροφή των βιβλιοθηκών. Ή μολυβένιες στέγες. Πόλεμος με... γεωργικά εργαλεία κλπ.

Σε περασμένο φύλλο του «Μπουκέτου» και εξ άφορη της περιγραφής της έκστρατείας του ήρωος και άρχηγού του Έλληνικού στρατού Καραϊσκάκη στη Δόμπραινα, έγραψαμε όλίγα σχετικά με τους νέους που άκολουθούσαν το στρατόπεδο και έκτελούσαν τις βοηθητικές δουλειές, τις «χαντζαρούλες», όπως τους λέγανε τότε τα παλληκάρια.

Οι χαντζαρούλες λοιπόν, για να διακρίνονται από τον τακτικό στρατό, δεν φορούσαν φουστανελλά αλλά μια άλλη «πουκαμισά» φανερή στη μέση και μακριά έως τα γόνατα.

Η στολή των άγωνιστών του 21, όταν πρωτοεξερχόταν ή επανόστας, δεν ήταν άρισμένη, όπως είνε φυσικό άλλωστε. Μόνον την άρραβόνησε ο τακτικός στρατός άρχισαν οι άγωνιστάι να έχουν ή δική τους στολή και ίδιον όπλισμό. Οι άνώτεροι είχαν την πολύτιμη φουστανελλά και οι κατώτεροι την άπλη χωρίς τις πτυχές. Συνήθιστα έφεραν και φλοκάτες, που τις έλεγαν καππότες και οι άσους τους χρησιμεύανε, όπως οι κάπτες των τσοπάνηδων, σε κάθε εποχή και κάθε περίσταση.

Στην περίοδο της γαλήνης οι άγωνιστάι στολιζόντουσαν με τα πόδια δάλα, τα όποια είχαν άποκτήσει στις μάχες, καθώς δε έλπιούσαν να προφεί τα πλουσιότερα «τσαπαρέζια» και στολισμάτα να μεγαλοπρέπεια. Για κάλυμμα του κεφαλιού είχαν συνήθιστα ένα «μαντήλι» τυλιγμένο γύρω στο κεφάλι και καμιά φορά το έβα, που το φορούσαν κυρίως στις εορτές.

Περικεφαλαίες φορούσαν πολύ όλίγοι. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης φορούσε περικεφαλαία και κόκκινη στολή απ' την εποχή της στρατιωτικής του ύπηρεσίας στην Επανάσταση. Επίσης φορούσε περικεφαλαία ο Παπαφλέσσας (Γρηγόριος Δικαίος) και ο για λίγο τον καπο γένοντος φρούραρχος της Άκροκορινθίου Θεοφύλης, ο έπιλεγόμενος Άχιλλεύς.

Η περικεφαλαία του όμως αυτή και ή δειλία του άνδρος εξ άλλου, έγιναν άφορη ή να τον κοροϊεύουν οι φίλοι του όπλαρχηγού για τό λόγο ότι δεν του στεκότανε καθόλου καλά στο κεφάλι.

Όσο για την υπόδηση, οι περισσότεροι από τους άγωνιστάς έμεναν ξεπόλητοι ή φορούσαν απλά παπούτσια...

Άλλου αυτά, εξακολούθησε ο άλλος. Τό πορτοφόλι σου τόχες πάρει... Σε είδανε... Έβαλες έπειτα τό παιδί του Μπερβίλ και πήρε και τώδωσε πίσω, για να μην άνακαλυφθής...

Ο γέρος έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα! Έπί τέλους, καταλάβαινε γιατί εξακολούθουσαν και τώρα να μην τον πίστευαν και να τον κοροϊεύουν... Θέλησε ν' άντιμιλήσει... Μα όλοι όσοι ήσαν στο μαγαζί άρχισαν να γελούν εξ βάρος του... Δεν τον άφαιαν ούτε να τελειώσει τό φαί του... Ο γέρο-Χοσκόρν σηκώθηκε κι' έφυγε, ενώ πίσω του άκουσε φωνές, περάγματα και κοροϊδίες.

Έπαισε απίτι τον τσακισμένο, νεροπιασμένο και άπελπισμένο. Τόν έπαινε ή άγανάκτηση, ή σύγχυση, ή άμηχανία. Κατάλαβαν πως τού ήσαν πια άδύνατο ν' άποδείξει την άθωότητά του... Ή άδικη και άδικαιολόγητη ύποψια του κόσμου τον χτύπησε στο φιλότιμο...

Κι' ο γέρος τό πήρε κατάκαρδα... Έξακολούθησε όμως να διηγείται κάθε μέρα τα ίδια. Και κάθε φορά, έπρόσθετε νέες λεπτομέρειες και νέες δικαιολογίες, νέα έπιχειρήματα, που τα σκεφτόταν και τα έτοιμάζε τις ώρες που ήταν μόνος... Αυτό τό πρόγραμμα τήνιζε ψήχωση. Τίποτ' άλλο δεν τον άπασχολούσε πια... Τίποτ' άλλο, εκτός από την ιστορία αυτή του πορτοφολιού και του σπάγγου...

Τού κάκου όμως άγωνιζότανε! Κανένας δεν βρέθηκε να τον πιστέψει, όσο κι' αν αὐτός ένόμιζε πως ήταν άκαταμάχητα τά έπιχειρήματά του. Τους άκούανε να λέν' από πίσω του:

— Οι ψειρές βρίσκουνε πάντα δικαιολογίες.

Κι' αυτό τούτρωγε την ψυχή σάν σαράκι...

Σ' ένα μήνα, ο φτωχός γέρο-Χοσκόρν, φαινότανε τούλάχιστο δεκαπέντε χρόνια γεροντότερος. Κι' οι χωρικοί τον σταματούσαν και τού έλεγον να τους λέει την «ιστορία του σπάγγου», για να γελούν...

Τό Δεκέμβριο, ο γέρο-Χοσκόρν άρρώστησε κι' έπεσε στο κρεβάτι.

Και πέθανε μια απ' τις πρώτες μέρες του Γενάρη...

Στό παραλήρημα της άγωνίας του ο γέρος, γύρινε ακόμα να δείξει πως ήσαν άδίκους. Κι' όλο και ξανάλεγε:

— Ένα σπάγγο! Ένα σπαγγάκι! Νά το, έδω, είνε, κύρ - δήμαρχε!...

Γκ' ντέ Μωπασσάιν

Ο όπλισμός των άγωνιστών ύπήρχε πάντα και απ' άρχης μέχρι τέλους της Επανάστασης ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα. Ή Φιλική Έταιρία που παραστέτασε τις ψυχές για τον μεγάλο Άγώνα, δεν πρόλαβε και να όπλισή τους πολεμιστάς.

Κ' έτσι, εκτός από έλάχιστα όπλα που έφεραν για τον άγώνα ο Άλέξ. Μαυροκορδάτος, οι άδελφοί Καλλέργη, ο Άγγλος συνταγματάρχης Γόρδων και μερικοί άλλοι, μπορεί να πη κανείς ότι ή Έλληνική Έπανάσταση έγινε με τα όπλα τα όποια οι άγωνιστάι πήραν απ' τον έχθρό. Είνε εξακριβωμένο ότι εκτός από τα όπλα που είχαν οι όπλαρχηγοί με τα παλληκάρια τους, οι φύλακες των προεστών και οι φύλακες των άρρωστικών κτημάτων, κανένας άλλος από τους Έλληνες δεν είχε ντουφέκι. Πολύ όλίγοι πάλι ήσαν εκείνοι που είχαν «γαταγάνια», «σοποφάνια» και «χαντζάρια».

Χαρακτηριστικό της καταστάσεως αυτής είνε ότι στη μάχη του Βαλτετσίου οι περισσότεροι άγωνιστάι ήσαν όπλισμένοι με διάφορα γεωργικά εργαλεία.

Ένα άλλο πρόβλημα για τους άγωνιστάς ήταν τό ματαροῦτι, τό μολύβι, ή τσακακοπέτρα και γενικά ή πυριτιδόβολη. Κατά τον Φίλιμονα οι κατηγορημένοι απ' τη Φιλική Έταιρία, δύο χρόνια, πρὸ της έκρήξεως της Έπανάστασε, κατασχέσαν να άποθηκεύσουν άρκετά ματαροῦτι.

Ύληχαν όμως και πυριτιδόμυλοι στην Έλλάδα. Ήσαν δε ι-διοκτησία των άδελφών Σπλιωτοπούλων, στη Δημητσάνα της Γορτυνίας. Στην άρχή της Έπανάστασε οι πυριτιδόμυλοι αὐτοί ήσαν δύο, ύστερα όμως έγιναν δεκατέσσερες.

Για την έπαρκεια του μολυβιού χρησιμοποιοῦνταν όλα τα μολύβια σκευή όπου και αν βρίσκόντουσαν. Όλες οι μολυβένιες στέγες των Τουρκικών σπιτιών χυθήκανε και έγιναν σφαίρες. Ίδιαίτερα χαρακτηριστική είνε ή περίπτωση της μολυβένιας στέγης του Μενδρεσέ του Άργους, ή όποια έγινε σφαίρες κατά πολλούς και πειρώγους τρόπους.

Άλλά για την κατασκευή των σφαιρών ήταν άπαραίτητο και τό χαρτί. Άφου λοιπόν στην άρχή χρησιμοποιοῦνταν όσο χαρτί ύπήρχε στη χώρα και όσο επέτρεφαν να εισαχθῇ από τη Ζάκυνθο στην Πελοπόννησο, ύστερα έστείρεινε κάθε πηγή. Εξ άφορης αὐτοῦ άρχισαν να χρησιμοποιούνε τα έντυπα των βιβλιοθηκών, τα παλιά χειρόγραφα και άλλα κειμήλια. Έτσι καταστράφηκανε έντελως ή περίφημες βιβλιοθήκες της Δημητσάνας, των Άθηνων και άλλων τόπων.

Χαρακτηριστικό της άγωνιάς προσπάθειας για την έξασφάλιση των αναγκαίων πολεμοφοδίων είνε και τό γεγονός τότο:

Ότι πολλές φορές οι μὲν είχαν ματαροῦτι και δεν είχαν μολύβι, ενώ άλλοι είχαν τό μολύβι και δεν είχαν ματαροῦτι. Όλόκληρες δε πρεσβείες έστέλλοντο για την έξασφάλιση πολεμοφοδίων, πολλά των όποίων μετεφέροντο από τις Σπέτσες.

Κατά την πολιορκία της Τριπολιτσάς έγιναν και πειράματα ενός νέου είδους σφαιρών, αλλά απέτυχαν οικτρά.

Ο Ιστορικός

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΑΡΚΑ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΕΑ, γεμάτη δροσιά κι' έμορφα ήταν η Θέκλα... Τό πρόσωπό της είχε τη θέψη εκείνη και ζωηρή λευκότητα, που γίνεται ρόδινη όταν τη σκεπάζεις με φιλιά. Παράξενες χυμώδεις σπίδες έλαμπαν πάντοτε στα μεγάλα ήδονικά μάτια της. Τά χείλη της ήτανε πλασμένα για να σκορπίζουν τό γοητευτικό εκείνο χαμόγελο, τό οποίο αποτελεί τή μεγάλη δύναμη μιάς έμπειρης γυναίκας.

Όταν η Θέκλα ήτανε κορίτσι, η άπροσμέτρητη περιφάνειά της δέν την άφηνε νά γνωρίση τόν έρωτα. Όταν πήρε άντρα τόν Μπρούνο, δέν γνώρισε μαζί του τήν παθητική όρμη του έρωτος. Έστάθηκε μιά σύζυγος ψυχρή και περήφανη. Όσοόσο είχε δή τήν καρδιά του Μπρούνο, που δέν είχε άγαπήσει ως τότε, νά τρέμει από άπελπισμένο έρωτα γι' αυτήν. Μά η δύνατη πνοή της επιθυμίας του δέν μπόρεσε νά θερμάνη τή δική της καρδιά, η ίκετευτική φωνή του Μπρούνο δέν συνεκίνησε τ' αυτιά της. Ό Μπρούνο τό ήξερε, ό δυστυχής, πως δέν τόν αγαπούσε η γυναίκα του, γιατί τού τό είχε μονάχη της. Η Θέκλα δέν έλεγε ποτέ ψέματα. Τού είχε λοιπόν πως τόν πήρε άντρα, χωρίς άηδία, μά και χωρίς ένθουσιασμό. Κι' ό Μπρούνο που δέν μπορούσε νά ζήσει χωρίς τήν άγάπη της γυναίκας του, υπέφερε τρομερά και η ζωή του είχε καταντήσει άφόρητο μαρτύριο. Η βαθείς ρυτίδες που αδιάκωναν τό μέτωπό του, η άγρια λάμψη της ματιάς του, η πίκρα που ήτανε ζωγραφισμένη στα χείλη του, η άπελπισία της ψυχής του, όλα αυτά όφείλοντο στη Θέκλα. Θά μπορούσε νά σκοτωθή, γιά νά γλυτώσει από τήν κολασμένη αυτή ζωή, μά όποιος άγαπά πάντα έλλοιπει. Θά μπορούσε νά σκοτώσει τή Θέκλα, μά ποιος θά τού έδινε τήν υπεράνθρωπη δύναμη που τού χρειαζόταν γιά νά πνίξη με τά ίδια του τά χέρια τό ένδαλμα της ζωής του;

Μά όπως κάθε άνώτερο αίσθημα βράζει ένα άλλο, περισσότερο άνώτερο, στό όποιο υποτάσσεται, έτσι και η άρετή της Θέκλας υποτάχθηκε μιά μέρα με μιά δυνατή κι' άπέραντη άγάπη. Όλη η περηφάνειά της κατέπεσε ξαφνικά και η άκληρή καρδιά της άρχισε νά μαλακώνει μπρός στις ματιές του 'Αλδου.

Ό 'Αλδος ήταν ώραιος. Τά λόγια του έκαναν σάν όγρό πυρ και τό φλογερό βλέμμα του σκορπίζε στην ψυχή μιά παράξενη ταραχή. Συναντήθηκαν γιά πρώτη φορά, ένα βράδυ, μέσα σε μιά λαμπροφωτισμένη αίθουσα και από κείνη τή στιγμή ένας άσυντρίφτος κρίκος είχε ένώσει τίς δύο αυτές ψυχές. Τριγύρω τους, όλοι χόρευαν ή γελούσαν. Έκείνοι όμως ήτανε άμίλητοι και μελαγχολικοί.

Ύστερ από λίγο, η Θέκλα πλησίασε σ' ένα μεγάλο παράθυρο. Ό Μπρούνο τήν επλησίασε, άνησυχός.

— Τί κάνεις στό παράθυρο Θέκλα; τή ρώτησε. Γιατί κυττάξεις με τόση προσοχή τό σκοτάδι του δρόμου;

— Τή θάλασσα κυττάζω, Μπρούνο, τού άποκρίθη η γυναίκα του, με τό μελαγχολικό ύφος που έχουν εκείνοι οι όποιοι άρχίζουν ν' άγαπούν με τήν καρδιά τους.

— Μή στέκεσαι στό παράθυρο Θέκλα, τής είπε ό Μπρούνο, ό όποιος δέν υποτιμούνταν τήν τραγωδία, η όποία είχε άρξήσει νά παίζεται στην ψυχή της γυναίκας του. Σ' απειράζει η βροχήνη δροσιά. Είσοι κίτρινη σάν νεκρή.

— Άφσέ με μόνη, σε παρακαλώ.

— Είσοι λυπημένη απόψε, Θέκλα. Πού τρέχει ό νους σου;

— Πουθενά, Μπρούνο.

— Πές μου, Θέκλα, τί σε κάνει και είσοι λυπημένη;

— Μά δέν είμαι καθόλου λυπημένη.

— Τά χέρια σου εινε παγωμένα, Θέκλα, και τά χείλη σου καίνε...

— Πονείς, υποφέρεις, δέν μπορείς νά σταθής στά πόδια σου...

— Πειθαίνομαι!... τού άποκρίθηκε τότε με λιγοθυμισμένη φωνή η Θέκλα...

— Από κείνη τή μοιραία βραδιά, η Θέκλα δέν έπαψε νά βλέπει μπροστά της τή γλυκερά φανογεννησία του 'Αλδου. Προσπαθούσε νά τόν λησμονήσει, μά τού κάκων. Και τέλος, ύστερ από είκοσι ήμερών τρομερά μαρτύρια, μιά νύχτα που δέν μπορούσε νά κλείσει μάτι, η Θέκλα σηκώθηκε από τό κρεβάτι της, σάν ύπνωτισμένη, και σάν

νά τή διηύθυνε κάποια άγνωστη δύναμη, βγήκε απ' τό δωμάτιο περσας σάν φάντασμα λευκοντυμένο ανάμεσα στους σκοτεινούς δρόμους του μεγάρου της και ύστερ από λίγο βρισκότανε σάν έρωτη που έβλεπε στη θάλασσα.

Ό 'Αλδος ήταν εκεί—λές και τήν περίμενε.

Η Θέκλα τόν πλησίασε. Κυτάχθηκαν στα μάτια, άμίλητοι, και τά χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα θερμό, παρατεταμένο φίλημα. Ό έρωας είχε θριαμβώσει!...

***

Ό νύχτες της έρωτικής έκστάσεως, ό νύχτες άληθινής ζήτησης, όταν η γή λές και στενάζει από τους χυμούς που κυκλοφορούν στα έγκατά της, όταν ό αέρας εινε πλημμυρισμένος από τά μεθυστικά αρώματα τών άνδρών, οι έρωτευμένοι μπορούν νά κατέβουν στη θάλασσα, νά πάρουν μιά βάρκα, ν' άνοιχτούν μακριά, ξαπλωμένοι πάνω σε μαλακά μαξιλάρια, νά θαυμάζουν τό απερίγραπτο μυστήριο της νύχτας.

Και ό 'Αλδος, ξαπλωμένος σε μιά βάρκα, δίπλα στη Θέκλα, τή χάιδευε τά μαλλιά, τήν έσφιγγε στην άγκαλιά του και τής ψιθύριζε σ' αυτή λόγια έρωτικά, λόγια μεθυσιμένα, ένω τριγύρω τους ό κόσμος της Νεαπόλεως ήταν έρημος και σιωπηλός.

***

— 'Αλδο, η θάλασσα εινε κατάνυχον.

— Σ' αγαπώ, Θέκλα!

— Κ' έγώ σ' αγαπώ, 'Αλδο.

Σφίξε με πιο δυνατά στην άγκαλιά σου.

— Σ' αγαπώ, Θέκλα!

— Σε λατρεύω, 'Αλδο! Μά γιατί αυτός ό βαρκάρης δέν μίσει καθόλου;

— Ίσως νά εινε κοιμισμένος από τή δουλειά του... 'Ας εινε όμως; θά τού δώσουμε ένα καλό φιλοδώρημα... Πές μου, Θέκλα, θά μ' αγαπάς πάντοτε;

— Ναι, 'Αλδο, θά σ' αγαπώ πάντοτε. Πρόσεξε όμως τί παρήξενη που εινε η λαμπάδα που έχει ανάψει ό βαρκάρης; Ρίχνει στα πρόσωπά μας και στη θάλασσα μιά κατακόκκινη λάμψη... Λές και φωτίζει δύο πτώματα κ' έναν τάφο...

— Φοβάσαι τό θάνατο, Θέκλα;

— Ναι, τόν φοβάμαι γιατί θά με χωρίσει από σένα;

— Ποτέ δέν θά γίνω αυτό; Μα ξύ θά πεθάνουμε...

***

Βαθεία σιωπή άπλώθηκε τότε. Οι δύο έρωτευμένοι κοιτάζονταν στα μάτια και δέ μιλούσανε καθόλου.

Και, πράγμα παράξενο, τό άσπιο στο προσώπιό του θανάτου που είχε κυριεύσει τήν ψυχή τους, τής έκανε νά αισθάνονται ό ένας γιά τον άλλον μεγαλειότερη άγάπη—μιά πλατειά κι' άπελπισμένη άγάπη.

Η βάρκα έπλεε σιγά-σιγά πάνω στην άκίνητη θάλασσα. Ό βαρκάρης έλαμνε με δύναμη, έχοντας γυρισμένη τή ράχη του στο έρωτικό ζευγάρι.

— Μά δέ σού φαίνεται, 'Αλδο, ρώτησε ξαφνικά η Θέκλα τόν αγαπημένο της, πως ξεμακραίνουμε πολύ από τήν παλαιά;

— Τόσο τό καλύτερο, αγαπημένη μου, τής ψιθύρισε ό 'Αλδος μεθυσιμένος.

— Μά γιατί ό βαρκάρης αυτός δέν άνοίγει καθόλου τό σκάφος του; Ξαναρώτησε η Θέκλα, με τήν ψυχή σφιγμένη από τήν άγνοια.

— Ίσως νά ζηλεύει τήν ευτυχία μας, Θέκλα. Φαίνεται πως και—ποιος ξέρει!—Ίσως η καρδιά του νά εινε λαβωμένη από ένα έρωτα χωρίς έλπίδα...

Ρώτησε τον, 'Αλδο, νά μάθουμε τί έχει; Ρώτησε τον γιατί κρύβει με τόση προσοχή τό πρόσωπό του; φοβάμαι, 'Αλδο, φοβάμαι γιά σένα, γιά μένα—γιά τους δύο μας.

Τή στιγμή εκείνη ό βαρκάρης γύρισε άπότομα τό κεφάλι του.

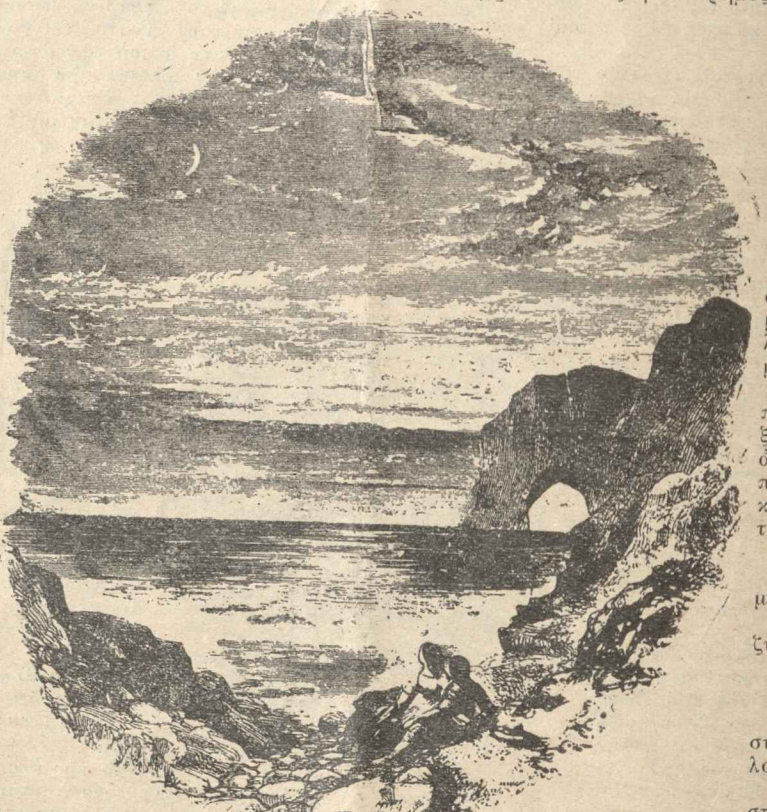
— Ήταν ό Μπρούνο! Στο πρόσωπό του ήτανε ζωγραφισμένο ένα άμετρο μίσος...

***

Ό 'Αλδος και η Θέκλα μαζεύτηκαν τότε ό ένας κοντά στον άλλον και φιλήθηκαν με πάθος.

— Ήταν τό τελευταίο τους φιλή.

Τήν ίδια στιγμή, με μιά κίνηση του Μπρούνο, η βάρκα άναποδογυρίστηκε κ' έπεσαν κ' οι τρεις τους στη θάλασσα, που δέχτηκε τά κορμιά τους με έπαισοφο πα-

Ο ...συνεργάτος ενός ποιητού. Ο Μπωντλαίρ και οι γάτοι. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ό εκδότης του και ό γάτος. Τό άπροσδόκητο εύρημα του κυρίου Λακροά. Πώς ό Γαβριέλ Β' έγκκετεστάθη στό σπίτι του συγγραφέως τών 'Αθλίων κ.λ.π.

Στό περίκομπο γραφείο ενός από τους καλύτερους μας ποιητές—σολισμένο με κεντημένα μαξιλάρια, μιμπελό, χρυσάνθεμα και χρυσοδεμένα βιβλία—έπάνω σε πυραμίδα χαρτιών είδα ένα γάτο. Ήταν ένας ώραιος γάτος, κάτασπρος σάν ένα μεγάλο κομμάτι μπαρμ, κοιμότανε τόν ύπνο του δικαίου και όνειρευότανε, ποιος ξέρει, τί θαύματα έρωτικών κατακτήσεων στα κεραμίδια, η ποιία ποικιλοχρημία.

Άκουσα τρία νέα ποιήματα του φίλου ποιητού και εξέφρασα τό θαυμασμό μου γιά τήν όμορφιά του γάτου.

— Τί έξαισιό τραίωμα;

— Α, ό γάτος μου; άπληντησε ό ποιητής. Είνε ό άχώριστος σύντροφός μου.

— Ο συνεργάτος σας λοιπόν!

Ο ποιητής έπεδοκίμασε τό άστέρι και η κοψένη μας έγύρισε πρds τήν ποιήσι σχε-
ταώς... με τους γάτους. Θυμηθήκαμε διάφορα ένδοξα όνόματα και συγνηθικά έργα. Τ' όνομα του Μπωντλαίρ βγήκε στη μέση. **Οι γάτοι εινε άγαπητοί στους ποιητές και τους θεομυθούς έραστές**—γράφει σ' ένα σονέτο του.

Θυμηθήκαμε τό παιδικό τραγουδάκι που μαθαίναμε στα σχολικά θρανία, τονισμένο από τόν θαυμάσιο Κατακουζηνό:

Στη θεομύθερα εμπρός
Ένας γάτος χοντρός...

Έπειτα μιλήσαμε γιά τό τρομακτικό έ-
κείνο διήγημα του Έντναρ Πόε, τό «Μαύρο
Γάτο» και αναφέραμε κάποιο φίλο μας ποιητή
έμμετρικά γατοφίλο, που έχει τήν ιδιοτρο-
πία νά βάζει στα αλφουροειδή του, όνόματα
Έρραϊκά: Σαμψών, Δαλνίδα, Άβελ κ.λ.π.
Ο σημερινός του γάτος—τρομος και φόβος
απέναντί των μαγείρων της συνοικίας—άκούει
σά όνομα του πιο δυστυχισμένο βασιλό-
πουλο άπ' όσα αναφέρει η Έβραϊκή Ιστο-
ρία. Όνομάζεται Άβεσσαλώμ!

***

Η περί γάτων φιλολογική συνομιλία έσυν-
τηρήθη μέχρι Βίκτωρος Ουγκώ. Κ' έτσι έ-
μεινα τό παρακάτω ανέκδοτο από τή ζωή του μεγάλου συγγραφέως:

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έκτός από τή δόξα του άφηνε στους κληρο-
νόμους του πέντε έκατομμύρια φράγκα κ' ένα γάτο: Γαβριέλ τόν Β'.

Προτίτερα απ' αυτόν έζησαν στό σπίτι του συγγραφέως διάφο-
ροι άλλοι γάτοι, άλλ' ό Γαβριέλ ό Β' ήταν ό αγαπητότερός του. Τόν
είχε άποκτήσει μ' ένα περίεργο τρόπο.

Κατά τόν Ιούλιο του 1868 ό εκδότης Λακροά έπήγε στη Γενε-
ρά...

Και τώρα, σε μιάν ώριμήν ώρα της νύχτας, στην ώραία όχθη
του Πανσιλίου, στη γελαστή άκρογιαλιά της Μερ-
τzellinas, παντού σ' όλον τόν κόλπο της Νεαπόλεως,
φαίνεται κάθε βράδυ η βάρκα—φάντασμα και περ-
νάει άνάλαφρα πάνω απ' τό νερό. Μά δέν μπορεί
να τή δη όλος ό κόσμος. Τή βλέπουν μονάχα οι έ-
ρωτευμένοι που κινδυνεύει η άγάπη τους—και τους
πιάνει άπελπισία. Ναι, μονάχα εκείνοι μπορούν και
βλέπουν τό τρομερό αυτό προμήνυμα: τή βάρκα
φάντασμα, με τόν 'Αλδο και τή Θέκλα άγκαλιασμέ-
νους και με τήν άγρια μορφή του Μπρούνο πάνω απ'
τό κεφάλι τους...

Ματθίλδη Σεράφ

Βίκτωρ Ουγκώ

σή φέροντας στό συγγραφέα τών «Αθλίων» και τών «Έργατων της Θάλασσης» τό αντίτι-
μο των συγγραμμάτων του δικαιωμάτων. Ό
εκδότης, άφού έπεράτησε σε άρκετή από-
στασι από τή βίλλα του Ουγκώ, έστρωσε κάτω
τό έπανοφόρι του, άνοιξε τήν τσάντα του κ'
έκολλάτισε έξωκρά.

Μόλις έτελείωσε τό πρόγευμά του είδε ένα
μικρό ζώο, ίσαμε μιά γροθιά, που είχε μπει
μέσα στη δερμάτινη τσάντα του. Ήταν ένα
χαριτωμένο γατάκι. Ό εκδότης τό έλάτρευε,
τού έδωσε νά φάη και τό άφηνε νά ρουθου-
νίζει. Έπειτα ό Λακροά, άφού έκάπνισε τό
σιγάρο του, έπήρε τό έπανοφόρι του και
τμήν τσάντα και έξακολούθησε τό δρόμο του,
χωρίς νά θυμηθή καθόλου τόν μικρό γάτο.

Σε λίγη ώρα έφτασε στό σπίτι του Ουγκώ
και παρουσιάστηκε σ' αυτόν. Τή στιγμή που
έτοιμαζότανε νά βγάλει τήν παλαιά πορτοφ-
λά του από τό πανοφόρι που κρατούσε στό
μπράτσο του, μιά μικρή φωνούλα, σάν κλα-
ψιμο μικρού παιδιού βγήκε από τή μεγάλη τσέπη.

Ό Ουγκώ και η γυναίκα του—που ήταν μπροστά στη σερνή έ-
κείνη—έξεπλάγησαν. Άλλ' ό Λακροά έβαλε τό χέρι του στη τσέπη
του έπανοφοριού του και έβγαλε τό γατάκι, ό όποιος ως στή στιγμή
έκείνη είχε πάρει τόν έπναράχο του έπάνω σ' ένα μάτσο χαρτονο-
μισμάτων.

— Ό! κύριε Λακροά, θά μάς τόν χαρίσετε αυτόν! έφώναξε η

Άδέλα Ουγκώ χυπώντας τά όμορφα χεράκια της.

— Εύχαρίστως, κυρία μου! άπληντησε ό εκδότης προθυμώτατος.

Κ' έτσι ό παραπληγμένος γατάκος έγκατεστάθη όριστικά στό
σπίτι του ένδόξου συγγραφέως, ό όποιος άγαπούσε πολύ τά ζώα.

— Πώς θά τόν βγάλουμε, Βίκτωρ; ρώτησε τόν άντρα της η

Άδέλα.

Ό Ουγκώ σκέφτηκε μιά στιγμή και είπε:

— Γαβριέλ!

— Μά Γαβριέλ, λέγαμε τόν άλλο, που μάς
φώτισε πέρσι, άντέτεινε η Άδέλα.

— Ε, τότε Γαβριέλ Β'! διώρθηκε ό συγ-
γραφέας τών «Αθλίων».

Από τότε ό μαλλιαρός Γαβριέλ Β' έζησε
εύτυχισμένος μέσα στό ποιητικό σπίτι. Τόσο
τόν αγαπούσε ό Ουγκώ, ώστε αν τόν έβλεπε
θρονασμένον στο καθισμά του—που τό προ-
τιμούσε από κάθε άλλο ό γάτος—τόν άφηνε
νά μένει εκεί ξαπλωμένος, στό ραχάτι του, κ'
έπαιρνε άλλο καθίσμα. Συχνά τόν έπαιρνε στα
γόνατά του.

Οι κληρονόμοι του Βίκτωρος Ουγκώ έπε-
ριποιούνταν τό Γαβριέλ Β', ό όποιος έζησε
άρετά χρόνια, μετά τό θάνατο του κυρίου
του και πέθανε σε βαθύη γερμάτα ό αρι-
στότερος!...

Ο Γατσίφλιος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είπε γνωστόν ότι η Σάρα Μπερνάρ, όταν
είχε φθάσει στο ζενιθ της καλλιτεχνικής της
δόξης, ήταν τόσο αδύνατη, ώστε πολλοί έλε-
γαν πως ήταν... διαφανής!...
Την ισχυρότητα της εκείνη την σαυοίαν όλοι οι γάλλοι συγγρα-
φείς, οι όποιοι μάλιστα τόχαν βάσει πείσμα, ποιάς νά ην τό ευφέ-
στατο πείραγμα εις βάρος της.
Ό Προτορίς είδε μιά μέρα τήν Σάρα νά περνά στον δρόμο,
κρατώντας στο χέρι της ένα λεπτό μπιστοτύ. Τήν πλησίασε τότε,
τήν χαρώτησε ευγενικά και τής είπε:

— Κυρία μου, βλέπω ότι βγήκατε περίπατο οικογενειακάς!...

Τό έμπρότερο όμως πείραγμα γιά τήν ισχυρότητα της Σάρας τό
είπε ό Δουμάς υίος. Ένα βράδυ οι φίλοι του τόν παρακάλεσαν νά
πυ κάτσει γιά τήν άδυναμία της καλλιτέχνιδος. Και ό Δουμάς άφού
συλλογίστηκε άρκετή ώρα είπε:
— Άκούστε... Μιά μέρα βλέπω νά σταματήση
μπροστά στην πόρτα του θεάτρου Ρενναίανς...
ένα άμαξι άδειανό. Αί, λοιπόν, απ' τό άδειανό
ζηέινο άμαξι...κατέβηκε η Σάρα Μπερνάρ!...

ΔΗΜΩΔΗ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Έσθ' που σέρνεις τό χορό, μοιρά χαμαρομένη,
έγώ ξέρω τό σπίτι σου, ξέρω και τήν αούλη σου
έχεις χουλιμιά σκούζορο, πινάκι άρδεδλωμένο,
έχεις κι' ένα παλινόρουχο σταίς πλαταίς μπάλω-
μένο

(Σατυρικό)

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΒΛΙΔΕΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΒΑ

Ἡ πτώσις τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης. Ὁ πρίγκιψ τοῦ Μόναχο. Μία ἀπροσδόκητη συνάντησις στὰ σύνορα. Παλιὲς γνωριμίες. Οἱ τίτλοι τῆς ἐφημερίδος «Μηνύτωρ» ποὺ ἀλλάζουν ὀνόμα. Τὸ «τέρας» γίνεται «Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, Ὁ Ναπολέων στὸ Παρίσι, κλπ. κλπ.

Μία μεγάλη περίοδος τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας, ποὺ σὰν κι' αὐτὴ δὲν ἐγνώρισε ἄλλη, εἶχε τελειώσει πειά... Ὁ Ναπολέων, νικημένος, ἐκινδυνεύοντας, βρισκόταν ἐξορισμένος στὴν Ἑλβα. Κ' ἔμενε ἐκεῖ, φρουρούμενος καὶ κατασκοπευόμενος, αὐτὸς ποὺ εἶχε κλέβει ἀγνωρίστη τὴν Εὐρώπην. Ὅλο τοῦ τὸν καιρὸ τὸν περνοῦσε βυθισμένος στοὺς σκοτεινοὺς τοὺς λογισμούς. Μόνο τὰ μάτια τοῦ ἀστράφτανε κάθε τόσο, καὶ ἡ λάμψη ποὺ περνοῦσε ἐπάνω τους ἔδειχνε πὼς μέσα στὸν ἡττημένο καὶ στὸν αἰχμάλωτο αὐτοκράτορα δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμα ὁ μεγάλος κατακτητὴς!

Οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ διπλωμάται τῶν νικητῶν τοῦ εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ συγκροτήσει τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἰσορροπία τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποία εἶχε ἀνατρέψει ἡ νικηφόρος πορεία τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ σπῆλη εἶχε παραχωρήσει τώρα τὴ θέση τῆς στὴν πέννα...

Στὴ Γαλλία, στὸ Παρίσι, ὁ λαὸς ποὺ εἶχε λατρεύσει τὸν ἡρώικον ἐκείνον ὑπολογιστὴ τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ τὸν ἔκαμε στρατηγὸ, πρωτόπατο καὶ αὐτοκράτορα, φαινότανε τώρα σὰ νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει. Μαζὺ μὲ κείνον ζητοῦσε νὰ ξεχάσει καὶ τὴ δόξα τὴν ὁποία εἶχε χάσει μαζὺ μὲ κείνον... Οἱ Βουρβόννοι, οἱ κληρονομικοὶ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, οἱ αὐλοκόλακες, οἱ μπουσσοί, οἱ παλιοὶ ἀριστοκράται, ἡ ἐφημερίδες ὅλες, ἐπωφελοῦνταν ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἀστέρος τοῦ Ναπολέοντος γιὰ νὰ τὸν συκοφαντήσουν, νὰ τὸν ὑβρίσουν, νὰ τὸν ταπεινώσουν στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ λαὸς, ὅσον ὅλα παθητικὰ, σὰν ἀποναρκωμένος...

Τὸ Μόναχο ἀποτελοῦσε τότε μιὰ ἀνεξάρτητη μικρὴ ἐπικράτεια. Ἡ ναπολεόντειος ὁρμή τὴν εἶχε παρασύρει κι' αὐτὴν, μὰ ὁ πρίγκιψ τοῦ Μόναχο δὲν ἔστρεφε καμμιὰ μνησικακία πρὸς τὸ Βοναπάρτη. Εἶχε γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ πιστοὺς συμπολεμιστὰς του. Στὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης, ὁ περιφημὸς Ταλλεϋράνδος ἐπέμεινε πολὺ νὰ ἀποδοθῇ τὸ Μόναχο στὸν πρίγκηά του.

Κύριοι, εἶπε στοὺς συνέδρους, δὲν θὰ θελήσετε λοιπὸν νὰ κάμετε τίποτε γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ Μόναχο; Ὁ πρίγκηάς του ἔχει δεκαπέντε χρόνια τώρα ποὺ ἔχασε τὸ πᾶν. Μὴν τοῦ κρατήτε καμία, ἀν ἀναγκάσθηκε νὰ γίνῃ αὐλικὸς αὐτοῦ τοῦ καταραμένου σφετεριστή...

Λέγοντας «σφετεριστή» ὁ Ταλλεϋράνδος ἐννοοῦσε τὸ Ναπολέοντα. Ὁ πονηρὸς Μέττερνιχ, ὁ δαιμόνιος ἀντιπρόσωπος τῶν Ἀυβούργων τῆς Αὐστρίας, μισόλεισε τότε τὸ ἔνα τοῦ μᾶτι. Καταλάβαινε πολὺ καλά ποὺ δρεῖλετο αὐτὸ τὸ δῆμιον ἐνδιαφέρον τοῦ Ταλλεϋράνδου γιὰ τὸν πρίγκηα τοῦ Μόναχο. Ἡ Γαλλία εἶχε συμφέρον νὰ βρεῖται στὰ σύνορά της τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κρατίδιον. Μὰ εἶχαν πάρῃ τόσα πολλὰ τῆς Γαλλίας αὐτὴν τὴν φορὰ, ὅστε δὲν μπορούσαν νὰ τῆς ἀρνηθοῦν αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρη. Καὶ ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο εἰδοποιήθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν ἐπικράτειά του...

Ὁ πρίγκηψ ξεκίνησε μὲ τὴ συνοδεία του. Ὅταν ὅμως ἐφθασε τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας του, εἶδε κατάπληκτος τὸ δρόμο φραγμένον ἀπὸ κανόνια. Οἱ πυροβοληταὶ ξεκουράζονταν παράμερα στὴ σκιά, καὶ οὔτε κουνήθηκαν γιὰ ν' ἀνοίξουνε δρόμον στὴ συνοδεία ποὺ ἐρχότανε.

Ὁ πρίγκηψ ἐθύμωσε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄμαξι του. Μόλις ὅμως ἔκανε δυὸ βήματα, ἀκουσε κάποιον νὰ τοῦ λέη:

— Α! ἐσὺ εἶσαι Μόναχο; Ἀφήστε τὸν νὰ περάσῃ, διέταξε ὁ ἀνδρωπὸς τοὺς πυροβολητὰς, εἶνε φίλος!

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο ἔτριψε τὰ μάτια του, ἀκούγοντας τὴ φωνὴν ἐκείνην.

— Ντροιὸ, ἐσὺ εἶσαι; εἶπε τραυλὰ.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἐμπιστὸ στρατηγὸ τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ ἐπρόσθεσε:

— Μὰ ἐνὸμῃα πὼς εἶσαι στὴν Ἑλβα κι' ἐσὺ, μαζὺ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ κ' ἕνας ἄλλος παρουσιάσθηκε μπροστά του. Ἦταν ὁ στρατάρχης τοῦ Ναπολέοντος Μπερτράν!

— Στρατάρχα εἶπε κατάπληκτος ὁ πρίγκηψ, μὰ ἐφύγατε κ' ἐσεῖς ἀπὸ τὴν Ἑλβα;

— Θεέ μου, εἶπε ὁ στρατάρχης, τὸ κλίμα τῆς Ἑλβας δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστο. Ἐπιθυμήσαμε τὴ Γαλλία καὶ νὰ μᾶς!

Ἐξαίρετα, μιὰ ἄλλη γνωστὴ, πολὺ γνωστὴ φωνή, καθαρή καὶ ἐκτακτικὴ, ἀκούσθηκε πίσω ἀπὸ τὸν στρατάρχην.

— Τί συμβαίνει, κύριοι; εἶπε ἡ φωνή. Ἀ! ἐσὺ εἶσαι Μόναχο;

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ γιὰ τρίτη φορὰ. Ἐνόμῃα πὼς ἔβλεπε ὄνειρον.

— Μάλιστα, Κύριε, ἔτραυλισε... Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ Μεγαλειότης σας, ποῦ πάει;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑλβα καὶ πάω στὸ Παρίσι, Μόναχο, ἀπὸ τῆς ὁ Ναπολέοντος.

Καὶ ἐχωρίσθηκαν.

Ὁ πρίγκηψ ἐπέρασε τὰ σύνορα τῆς μικρῆς τοῦ ἐπικρατείας καὶ ὁ Ναπολέων ἀρχισε τὴν πορεία του πρὸς τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Θέλετε νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν ἐπάνοδο αὐτὴ τοῦ Βοναπάρτη; Ἀρκεῖ νὰ παρακολουθήσετε τοὺς τίτλους τῆς ἐφημερίδος «Μηνύτωρ», ποὺ ἔβγαίνε τότε στὸ Παρίσι.

***

Ἡ πρώτη εἰδηση ὅτι ὁ Ναπολέων ἐφύγε ἀπὸ τὴν Ἑλβα μ' ἐν ἄλυστικὸν πλοῖον, κατετάραξε τοὺς πολιτικοὺς κύκλους τοῦ Παρισι. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδας ἔπαιξε ὁ παρακάτω πεντάστιλος τίτλος:

«Ὁ ἀνθρωποφάγος ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄντρον του!»

Ἐλεῖται ἀπὸ δυὸ μέρες ἕνας ἄλλος παρόμοιος τίτλος ἐπαινοῦσε μὲ παῖξα γράμματα στὴν ἰδίαν ἐφημερίδα:

«Ὁ πειρατὴς τῆς Κορκινὴς ἀποβιβάσθηκε στὸ γαλλικὸ ἔδαφος».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ναπολέων εἶχε συναντήσει τοὺς πρὸ ἐμπιστοὺς φίλους του, καὶ οἱ παλαιοὶ πολεμιστὰς ποὺ πῆγαν νὰ καταταχθοῦν σὲς φάλαγγες του.

Ἡ στρατιὰ ἐπρόχωρεσε στὸ ἔσπετο, μικρὸτερον στὴν ἀρχὴν μεγαλειότην ἔπειτα. Ἡ ἐφημερίδα ἐγραφε:

«Ἡ τίγρις ἐφθασε στὸ Γκαπ!»

Ὁ Βοναπάρτης προχωροῦσε. Ὁ λαὸς τὸν ὑποδεχότανε μὲ ἐνθουσιασμό, οἱ ἐχθροὶ τοῦ τοῦ Παρισι δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βρίζουν. Ἡ ἐφημερίδα ἐγραφε:

«Τὸ τέρας ἐκοιμήθηκε στὴ Γρενὸβλ!»

Στὴ Λυὼνα ἔκαναν θριαμβικὴν ὑποδοχὴν στὸν στρατάρχην ποὺ ἔβγαζε. Ἡ ἐφημερίδα

Ὁ Ναπολέων

(Στὸ θέατρο τοῦ Σαιν Κλου τὴν 13 Ἀπριλίου 1812, ὀλίγες ἑβδομάδας πρὶν ἀναχωρήσει διὰ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρωσίας: Ὁ Αὐτοκράτωρ καταλαμβάνεται ἀπὸ τοῦ ἔθνους, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ἀφαιρνεῖται τέλος ἐντελῶς. (Σχεδιασμὸς τοῦ GIRODIE)

τοῦ Παρισιοῦ οὐρλιάζε:

«Ὁ τύραννος ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Λυὼνα».

Ἡ στρατιὰ τοῦ Ναπολέοντος εἶχε πάρει τὸ δρόμον πρὸς τὸ Παρίσι. Ἄλλος ἐξώστηλος τίτλος:

«Ὁ σφετεριστὴς βρίσκεται ἐξήντα λεῦγες ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα».

Οἱ φάλαγγες τοῦ Ναπολέοντος δὲν γνωρίζουν ἀνάπαυσιν καὶ προχωροῦν. Ἡ ἐφημερίδα γράφει:

«Ὁ Βοναπάρτης προχωρεῖ γρήγορα, ἀλλὰ δὲν θὰ μὴ ποτὶ στὸ Παρίσι».

Ἦταν ἡ τελευταία λύσσα ποὺ ξεψυχοῦσε. Τὸ τέρας, ὁ τύραννος, ὁ σφετεριστὴς, ἀφῆσαν τὴ θέσιν τοῦ ἀπὸ τὸ ὄνομα: Βοναπάρτης. Τὴν ἄλλη μέρα ἄλλος τίτλος:

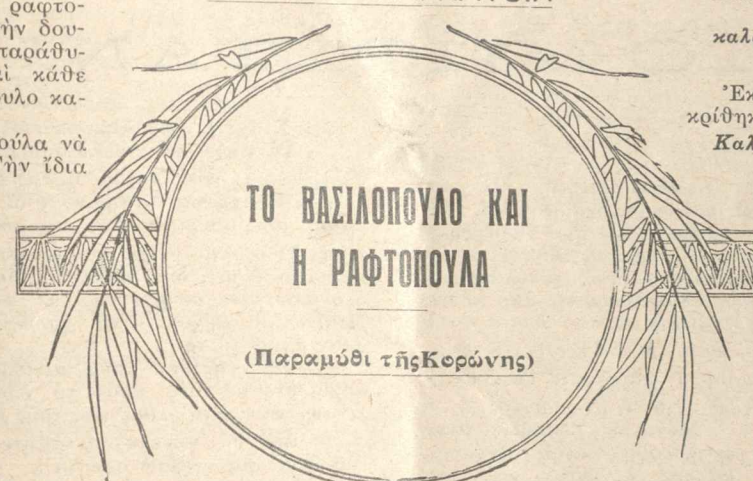
«Αὐτοῦ ὁ Ναπολέων θὰ βρεῖται σὲς πύλας τῆς πόλεως».

Ὁ Βοναπάρτης ἔγινε Ναπολέων. Ἀλλά, νὰ ποῦ ἡ στρατιὰ φθάνει στὸ Φοντενεμπλώ. Καὶ ἡ ἰδίαν ἐφημερίδα γνωρίζει τὸ φύλλον ἐντελῶς:

«Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφθασε στὸ Φοντενεμπλώ».

Ὁ αὐτοκράτωρ! Τὸ Παρίσι γιορτάζει, οἱ βουρβονικοὶ, οἱ ὀρλεάνοι,

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΑ

(Παραμῦδι τῆς Κερώνης)

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας ράφτης κ' εἶχε μιὰ ἡλικιωμένη πολὺ ὡμορφὴ. Ἡ ραφτοπούλα βοηθοῦσε τὸν πατέρα της στὴν δουλειά του. Κάθε πρωὶ καθόταν στὸ παράθυρον τοῦ μαγαζοῦ τὸς κ' ἔραβε. Καὶ κάθε μέρα περνοῦσε ἀπ' ἔξω τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν καλημέριζε...

Ἐνα πρωὶ, εἶπε πᾶσι ἡ ραφτοπούλα νὰ ἀφήνουν τὸν πατέρα της. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ καὶ τὸ βασιλόπουλο καβάλλα στ' ἄλογόν του καὶ καθὼς ἡ ραφτοπούλα ἦτανε αὐτὴ στὴν μάντρα καὶ τὰ μακρὰ τῆς μαλλιά κρέμονταν ἴσαμε κάτω, πάντα τὴν μιὰ τῆς τὴν κοτσίδα καὶ τῆς τὴν φίλει.

Τὸ ἄλλο πρωὶ λοιπὸν σὰν ξαναπέρασε τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τοῦ ράφτη τοῦ σπιτί κ' εἶδε τὴν ραφτοπούλα νὰ κάθεται στὸ παράθυρον καὶ νὰ ράβῃ τὴν καλημέρισε πάλι καὶ τῆς εἶπε:

Καλὰ ἦταν τὰ γλυκόσκακα ἀπ' τὴν γλυκοσυκίτσα

καλὰ ἦσαν καὶ τὰ δυὸ φιλιὰ στὴν μιὰ σου πλεξιδίτσα!

Ἡ ραφτοπούλα ἡ κακομοῖρα ντροπιάστηκε.

— Πῶ! πῶ! φώναξε... Τί λόγια μοῦπε αὐτὸς μπροστά σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ μὲ ντροπίασε!...

Δὲν μαρτύρησε ὅμως σὲ κανέναν τίποτε, ἀλλὰ κάθησε καὶ περιμένει νὰ ἰδῇ ἀνὰ τῆς πῆ τίποτε πάλι τὸ βασιλόπουλο.

Ἐκείνη ὅμως τὰ ἴδια. Περνοῦσε κάθε πρωὶ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της καὶ τῆς εἶπε:

Καλὰ ἦταν τὰ γλυκόσκακα ἀπ' τὴν γλυκοσυκίτσα

καλὰ ἦσαν καὶ τὰ δυὸ φιλιὰ στὴν μιὰ σου πλεξιδίτσα!

Ἡ ραφτοπούλα πειὰ ἡ κακομοῖρα εἶπε πᾶσι σὲ μεγάλη συλλογὴ, ὅπου στὸ τέλος ἀποφάσισε καὶ πῆγε σὺν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα μου, νὰ μοῦ πάρῃς ἕνα ἄλλο καλὸ καὶ ἕνα ταμπουρά καὶ νὰ μοῦ κάνῃς καὶ μιὰ ἀντρίτσα φορεσιά.

— Καλὰ, παιδί μου, τῆς λέει ὁ πατέρας της.

Τὴν ἀγαποῦσε, βλέπεις, πολὺ γιὰ τὴν εἶχε μωρητὴ καὶ τῆς ἔκανε ὅτι κι' ἂν τοῦ γύρευε.

Χτύνεται λοιπὸν ἡ ραφτοπούλα στ' ἀντρίτσα, καβαλλοῦσε ἐπάνω στ' αὐτὴ καὶ πᾶσι ἀπέξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως κ' ἀρχίζει νὰ βαρᾷ τὸν ταμπουρά.

Ἀκούει τὸ βασιλόπουλο ἐκείνον τὸν ὄρωτο σκοπὸ καὶ φωνάζει νὰ μᾶθῃ ποῖος παίζει.

— Ἐνα παιδί, ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο, ποῦ στέκει ἐδῶ ἀπὸς, τοῦ λένε.

Πῆρε τὸν νὰ μὴ μέσῃ λέει, τὸ βασιλόπουλο. Βάζουν τότε τὴ ραφτοπούλα μέσα στὸ παλάτι καὶ τῆς λένε νὰ παίζῃ τὸν ταμπουρά. Κάθεται ἐκείνη καὶ παίζει κίμποσην ὥρα ποὺ ἔλεγες «Χριστέ μου» νὰ τὴν ἀκούει. Τὸ βασιλόπουλο τὴν θαύμαζε, χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζῃ πὼς ἦταν αὐτή. Ὅταν ὅμως ἦρθε πειὰ ἡ ὥρα νὰ σταθῇ καὶ νὰ φύγῃ τῆς λέει:

— Μοῦ πουλᾷς τὸν ταμπουρά;

— Τὸν πουλῶ, λέει ἐκείνη, μὰ ὄχι γιὰ λεφτά.

— Ἀν γιὰ τί λοιπὸν;

— Ὅποιος θέλει νὰ πάρῃ τὸν ταμπουρά μου, πρὶν καὶ νὰ φιλήσῃ τρεῖς φορές τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου μου.

— Πῶ, πῶ! λέει τὸ βασιλόπουλο. Ἐγώ, ἕνα βασιλόπουλο νὰ καταβῇ νὰ φιλήσῃ τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου σου γιὰ ἕνα παληοταμπουρά; Νὰ σοῦ δώσω ὅσα φλουριά θέλεις καὶ νὰ τὸν πάρω.

— Ἐγώ σοῦ εἶπα, λέει ἐκείνη, πὼς γιὰ παράδες δὲν τὸν δίνω.

Ἀν θέλῃς νὰ φιλήσῃς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου μου πᾶσι καλά, εἰδὼν τὸν παίγνον καὶ φεύγω.

Τὴν κᾶν τὸ βασιλόπουλο; Ντρεπόταν νὰ φιλήσῃ τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου, μὰ ἔλα πάλι ποῦ ὁ ταμπουράς τοῦ εἶχε μὴ μέσῃ στὴν καρδιά του καὶ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν πάρῃ; Στὸ τέλος πᾶσι πῆρε τὴν ἀπόφασίν του καὶ λέει τῆς ραφτοπούλας:

— Ἀφοῦ πειὰ δὲν πὸν δίνεις τὸν ταμπουρά μὲ ἄλλον τρόπο, θὰ κᾶν ὅπως θέλεις, μόνο νὰ πᾶμε λίγο παράμερα.

Τράβηξε λοιπὸν ἡ ραφτοπούλα τ' ἄλλο σὲ μιὰν ἄκρην τῆς αὐλῆς καὶ ἐκεῖ τοῦ φίλησε τὸ βασιλόπουλο τὰ καπούλια καὶ πῆρε τὸν ταμπουρά.

Τὸ ἄλλο πρωὶ περνᾷ τὸ βασιλόπουλο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ραφτοπούλας καὶ τῆς λέει:

Καλὰ ἦταν τὰ γλυκόσκακα ἀπ' τὴν γλυκοσυκίτσα

καλὰ ἦσαν καὶ τὰ δυὸ φιλιὰ στὴν μιὰ σου πλεξιδίτσα!

Ὁμοιογενεῖς ἡ περιπλοκὴ αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ χαρακτηριστικῆς τῆς διηθητικῆς δημοσιογραφίας.

Καλὰ ἦσαν τὰ γλυκόσκακα ἀπ' τὴν γλυκοσυκίτσα, καλὰ ἦσαν καὶ τὰ δυὸ φιλιὰ στὴν μιὰ σου πλεξιδίτσα.

Ἐκείνη χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τοῦ ἀποκρίθηκε στὴ στιγμὴ:

Καλὸς ἦταν ὁ ταμπουράς, καλὰ ἦσαν τὰ τραγούδια,

καλὰ ἦσαν καὶ τὰ δυὸ φιλιὰ τοῦ ἀλόγου τὰ καπούλια!

Τὸ βασιλόπουλο τόσο ντροπιάστηκε ποὺ δὲν ἤθελε πειὰ τὴ ζωὴ του.

— Μωρέ, τὴν στρίγγλα, λέει, τί δουλειὰ ποῦ μοῦ σκάρωσε!

Κάθησε λοιπὸν καὶ σκέφτηκε τί νὰ κᾶν γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Τὸ ἄλλο πρωὶ πᾶνει καὶ στέλνει πρὸςνεῖν στὸ ράφτη καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν κόρη του γυναικά. Σὰν εἶδε ὁ ράφτης πὼς τοῦστειλε τὸ βασιλόπουλο πρὸςνεῖν ὑποψιάστηκε. Πᾶει

στὴν κόρη του καὶ τῆς λέει:

— Μωρέ, παιδί μου, τὸ βασιλόπουλο μᾶς ἔστειλε πρὸςνεῖν γιὰ νὰ σὲ πάρῃ γυναικά του. Ἐμεῖς ὅμως δὲν ταιριάζουμε γιὰ νὰ συμπεθεριάσουμε μὲ τὸ βασιλιά. Μὴν τοῖκανες τίποτε κακὸ καὶ θέλει νὰ μᾶς χαλάσῃ;

— Ἐννοια σου, πατέρα μου, τοῦ λέει ἐκείνη. Τέλειωσε σὺ τὸ πρὸςνεῖν κι' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ γιὰ ὅλα.

Πῆγε ὁ ράφτης, τέλειωσε τὸ πρὸςνεῖν καὶ συμφώνησαν νὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴ ὁ γάμος. Μπαίνονταν πειὰ ὁ γαμπρός στὸ σπιτί, ἔκανε πεσκέσια τοῦ πεθεροῦ, τῆς πεθεράς, τῆς νύφης. Τοὺς χάρισε διαμαντικά, μεταξωτὰ φουστάνια, τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ.

Ἡ ραφτοπούλα ὅμως δὲν γελιοῦτανε μ' αὐτὰ. Τὸ Σαββατοβόρδο πᾶνει καὶ πᾶνει μιὰ κουτσούνα ἀπὸ ἔλασι κι' ἄλεσι, μεγάλη σὰν ἀνθρωπο καὶ ὅμοια στὸ μπόι, στὰ μούτρα καὶ σ' ὅλα μ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Τῆς ἔβαψε τὰ μάγουλά της καὶ τὰ χεῖλιά κόκκινα, τὰ φρύδια της μαύρα καὶ τὴν ἔκανε μιὰ ὡραία κοπέλλα ποὺ τὴν ἐκπύαζε καὶ νόμιζε πὼς ἦταν ζωντανή!

Ὅταν λοιπὸν κουβάλησαν τὰ προικιά τῆς στὸ παλάτι, ἔκρινε ἡ ραφτοπούλα τὴν κουκλά της σὲ μιὰ κασσόλα καὶ τὴν κουβάλησε κι' ἐκείνη στὸ παλάτι μαζὺ μὲ τὰ ρούχα τῆς.

Ἐγινε τὴν Κυριακὴ ὁ γάμος. Χοροὶ, τραγούδια, γλέντι τρικυβερτο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξεφύγει κρυφὰ ἡ νύφη καὶ πᾶει στὴν κάμαρὴ της ποὺ ἦταν ὅλα ἐτοιμασμένα νυφάτικα. Βγάζει τὴν κουκλά ἀπὸ τὴν κασσόλα, γδύνεται τὰ ρούχα της, τῆς τὰ φορεῖ, τὴν φιδίζει σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ φαίνεται σὰν ζωντανή καὶ πᾶει αὐτὴ ἡ ἰδίαν καὶ χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Σὲ καμμιὰ ὥρα ἔρχεται καὶ τὸ βασιλόπουλο. Ζαλισμένο καθὼς ἦταν ἀπ' τὸ πτόσι καὶ ἀπ' τὸ χορὸ καὶ καθὼς δὲν ἔφεγγε καὶ καλὰ στὴν κάμαρα, εἶδε τὴν κουκλά καθισμένη στὴν πολυθρόνα καμαρωτὴ-καμαρωτὴ καὶ τὴν πέρασε γιὰ τὴ γυναῖκα του.

— Ἀχ στρίγγλα, τῆς λέει τότε, τί μοῦ καλοκάηδες ἔχει; Ἦθε ἡ ὥρα νὰ λογαριαστοῦμε! Μᾶς καὶ νόμισες πὼς ἐγὼ σὲ πῆσα γυναικά μου γιὰ τὰ μαῦρά σου τὰ μάτια; Ἐχάσεις ποῦ μ' ἔκανες νὰ φιλήσω τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου σου καὶ μὲ κίλορεξέψες σ' ὅλο τὸν κόσμον; Τώρα

ὅμως θὰ σοῦ δειξῶ ἐγώ...

Βγάζει λοιπὸν τὸ σ

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΣΕΥΝΤΟ

«Όταν ο Λιονέλ Φρεϊκούρ μπήκε στο στούντιο της ήθοποιου ή γυναίκας του Μαριζ κατάλαβε άμέσως ότι ο άντρας της ήταν ποιητής. Άφισε τότε στο ντιβάνι τα χειρόγραφα, όπου σημείωνε με μπλέ μολύβι τα μέρη του ρόλου της και προχώρησε προς αυτόν.

— Πόσο άρχισες! του φειδύωσε με γλυκιά φωνή.
— Έγινε κάποιο αυτόκινητιστικό... δι... δυστύχημα... απάντησε αυτός κι η σωλαβές έβγαλαν με δυσκολία από το στόμα του. Τα μάτια του ήταν θολά, τα πόδια του τρέκλιζαν... Κάθισε σε μία πολυθρόνα σαν αποβλαζωμένος, με το κεφάλι στα χέρια και την κύτταζε παράξενα. Έτσι μ' όλο το μεθύσι του, άντελήφθη τη μεγάλη στενοχωρία της γυναίκας του και της είπε:

— Γέλα! Γιατί δεν γελάς;
— Έννοιωθε εξαιρετική ευχαρίστηση να την βλέπει να γελάει και της έλεγε καθημερινώς, όταν ήταν μεθυμένος, τα ίδια λόγια.
Κάθε μέρα, μεταξύ της και της απογευματινής, ο Λιονέλ Φρεϊκούρ μεθύονσε μέσα σ' ένα από τ' αριστοκρατικά μπαρ του βουλεβάρτου, πίνοντας με τη συντροφιά διαφόρων δανδήδων, όλα τα είδη των πιστών. Άρχισε από τα δυνατά λικέρ, καταλήγοντας στη βαρειά εγγλέζικη μαύρη μπύρα.

Άφου γινόταν στουτί στο μεθύσι, πλήρωνε αυτός για όλους κι έβγαζε να πάει σπίτι του. Έκει η γυναίκα του τον περίμενε, μελετώντας τους ρόλους της.
Ο Λιονέλ έμπαινε μέσα παραλατώντας και της ζητούσε να γελάσει, να γελάσει πολύ...

Το γέλιο της Μαριζ ήταν περιήγιο στο θέατρο. Τα περιοδικά κι' η εφημερίδες έδωσαν έναν τακτικό τη φωτογραφία της πλάι απ' τις ρεκλάμες των σαλονιών και της οδοντόπαστας, τη χαρακτηριστική της φωτογραφία στην οποία επέλασε γελαστή και πρόσχαρη. Γιατί η Μαριζ είχε γεννηθεί για να γελάει και να καλοκαρδίζει τα πλήθη.

— Γέλα! Γέλα! λοιπόν! Μά γέλα καλά! της ξαναφώναζε τώρα ο Λιονέλ.

Η Μαριζ έκανε ν' αντίσταθι και σούρωσε τα φρύδια της. Η όψη της έδειχνε ντροπή, αηδία αλλά και ύπομονη. Άρριόταν να βάλει τη μάσκα της ιλαρότητας και να γελάσει, τη στιγμή που ο θυμός την έκανε να τρέμει ολόκληρη.

— Γέλα! Θέλω... να... γελάσεις! επέμενε ο μεθυμένος.

Αυτή τη στιγμή μπήκε η υπηρέτρια κι' ο Λιονέλ σάπασε.

— Υστερα ρώτησε με μεγάλη άπορία:
— Πώς; ήρθε η ώρα να φάμε; Έτσι γρήγορα!
— Να! του απάντησε η Μαριζ, ήρθε η ώρα να φάμε! Σέρεις, άλλωστε, ότι άπονε έχουμε τις τελευταίες πρόβες του νέου έργου του κ. Σεζιάν και πρέπει να βρεθώ στο θέατρο πριν από τις 8.

— Α! ναι! Έξω!... είπε ο μεθυμένος. Και έπεσε σ' ένα κάθισμα. Η γυναίκα του τον σήκωσε με το στανό και τον ώδηγησε στην τραπέζια.

Όταν η υπηρέτρια σερβίρε τη σούτα, ο Λιονέλ άρχισε να κυττάει μέσα στο πιάτο του έντελως αποχαυνωμένος.

Η Μαριζ είχε σπείρει τα μάτια της επάνω του κι' είχε βυθιστεί σε μελαγχολικές σκέψεις. Δυσκολευόταν να βρη σε κείνα τα πριμένα, κι' άλλαγμένα χαρακτηριστικά του μεθύσι, τις λεπτές και κανονικές γραμμές του αντρός, που άλλοτε διάλεξε για σύντροφο του βίου της, ανάμεσα από χιλιάδες άντρες, που ζητούσαν τη χάρι να ρίξουν στα πόδια της τη νιότη και τα πλούτη τους...

Σαφηνικά ο Λιονέλ τινάχθηκε άπάνου κι' έριξε μια κραυγή θυμού και προστάγης.

— Μην κάνεις έτσι, που να πάει ο διάολος! Γέλα σου λέω! Θέλω νασαι ευθύμη!...

— Μά είμαι ευθύμη... πολύ ευθύμη! του απάντησε με φωνή απερίγραπτα θλιβερή εκείνη.

— Ε, γέλα τότε! Γέλα σου λέω! μούγγρισε ο μεθυμένος. Γέλα, για να είσαι επιτυχία στο θέατρο! Γέλα να γυνάξεσαι... Γέλα, αφού αυτό που άρεσει... Σε προστάζω να γελάσεις!...

Η Μαριζ κατάλαβε πως ο μεθυμένος δεν θα την άφηνε ήσυχη αν δεν γελοόσε.

Και γελάσε.

Το πρώτο γέλιο βγήκε σκασμένο από το λάρυγγά της. Υστερα το δεύτερο κύμα του γέλιου της πήδησε πλατύτερα, αλώθηκε και θαρρότερο κι' έγινε ποταμός, θαλάσσια, όκεανός!...

Το περιάλτο γέλιο της Μαριζ!...

Ο Λιονέλ, σαν να ήταν το γέλιο αυτό ένα συμπλήρωμα του μεθύσι του του, ικανοποιήθηκε.

— Έτσι ντέ! φώναξε σαν τραλλός στη Μαριζ.

Η υπηρέτρια ξεκαλοινούσε να σερβίρη το δείπνο. Ταυτοχρόνως όμως κύτταζε με την άκρη του ματιού την κυρία της κι' έλεγε μέσα της:

— Αν ήμουν εγώ στη θέση της, θα τον άφηνα χίλιες φορές,

τον χαμένο αυτόν μεζουρούλια!

Αυτή τη σιωπηλή γνώμη της υπηρέτριας, την έδωσε στην Μαριζ απερίφραστα και ξεκάθαρα όχι ως γνώμη αλλά ως συμβουλή ο Σεζιάν.

Ο Σεζιάν ήταν ο δραματικός συγγραφέας του έργου, στις πρόβες του οποίου βιαζόταν να πάει στις 8 ή Μαριζ.

Στις πρώινες πρόβες ο συγγραφέας της είχε:

— Παιδί μου, η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να διασωσθή. Δεν έχετε το δικαίωμα να θυσιάσετε γι' αυτόν τον άγνωστο άλκοολικό!

— Μά δεν έχει άλλον κανένα εκτός από μένα στον κόσμο! Άν του λείψω κι' εγώ... τι θα γίνει... Είχε πει η ήθοποιός με μεγάλη καλοσύνη.

— Πιθανόν... Άλλά δεν πρέπει να καταδικάζετε τον έναν σας σ' αυτό το αλάνο μαρτύριο. Λεπτή, όμορφη, έξυπνη όπως είπατε, θα βρήτε άμέσως, μόλις άφίσετε τον Λιονέλ, την ευκαιρία να ξεφορτωθείτε τη ζωή σας... Έξω πολλούς που θα ήσαν ευτυχείς να σας παρασταθούν.

— Για σάς το λέτε αυτό, Σεζιάν; ρώτησε η Μαριζ χωρίς συγκίνηση.

Ο συγγραφέας της απάντησε πως πιθανόν να έννοοισε και τον έναν του. Και πέροντας την κατάλληλη πόσα και χαϊδεύοντας με φιλαρέσκεια τη ροζέττα της Λεγεώνας της Τιμής, που είχε στη μαντονιέρα του, πρόσθεσε:

— Επιδιώκω σοβαρώς να κάμω κάτι για σάς, να σάς δείξω το ενδιαφέρον μου! Σκεφθήτε καλά! Σας υπόσχομαι εκ των προτέρων να σας παραχωρήσω, ό,τι μου ζητήσετε!

Η Μαριζ στις 8 βρισκόταν στο θέατρο. Η πρόβες τελείωναν ικανοποιητικώς.

Εκείνο το βράδυ ο Σεζιάν δεν της είπε τίποτε άλλο. Χωροστηκαν ήσυχα.

Την άλλη βραδιά, ήταν η πρώτη του έργου. Μόλις η Μαριζ έφτασε στο θέατρο, μπήκε στο χαρμάνι της και τοιμάζονταν με καρδιότητα. Εκείνη τη στιγμή κάποιος χτύπησε στην πόρτα. Ήταν ο Σεζιάν. Της φώναζε:

— Εμπρός! Έτοιμη; Και προπίνοντες χωρίς τρομάρες. Είμαι βέβαιος για την επιτυχία σας!

Στο καινούργιο αυτό έργο του Σεζιάν, στην τρίτη πράξη, η Μαριζ είχε ένα δυνατό ρόλο, ένα ρόλο τραγικό, συγκινησιακό, Πονούσε σ' αυτό το ρόλο η ηρωίδα του έργου. Και πονούσε γιατί ο σύζυγός της δεν την έννοιωθε, δεν ήταν άξιος της.

Ο Σεζιάν την ώρα που πήγαινε η Μαριζ να βγη στην τρίτη πράξη, της είπε:

— Να ξεχάσετε πως ξέρετε να γελάτε. Βάλτε όλη σας την ευαισθησία στο ρόλο σας. Άπονε πρέπει να κλάψετε και να κλάψετε βαθιά, αλάνθινά...

Χρειάζονταν λοιπόν δάκρυα. Ως τη βραδιά εκείνη ποτέ δεν είχε κλάψει η Μαριζ, ούτε στο θέατρο, ούτε στο σπίτι της. Η άπαρτη καλοσύνη της δεν την άφηνε να κλάψει σπίτι της για να μη δυσαρεστή τον άντρα της, ο οποίος τρελλανόταν για το γέλιο της. Ο ρόλος της στο θέατρο ήταν πάντα να γελά. Κι' έτσι η βαθιά ευαίσθητη αυτή γυναίκα δεν είχε ως τη στιγμή εκείνη καμιά φορά την ευκαιρία να κλάψει, να χύσει δάκρυα, να ξεσπάσει κι' αυτή σαν ανθρώπινο πλάσμα, που κρυφά μέσα της υπέφερε...

Δεν έκλαψα ποτέ μου! Που να βρω τα δάκρυα για να κλάψω άπονε; ρώτησε τον συγγραφέα και βγήκε στη σκηνή με αγωνία.

Και έπνευχε. Έθριμμενσε... Έκλαιγε όπως το απαιτούσε ο ρόλος της, τα δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια της μόνα τους, αναβλύζαν φυσικά, άβίαστα... Βρέχανε τα μάγουλά της, κυλούσαν στο πηγούνι της, πνίγαν το λάρυγγά της, ξεχύνονταν από τα στήθη της και την έλουζαν!

Κι' όταν ήρθε η στιγμή, όπου ο ρόλος έφτανε στο αποκορύφωμά του πάθος, τα δάκρυα δεν της απόλειπαν της Μαριζ. Όλος ο άποκρυφός πόνος της ζωής της βρήκε διέξοδο... Κι' έκλαιγε η ήθοποιός για τη γυναίκα! Κι' ήταν τα δάκρυα μια παρηγορία, μια ανακούφιση, μια ήδονη...

Κάτο το πλήθος, άσυνείδητο να βλέπει και ν' ακούει τη Μαριζ σε ρόλους παθητικούς, βλέποντάς την να παρράζει στο ρόλο αυτό και να κλαίει όπως έκλαιγε, τα έχασε και ξεσπάσε σε χειροκροτήματα.

Θρίαμβος μοναδικός! Κι' όταν η Μαριζ έκανε ν' αποσυρθί από τη σκηνή, ο ένθουσιασμός στο πλήθος, που ύπνφερε κι' έκλαιγε μαζί της, δεν είχε όρια. Την απέθεσε κυριολεκτικώς.

Ο Σεζιάν την δέχθηκε μ' άνοιχτές αγκάλες, μόλις έπεσε η αυλαία.

Μικρούλα μου! Μικρούλα μου! της έλεγε σαστισμένος. Τι θρίαμβος ήταν αυτός! Τι τελειότης στην έκφραση του πόνου!

Η Μαριζ ήρεμη τώρα, γύρισε στο συγγραφέα και τούτε με τη συνεπισημένη της καλοσύνη:

— Εύχαριστώ, Σεζιάν, που μου δώσατε την ευκαιρία να κλάψω

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝΡΙΚ ΟΜΠΕΡΛΑΝΤ

Κατεβαίνοντας κανείς τη βουνοπλάγια του Γκρίντερβαλν των Άλπεων στην Έλβετία, συναντά ένα παράξενο μέρος. Είναι μια έρημη νεκρή μέσα σε μια κατάφυτη μικρή κοιλάδα.

Γύρω από τη μικρή αυτή έκταση άνθίζουν ή άρχισαν τριανταφυλλιά των Άλπεων και λογής - λογής άλλα φυτά κι' αγριολούλουδα που βρίσκονται άφθονα στις κατωφέρειες των πανήγυρλων εκείνων βουνών. Και μόνη ή έκταση αυτή μένει κατά ένα άλλοκοτο τρόπο, έτι χρόνια ολόκληρα τώρα, έντελως νεκρή, δίχως καμιά βλάστηση, καμιά χλόη, ξερή πέτρα μονάχη, δαμμένη απ' τα λιπύδια και τις βροχές. Έχει το σχήμα του κύκλου και πλάτος και μήκος κάπου τριάντα ποδών.

Πως μέσα στην τόσο πλούσια βλάστηση ο τόπος αυτός απόμεινε έτσι για πάντα ξερός; Οι κάτοικοι των διπλών χωριών διηγούνταν γι' αυτό μια παράδοση, από τις πιο παράξενες της Έλβετίας:

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε στην κοιλάδα του Γκάντμιν, κάπου εκεί κοντά σ' αυτό το μέρος της βουνοπλάγιας, ένας άνθρωπος που ήταν μεγάλος μάγος. Είχε κληρονομήσει τη μαγική δύναμη από τη μητέρα του που κι εκείνη την είχε κληρονομήσει από τη δική της! Η οικογένειά του ολόκληρη ήταν μια οικογένεια μάγων!

Όλα τα άγρια ζώα της κοιλάδας υπάκουαν στο μάγο, σαν πιστοί του υπηρέτες και σκλάβοι. Κάθε σάββατο βράδυ ο μάγος έβγαζε πάντοτε στο ίδιο μέρος, στη βουνοπλάγια του Γκρίντερβαλν, που σήμερα μένει έρημο και έρημο. Εκεί έχραζε ένα καλό γύρω του μ' ένα μαγικό ραβδί που είχε, κι' έπειτα άρχιζε να σφυρίζε με το φλόουτο που του είχε δώσει η μάγισσα ή μάνα του την ώρα που γεννηόσε, πάνω στο νεκρό της κρεβάτι.

Οι ήχοι έβγαιναν από το φλόουτο του αλλόκοτοι και μονότονοι. Για κάθε είδους ζώων είχε και ξεχωριστό παιγνίο. Έτσι έμάζεσε γύρω του άλλοτε τις άρκους, άλλοτε τους άετους κι' άλλοτε, τα φειδια του βουνού. Εμπαιναν τότε όλα μέσα στο μαγικό του κύκλο, απ' τον οποίο δεν μπορούσαν να ξεναβγούν χωρίς την προσαγή του. Τότε ο μάγος έπαιζε το αλλόκοτο σφύριγμα του. Εκείντοτε γύρω του τα μαζεμένα άγρια και τους έδινε τις διαταγές του.

Οι τούς έλεγε, εκείνα το έκαναν σαν υπαταχτικοί του. Μαζεύονταν στις φωλιές τους ή κατέβαιναν στην κοιλάδα, εθανάτωναν εκεί που ήθελε ή έβγαιναν τα χέρια των ανθρώπων.

Όλη ή χώρα έτρεμε και φοβόταν το μάγο και τη δύναμη του, και οι μεγαλύτεροι άφεντάδες των περιουσιών και ήθελαν να τήχουν καλά μαζί του...

Μια νύχτα είχε μαζέψει γύρω του τους δακρυόνες και τις όχιές. Όταν τελείωσε το σφύριγμα του, τους έπρόσταζε να πάνε να πνίξουν στον ύπνο της, την όμορφότερη κοπέλα του χωριού.

Ο μάγος την είχε ζητήσει γυναίκα του, μά εκείνη άρνήθηκε με τρόπο. Πώς θα μπορούσε να μένη δίπλα σ' ένα τέτοιο διαβολάνθρωπο; Ο μάγος πειράχθηκε πολύ μ' αυτήν την ταπεινότητα που τον έκανε μια φτωχή κοπέλα του χωριού. Και όρκίστηκε να εκδικηθί με τον τρόπο που ήξερε αυτός.

— Φίον... φίον!... έκανε τότε ο μάγος, φειδια και δράκοι και ήμε... φίον, φίον... σίγτε να πνίξετε την όμορφη κοπέλα, που έπρόσταζε τον άφεντή σας τον παντοδύναμο...

Ε'πρόσταζε:

— Έξερεις, Σεζιάν, έχω έτοιμη την άπάντησή μου στη χθεσινή σου πρόταση. Τη θυμάσαι; Θά ήθελα...

— Τι!... Τι θα θέλατε, Μαριζ;

— Νά, θα ήθελα, ένα ρόλο σαν αυτόν που έπαιξα προ όλίγου. Μά ο ρόλος αυτός να μιν τελειώνη ποτέ! Είμαι 5 χρόνια παντρεμένη με τον Λιονέλ Φρεϊκούρ κι' έχω πολύ... γελάσει!

Παρε με σεις να με κάμετε να... κλάψω! «Ω! τα δάκρυα!... Κι' η Μαριζ έπεσε στην άγκαλιά του Σεζιάν.

Ζαν Σεύντο

Οι φίλοι της Μικρούλας

«Όμως κανένα φειδι και κανέναν δράκο δεν έσάλευε από τη θέση του. Θαρρείς και κάποια άνωτερη δύναμη έσύντρεφε τα μάγια του μάγου.

— Φίον... φίον!... έκανε άδικα ο μάγος και ιδροκοπούσε.

Γονατιστή μπρός στην εικόνα της Άειπάθνης, ή όμορφη κοπέλα του χωριού έκλαιε και παρακαλούσε να δειξη ή Μεγαλόχαρη το θαύμα της, και να τη γλυτώση από τη δύναμη του μάγου.

Ο μάγος έθιμωσε τώρα, τα μάτια του άρχισαν να βγάζουν σπίνθες και το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο. Άρχισε να χρησιμοποιή μαγικές δυνάμεις που ποτέ του ίσαμε τότε δεν είχε άναγκασθί να χρησιμοποιήσει. Έκαμνε αλλόκοτα σχήματα και ξεστόμιζε λόγια φοβερά, παντοδύναμα που τότε τάχε διδάξη ή μάνα του ή μάγισσα και που έκαμναν τα βουνά ολόκληρα να τρίζουν και τη νύχτα ν' αναδιπλώνεται από τον τρόμο της.

Έξαφνα οι δράκοι έσάλεψαν... άφισαν το κοπάδι των φειδιών και έτράβηξαν προς τη σπηλιά που ήταν εκεί παραπάνω.

— Φίον... φίον!... ξαναόχισε ο μάγος και νόμισε πως τα έρπετα άρχισαν πείνα να σκίβουνε στη θέλησή του.

Ένα άγριο γέλιο ζογραφίστηκε στο πρόσωπό του. Και ξεκαλούθησε να ξεστομίσει τα φοβερά, τα σατανικά του λόγια και τα βουνά έτρίζαν και ή νύχτα αναδιπλωνόταν με άγονία...

Σε λίγο όμως οι δράκοι ξαναγύρισαν κοντά του. Πάνω στη ράχη τους κρατούσαν ένα τεράστιο φειδι. Από το στόμα του κρατούντουσαν φλόγες κι' από τα μάτια του έβγαζαν άστραπές που γαλόντουσαν στα πλάτη της αυχιάς. Πάνω στο κεφάλι του φορούσε μια κορώνα μ' άστραφτερά διαμάντια! Ήταν το στοιχείο των δράκων του βουνού! Μ' αυτό θά έκδικόταν ο μάγος τη φτωχή κόρη...

Έφτασαν έτσι οι δράκοι μέσα στο μαγικό κύκλο. Τότε όμως άξαφνα, σαν να υπάκουαν σ' άνωτερη δύναμη, άπαζαν με τα νύχια τους το φλόουτο φειδι και το πέταξαν έξω από το μαγικό κύκλο.

Ένας τρομερός κρότος άκούσθηκε και μια θαμβωτική λάμψη έσκισε τα πέπλα της νύχτας. Ο μάγος έπεσε στα γόνατα και κατατρομαγμένος έκαμε το σημείο του σταυρού.

Την ίδια στιγμή όλα γέθηκαν από μετρηστά του κι' έμεινε εκεί, στη μέση του κύκλου ίσαμε το πριόνι.

Κι' όταν έβγηκε ο ήλιος, και οι κνηνηοί έπέρασαν από κείνο το μέρος, τον βρήκαν νεκρό, μαύρο σαν κάρβουνο στην ίδια θέση.

Από τότε, μέσα στην κατάφυτη βουνοπλάγια του Γκρίντερβαλν, μονάχα σ' αυτόν τον κύκλο δεν φυτρώνει χορτάρι. Ο τόπος εκεί είναι έρημος και νεκρωμένος, σαν ένα κομμάτι από την Κόλαση!...

Ένρικ Όμπερλαντ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

Μετά την περίφημη νύχτα του Μικρούλα, ο Βασίλατς έπαιξε με το στανό του να καταλάβη ένα χωριό στα περίχωρα. Μόλις το έβγαζε ο δήμαρχος του χωριού βγήκε με τους προσηγόνους και τον λαό να τον υποδεχθί και να του παραδώσει τα κλειδιά των πυλών. Για να κοκκιωθεί όμως περισσότερο τον νικητή άσπαστο διάλεξε τα είκοσι άφαιότερα κορίτσια της πόλεως και τα έβαλε μπροστά μ' αμύρονα γιά να του παραδώσουν τα κλειδιά.

Ο Ναπολέων σήκωσε το δήμαρχο τί συμβόλιζε ή παρουσία των είκοσι εκείνων κοριτσιών. Και ο δήμαρχος άποκρίθηκε:

Τα κορίτσια αυτά, στανίτην μου, είναι «έκδοσι καρδιάς» που σύμφωνα με την άδοξαργαρία τους σημαίνουν είκοσι καρδιές (vingt cœurs), σύμφωνα όμως με την προφορά τους σημαίνουν ναι queu (νικητής)!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΤΜΕΣΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ντόλλυ κήρυξε κάποιον, χωρίς να δείξη καμιά περιέργεια. Πλησίασε άμεσως στον καθηγητή κ' έσκυψε κοντά του. Είδα τότε ανάμεσα στα χαλάσματα της στοάς κάτι που με κατέπληξε...

Ήταν ένα σκουφάκι από αυτά που φορούν στα μικρά παιδιά, ένα λευκό σκουφάκι από βατίστα, με γαλάζια κορδέλλα στολισμένο γύρω-γύρω.

Ο καθηγητής το σήκωσε από κάτω, το κούταξε κ' έκανε μια χειρονομία ανεξήγητη. Συγχρόνως τον άκουσα να λέη με φρίκη:

— Έπουράνιε Θεέ!... Θεέ μου!... Κύριε!... Παντοδύναμε!... πώς επιτρέπεις να γίνονται τέτοιες βδελυγμίες, τέτοια κακογνήματα εις βάρος των πλασμάτων σου!...

Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συμβαίνει. Πλησίασα πιο κοντά στον καθηγητή και τον ρώτησα:

— Τι συμβαίνει, Ουίλλιαμ;

Ο καθηγητής έμοιαζε ένα βλέμμα προς το μέρος που καθόταν η Ντόλλυ και άφωτο βραδυνότατο πώς δεν μ' άκούη, μου είπε, μη μπορώντας να συγκρατήση τη φρίκη του:

— Κούταξε... κούταξε Τζώρτζι!...

Και μου έδειξε κάτι μεγάλους μαύρους λεκέδες πάνω στο σκουφάκι. — Ξέρεις τι είναι αυτά; με ρώτησε.

Κούταξε πιο προσεκτικά και ψιθύριζε άνατριχιάζοντας:

— Αίμα!...

— Ναι, αίμα, είπε ο καθηγητής. Το αίμα κάποιου άθωου παιδιού. Καταλαβαίνεις, δηλαδή φίλε μου, τι έχει συμβεί!...

Εδίστασα ν' απαντήσω. Υποψιαζόμουν κάτι το τρομερό, το άπαίσιο.

— Το φτωχό αυτό μικρό, εξακολούθησε ο καθηγητής, το δυστυχισμένο αυτό παιδί, το οποίο θ' αναζητούν ακόμα οι γονείς του, χρησιμοποιεί για να χορτάσει τη δίψα ενός τέρατος...

— Του Στήβενς! ξεφώνησα.

— Ναι.

— Υποπτεύεσαι πως...

Δεν υποπτεύομαι, είμαι βέβαιος. Το φτωχό αυτό παιδί θ' αναζητούν για να χορτάσει τη δίψα αυτού του άθλιου, δίψα τρομερή, δίψα άβυσσος, δίψα ανθρωπίνου αίματος!...

— Είπε φριχδώς!

— Είπε άποτροπαίο! Πούος ξέρει δε αν είναι αυτό το μόνο θύμα του βδελυρού τέρατος που καταδιώκουμε;

— Πούος ξέρει, πούος μπορεί να ξέρη αν δεν έχει αρπάξει, για τον ίδιο λόγο, κ' άλλους δυστυχισμένους μικρούς, απ' την αγαλιά της μητέρας τους;

— Θυμήσου, Τζώρτζι... Σέβουμ λιγάκι... Πρός τις εβδομάδες ακόμη διαβάσαμε στις εφημερίδες για μια μυστηριώδη εξαφάνιση βρέφους. Η μητέρα του, μια τολμηρή ανδρικού είδους, εργάστηκε σ' ένα εργοστάσιο, άκουγε κάθε νύχτα, παράξενα κ' ανεξήγητα τριζήματα στο σπίτι της.

— Έτρεχαν ή πορτες, τα παράθυρα, το πάτωμα, σαν κάποιος άφοτος άνθρωπος μέσα στο σπίτι. Μια νύχτα είδε την πόρτα της κρεβατοκάμαράς της ν' ανοίγει άφωνα, μόνη της. Τις ώρες που συνέβαιναν αυτά, άρχιζε και το μορφο της να κλαίη. Ξυπνούσε και σπαρασσόταν από το κλάμα! Τι έβλεπε το άθωο βρέφος, για να κίνη έτσι; Η μητέρα του άνησυχισε. Ήταν όμως γενναία γυναίκα και δεν τ' άφασε. Κ' έπειδή ο άντρας της έλειπε σε κάποιο προάστιο, σκωθόταν, όπως τον τοίχο, άναψε ένα κερί και έκαμε ένα γύρο σ' όλο το σπίτι.

Δεν είδε κανένα. Άκουσε μόνον στην αυλή ένα παράξενο θόρυβο, κάτι σαν φτεροκόπτημα... Φοβήθηκε μήπως τις κλέβουν τις κόττες, άνοιξε, βγήκε έξω και μήτρε στον ορνιθώνα. Κανένας δεν ήταν εκεί. Η ορνιθόνα όμως ήταν τρομαγμένη. Σκέφθηκε πώς κάποιος θάχε αποπειραθεί άπλωσ να πηδήση στην αυλή, κούταξε το σώτη της πόρτας αν είναι στη θέση του και ξαναπήρε στο σπίτι. Το παιδί της είχε πάψει να κλαίη και φαντάστηκε πώς θάχε άποκοιμηθή.

Όταν όμως μήτρε στην κρεβατοκάμαρά της, όταν έριξε την πρώτη ματιά στο λίκνο του μικρού της, το αίμα της πάγωσε, η καρδιά της σταμάτησε! Το παιδί της, το άγαπημένο της μορφο, δεν βρισκόταν πια εκεί. Σαστισμένη, ανήσυχη, μισοτρελλή, μη ξέροντας τι να υποθέσει, κούταξε παντού. Το μορφο δεν μπορούσε να σκωθίη μόνο του απ' το λίκνο του. Της το είχαν πάρει λοιπόν... Της το είχαν αρπάξει!...

Τα ρούχα του στο λίκνο του ήταν ακόμη εστία. Πούος της είχε κάμει όμως το κακό αυτό; Και γιατί... γιατί; Πούος είχε μπει στο σπίτι; Από πού;... Η δύστυχη γυναίκα πήγαινε να τρελλαθή. Εκείνο που τη σάστισε, ήταν ο τρόπος, με τον οποίο την άρπαξαν το μορφο της. Κανένας δεν είχε μπει στο σπίτι, ήταν βέβαια ν' αυτό. Δεν κλέβεται έτσι εύκολα ένα μορφο... Άρχισε τότε να κλαίη και να στηθοδέρνεται. Μαζεύτηκαν οι γείτονες, είδοποίη-

σαν την άστυνομία. Μά κανένας δεν μπορούσε να δώση μια εξήγηση στο άλλοκοτο αυτό γεγονός. Στο τέλος πίστεψαν όλοι πως η δύστυχη μητέρα κοιμόταν όταν της άρπαξαν το παιδί και πως όλα αυτά που ριωνή και ανεξήγητα διηγείτο ήταν πλάσματα της παραφροσύνης της... Αυτά έγραψαν ή εφημερίδες την επομένη της άρραξης του μικρού. Διάβασα τότε την εφημερίδα και πίστεψα κ' εγώ πως η δυστυχισμένη μητέρα δεν ήξερε τί έλεγε, πως είχε μισοτρελλαθή από τη λύπη της. Τώρα όμως, Τζώρτζι, καταλαβαίνω όλα αυτά ξεγόντα... Καταλαβαίνεις τι έννοια!...

— Ναι, έχεις δίκιο, Ουίλλιαμ.

— Ένα μόνον ακόμα δεν ξέρω ακόμα, Τζώρτζι. "Αν ο άλλος αυτός έχει άρραξει να αρπάξη άθωα μικρά απ' στον άπαιτο..."

— Θα ήταν τρομερό!

— Γι' αυτό πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας. Δεν πρόκειται να σώσουμε μόνον την κ. Στήβενς σήμερα. "Ηδη διατρέχει κίνδυνος και η μίς Ντόλλυ κ' ένα πλήθος παιδιών, γιατί ή δίψα του αίματος κ' ένα νεκροφάντασμα είναι τρομερή, φρικαλέα. Γι' αυτό δεν πρέπει να χάνουμε καμιά. Θα δώσουμε λόγο ενώπιον του Θεού, αν παραλείψουμε την υπόθεσι αυτή. Ο Στήβενς πρέπει να ξενοτηθή! Δεν μπορεί να το δώσουμε καμιά να αλλάξη καταφύγιο...

— Άς μείνουμε τότε και άς έρευνήσουμε παντού εδώ μέσα. Ο καθηγητής γύρισε προς την Ντόλλυ. Φαίνονταν έξαιρετικά ξαντλημένη, το πρόσωπό της ήταν γλωμό, τα μάτια της ήταν κίτρινα, έτοιμοι να πέσουν.

Το θλιβερό αυτό θέαμα έκανε τον Ουίλλιαμ να συγκινηθή βαθύτατα. — "Οχι, όχι σήμερα, είπε. Πρέπει να φύγουμε. Να δηγήσουμε την μίς στίτι της κ' έπειτα βλέπουμε. Για κούταξε... Η δύστυχη καπέλλα υποφέρει, μόλις κρατείται στα πόδια της!..."

Συγχρόνως έπλησιασε την Ντόλλυ και της είπε με φωνή, πούτερη απ' τη συγχίνηση:

— Μίς Ντόλλυ, συγκύρησε με πούγιννα άφορη κ' καθυστέρησε λίγο. Είσαθε ξαντλημένη, το βλέμμα. Μά τα βάσανά μας έτελεισαν πια. Φεύγουμε... Δώστε μου το χέρι σας.

Η Ντόλλυ στρίβτηκε στο χέρι του καθηγητή και σηκώθηκε κούταζοντάς τον στα μάτια κ' εύχνομοστη.

Ο Ουίλλιαμ έβαλε στην τσέπη του τη σαοφίτσα που βρήκαμε και προχώρησε προς το βάθος της στοάς.

Πού πήγαίναμε; Βαδίζαμε προς την έξοδο ή χανόμαστε περισσότερο μέσα στον λαβύρινθο αυτό;

Μπροστά μας συναντούσαμε διαρκώς γυμνισμένους τοίχους, ύψιστα, νερά, έλασμένες νυκτερίδες, που αεροσκοπούσαν στον αέρα κ' έκαναν την Ντόλλυ να τρομάζει και σφίγγεται κοντά στον καθηγητή.

Ο Ουίλλιαμ την προσέφυγε, της μίλησε με τρυφερότητα κ' άγάπη. Η νέα είχε απαντήσει πού βρήκαμε και προχώρησε προς το βάθος της στοάς.

— Άναψε ένα κερί κ' έκαμε ένα γύρο στο σπίτι!...

ληρνή πώς διέτρεξε κάποιον πολύ μεγάλο κίνδυνο και καθόταν τον καθηγητή ως σωτήρα της. Τα βλέμματά της όταν τα σπείρεται πάνω του ήταν γεμάτα ευγνωμοσύνη.

Ο καθηγητής βρήκε την ευκαιρία για να δώση μερικώς άπαρηχτες συμβουλές και οδηγίες στη Ντόλλυ:

— Άκουσε, παιδί μου, της είπε. "Υπάρχει, άσφαρως λόγος, για τον οποίο δεν πρέπει να μάθη κανείς τι σάς συνέβη άπονη. Προς το παρόν δεν μπορώ να σάς πω τίποτα. Όταν όμως, με τη βοήθεια του Θεού, κανονίσουμε την υπόθεσι αυτή, τότε θα σάς εξηγήσω λεπτομερώς, θα σάς πω όλα. Γι' αυτό θα σάς παρακαλέσω να κρατήστε άπολύτως μυστικά τα άποφινά γεγονότα. Να μην πείτε τίποτα ούτε σ' αυτή τη μητέρα σας. Θα την έπισκεφθώ κ' εγώ και θα την καθησυχάσω. Ελπίζω πως θα έμπιστευθή σε μένα..."

Η Ντόλλυ τον καθησυχάζε άπολύτως. Δεν θάλεγε σε κανένα λέξι. Θα της έκανε μεγάλη ευχαρίστησι αν ο κ. καθηγητής πήγαινε στο σπίτι της.

Μιλούσε και τον κούταζε στα μάτια με μια έκφρασι βαθύτατα και μεγάλης ευγνωμοσύνης. "Έξαρνα ή φωνή της τρεμολούσε, τα γονατά της λυγίσαν κ' άπλωσε τα χέρια της για να σπρωχίη κάτω."

Θα σωριάζοταν κάτω, άπάνω στις πέτρες και στους σφαιρές που σκέπαζαν το δάπεδο της κατακόμβης, αν ο Ουίλλιαμ δεν πρόλαβαν να την αρπάξη στην αγαλιά του!

Τι είχε συμβεί;

Η άτυχη νέα είχε λιποθυμήσει!

Έξαντλημένη από τους κόπους και τις ταλαιπωρίες σ' όποιες είχε υποβλήθ, δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο. Ο καθηγητής την σήκωσε στην αγαλιά του και την μετέφερε στο μέρος όπου έκαθονταν προηγουμένως. Άρχισε συγχρόνως να της κάνει έμφωνες.

Η νέα εξακολούθησε να μένη ανάσπλητη. Ο Ουίλλιαμ άνησυχούσε. Η ώρα περνούσε... Σκέπτοταν πόσο θα άνησυχούσε ή μητέρα της κόρης, ή όποια την είχε χάσει μυστηριωδώς, ανεξήγητα...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗ

Η άγνότερη άγάπη του 'Αλφρέδου ντε Μυσσέ. Ο άγγελος της παρηγοριάς. Ο άδελφός του ποιητή. Η καλωσύνη και ή έσπερη της άδελφής Μαρκελίνας. Τα δάρα που έκανε στέν άγαπημένο της ποιητή. Ένα τρυφερό και άγνό ειδύλλιο. Ένα λεπτό άρωμα που σκορπίζεται.

ΟΛΛΕΣ, πάρα πολλές γυναίκες άγάπησε στη ζωή του ο περίφημος γάλλος ποιητής 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ. Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως πέρασε όλη τη ζωή του με τον πόνο ή τη χαρά της άγάπης αυτής, την όποια τραγουδούσε, τόσο περίτεχνα, σ' όλες τις εκδηλώσεις της: είτε ως φλογερό και μαϊνόμενο πάθος, είτε ως τρυφερό και ήρεμο ειδύλλιο.

Ήταν όμως και πολύ άστατος στους έρωτάς του. Δεν μπορούσε, του ήταν άδύνατο, ν' άγαπήη για πολύ καιρό την ίδια γυναίκα. Η μόνη γυναίκα με την όποια ο έρωτικός του δεσμός βασίτη πολύ, ήταν ή Γεωργία Σάνδη, μολοντί γνωρίζουμε, σήμερα πιστά ότι κατά τα διαλείμματα της έρωτικής ζωής του, έννοιωθε ν' αυτήν όχι άπλωσ γλαυρή άγάπη, αλλά... πραγματικό μίσος.

Έντονος ήτανε μια γυναίκα την όποια άγάπησε πραγματικά στη ζωή του—έπί δέκα όκτω δολοφονία χρόνια!...—ο μεγάλος ποιητής με τις άμέτρητες γυναικείες έπιτυχίες.

Και τη γυναίκα αυτή την τόσο άγαπημένη του δεν μπόρεσε να τη πείσει ούτε μια φορά—δεν μπόρεσε να τη σφίξη ούτε μια στιγμή στην αγαλιά του!

Η γυναίκα αυτή δεν ήτανε ούτε ώραία, ούτε τόσο κόσμου, ούτε γαστή στους φιλολογικούς κύκλους των Παρισίων.

Ήταν μια νεαρά καλόγρη!...

Ένα βράδυ που ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ γυρνούσε σπίτι του μεθυσμένος, κρύωσε άσχημα και αναγκάστηκε να πέση στο κρεβάτι.

Ήταν όμως τόσο νευρικός, ώστε ή μητέρα του και ή άδελφή του, που τον περιποιούντο, είχαν άρραξει να μην μπορούν πια να υποφέρουν τις ιδιοτροπίες και τις παραξενιές του:

Σκέφθηκαν λοιπόν τότε να ζητήσουν καμιά καλόγρη νοσοκόμο για να περιποιήση τον άνοικονόμητο άσθενή τους. Το πρόσωπο στο όποιο απεάντησαν γι' αυτό το σκοπό, τους έστειλε τότε την άδελφή Μαρκελίνα, μια νεαρά καλόγρη που έκοιλούσε χρέη νοσοκόμου στο νοσοκομείο «Η Καλή Βούλησι».

Πιά ήταν αυτή ή άδελφή Μαρκελίνα ή όποια καθόταν με το γλυκό της χαμόγελο να δαμάση τον άκαταπαύτο χαρακτήρα του έννευριζμένου άρρωστου καμφο;

Ένα άπλό κορίτσι του λαού, μια γλυκειά, πονεμένη ψυχή—και τίποτα περισσότερο.

Μά ο Μυσσέ, σαν ποιητής που ήτανε, κατάλαβε τι θησαυρός ανεκτίμητος χριστιανικής ώραότητας και άγγελικής καλωσύνης έκρυβε στα στήθη της ή άδελφή Μαρκελίνα, κάτω από την άτονη και κομμά μοναχική στολή της.

Και ο άνθρωπος αυτός, που είχε ζήσει ως τότε ανάμεσα σε διάσημες, ώραίες και λαμπροστολισμένες γυναίκες, ο άνθρωπος αυτός που είχε άρραξει να βαρύνει τους άντιπροσώπους του ώραίου φύλου, έννοιωθε να χαράζει στην ψυχή του ένα εϊνεγκό και δυνατό αίσθημα για το ταπεινό αυτό και άσχημο κορίτσι, το καταδικασμένο να περάση τη ζωή του μακριά από την εύθυμη κίνηση και τα πόλημια φώτα του κόσμου, άνέραςτο και άνημμένο...

Και μαζί με τον έρωτα αυτόν, άρχισε να γεννάται στην ψυχή του και το θρησκευτικό αίσθημα.

***

Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ δεν ήτανε καθόλου θρηστικός, γιατί και ή οίκανεία δεν είχε μέσα της άνεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό το θρησκευτικό αίσθημα. Η μητέρα του πιστή οπαδή του Βολταίρου, δεν είχε κοινωνήσει ποτέ στη ζωή της. Έπόμενο λοιπόν ήτανε να μη δώση στα παιδιά της θρησκευτική άνατροφή. Και ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ, όποι άναφέρει περί Θεού, τον αιδάναται σαν ποιητής κάλως, σαν την έννοια δηλαδή του άπολύτου και του άληθινού.

Μά ή άδελφή Μαρκελίνα τον έκανε ν' αλλάξη γνώμη.

Όσο καρό έμεινε ή νεαρά καλόγρη στο προσκεφάλό του, νόση- λωνόταν τον... έβδομάδες δηλαδή δολοφονίας, γιατί ο ποιητής ήτανε πια φιλόδοξος και το παραμυζό κρυολόγημα του έφραζε στο κρεβάτι για πολλές μέρες, δεν έπαινε να του μιλήη, έμπνευσμένα, για τη θεία χάρη του Θεού.

Ο ποιητής την άκουγε, έκστατικός. Σάνοιγε στα λόγια της κό- σμους δολοφονίας που του ήταν άγνωστοι ως τότε και ή καρδιά του κόνιζε να σπάση από την πληρομή των νέων αισθημάτων.

Το άποφροτο αυτό κορίτσι έκανε ν' άνθιστον στην άποφροτευ- μένη και πικραμένη ψυχή του 'Αλφρέδου ντε Μυσσέ καινούργια μυστικά λουλούδια, καινούργιες έλπίδες!...

Και με πούση στοργή τον περιποιότανε!

— Έλάτε κ. 'Αλφρέδε, του έλεγε, πιείτε ακόμα μια κουτάλι άπ' αυτό το γαλακτικό... Δεν σάς άρραει;... Μά, άγαπητέ μου φίλε, μονάη έτοι θα γίνεται καλά, μονάη αν πέρνετε τακτικά το γα-

λακτικό σας θα μπορέσετε να σκωθίητε από το κρεβάτι... Έλάτε, τώρα, μην κάνετε σαν μικρό παιδί... Πάρτε το γαλακτικό σας. Νά: μια και κάτω!...

Μπορούσε ο 'Αλφρέδος να της χαλάση το χατήρι; "Οχι βέβαια! Κ' έπαινε το μικρό γαλακτικό, στερεομυστηριάζοντας, ενώ ή άδελφή Μαρκελίνα τον έβλεπε χαμογελώντας, έπειδή μονάη έτοι θα γινόταν ο άρρωστος καλά!...

***

Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ ήτανε τίμιος άνδρας. Αύτην την άρετή δεν του την άρνήθησαν ούτε οι χειρότεροι έχ- θροί του.

Συλλογίστηκε λοιπόν πώς αν φανέρονε στην άδελφή Μαρκελίνα τον έρωτα που του είχε έμμενέσει, θα βύθιζε την άθάα κόρη σε ταραχή καταστροφική γι' αυτήν, θα την έβγαζε από τη γαλήνη της άγνότητας στην όποια ήτανε βυθισμένη.

Και προτίμησε να υποφέρει μοναχός του, για να μη μολύνη τ' αυτή της άδελφής Μαρκελίνας με λόγια έρωτικά, με λόγια τα όποια είχε πη προηγουμένως σε τόσες άνάδες γυναίκες...

Όταν τέλος έγινε καλά και ή άδελφή Μαρκελίνα τον άποχωρέ- τησε για να έπιστρέψη στο νοσοκομείο ή στο μοναστήρι, ο 'Αλφρέ- δος ντε Μυσσέ λιποθύμησε από τον ψυχικό του σπαραγμό.

Μά δεν της είπα τίποτα.

***

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Ο ποιητής γνώρισε και άλλες πολλές γυναίκες—ώρατες, έξυπνες, διάσημες, σαν τις παλιές του φίλες.

Μά το γλυκότατο έσχα της ταπεινής καλς γράς δεν έπαψε ποτέ να σκορπίζει ένα άρωμα άγνότητας στην πληγωμένη ψυ- χή του.

Και όταν ακόμη ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ—σαραντάρης μονάη, αλλά τσακισμένος από την άιακτη ζωή του, με γκριζά καλλιά— γυρνούσε το βράδυ σπίτι του, μεθυσμένος από άγνότη- άνακατομένο με μύρα ή ούζο, και τότε ακόμα στίς στιγμές της εσάτης εξαθλιωσώς του, δεν έπαινε ν' άνα- πολλή νοσώς την ήμερη φσιονομία της άγνης άδελ- φής Μαρκελίνας.

Έβγαζε τότε από το σεντόνι του όσα ένθήμα- του είχε άφίσει ή μικρή φίλη του από την εποχή που τον νοσήλευε—μικρά εικονίσματα, μαρμαίνα λου- λούδια, άσχητά κεμπόγια—έβαζε τα λείψανα αυτά ενός εφημέριου άνδρου πάνω στο γαλακτικό του, έβγαζε την κατάπληξη του.

Όταν, τέλος, πέθανε, δέκα χρόνια ύστερ' από την προσοκαση γνωριμία του με την άδελφή Μαρκελίνα, έκείνης το όνομα ψιθύριζαν τα χείλη του, ενώ ή ψυχή του άρχιζε σιγά-σιγά να πετάει στον άλλον κόσμο, τον άγνωστο...

Ν. Αδάκρυτες

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΤΑ ΝΕΥΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

Η ώραία ή γήρσα, ή τρυφερή Γκλόρια Σβάνσον, είναι στην έ- δικτική ζωή της ένα τρομερό και άνιότατο θύμα. Έχει γίνει πε- ριφημη στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ για τα νεύρα της, τους ύπνους της, τις παραφροσές της.

Μια μέρα πήγε και τη βρήκε ο άντιπρόσωπος ενός με- γάλου κινηματογραφικού οίκου, να της υποβάλη όρισμένα παράπονα εκ μέρους της επικήδειας, έπειδή ή πρωταγω- νίστρια δεν άνησυχούσε να τηρήση όλους τους όρους του συμβόλαιού της.

Η Γκλόρια Σβάνσον τον άκουσε πρώτα άτάραχη και, ξαντα, ο άντιπρόσωπος της κινηματογραφικής εταιρείας δέχεται στο πρόσωπό ένα ήρηότατο ρατίσμα!

— Ο άσθη είχε τα νεύρα του!...

Ο άσθητης άνθρωπος προσέπαθήσε να διαμαρτυρηθή, μα ή Γκλόρια Σβάνσον κοίτησε να χάση καιρό, του δίνει άλλα δύο κινηματογράμια πιο δύνατα και από το πρώτο!...

Κ' έπειδή δε φανότανε διατεθειμένος να φύγη, ή Σβάνσον τον δώδεσε και μια γρη κλωσιά σε κάποιο τρυφερό μέρος του σώματος του. Και μόνο όταν ο άντιπρόσωπος είδε τη λεπτή κ' εύγενική καλλιτέχνηδα ν' αρπάξη ένα τεράστιο βάσο—για να του το φέρη βέβαια στο κεφάλι—άπεφάσισε να γαλήη κανονική ύποψωση!...

Έννοείται όμως πως δεν άφρασε το πράγμα έτσι, κ' έ- μήνησε την ώραία ήθοσά, ζητώντας 15.000 δολάρια για ψυχική όδηση.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΓΚΡΙΤΖΝΕΡ ΕΝ ΔΟΥΡΛΑΧ (ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ)

ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΩ ΤΩΝ 6.000.000 ΜΗΧΑΝΩΝ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ

Μηχαναὶ δι' οἰκιακὴν χρῆσιν, διὰ κεντήματα, διὰ πλισσέδες κ. λ. π.
Εἰδικαὶ μηχαναὶ δι' ἐργαστάσια ἐνδυμάτων, ὑποκαμίσων, καπέλλων,
ὀμβρελλῶν, ὑποδημάτων κ.λ.π. Καλτομηχαναὶ καὶ παντὸς εἵδους
πλεκτομηχαναί.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
GRITZNER
ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΤΕΛΕΙΑΙ · ΣΤΕΡΕΑΙ
ΕΥΘΗΝΑΙ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ

ΡΑΥΙΜΟ
ΚΕΝΤΗΜΑ
ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΥ
ΡΑΠΤΑΣ, ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Ο Παρακαταθήκη ἐξαρτημάτων.
Πρὸς τὸ συμφέρον, εἰς ἐπιμέ-
φθῆτε μας πρὶν ἀγοράσετε ἄλλαν.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ
54 ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ · ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΡ ΜΠΡΟΝΖ

εἰς μεγίστην συλλογὴν ἀπὸ 80 δραχμῶν καὶ ἄνω εἰς ὅλα
τὰ μεγέθη.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Βελουτὲ διάφερα, Μεσαρὲ μεταξὺ καὶ συμκλῆ, Πλοδο
ντομπλ-φᾶς καὶ σκέτα, Ζούτ, Ερετεν, Σατέν, Παραπ-
τάσματα ἐταρὴ χροματιστά, Μαξιλοράκια, ὑφάσματα
καλυμάτων, Στέρ φι λέ, Μπριζ-μπίζ, Τάπητες διαδρόμων
βελουτὲ, φάβες διὰ στέγ, φάβες κεκὲ δωμάτων καὶ δια-
δρόμων κ.τ.λ. Μεσαράδες ἐπίπλων καὶ πατωμάτων (LI-
NOLEUM) καὶ φελοτάπητες.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

ἅπαντα τὰ εἶδη ὀλικῶν ταπετσαρίας

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 55 Υ'Β'

ΘΔΟΝΤΟΠΟΝΟΙ

οἱς φέρουν συχνὰ εἰς ἀπελπισίαν καὶ
παραινέσω τὰ βάσανά σου ἀλλὰ
παίρνουν

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

Εἰ λέγο αἰσθάνεσθε ἀνεκδιήρητον. Ἐπίσης εἰς γρίπην, ρευμα-
τισμὸν, νευραλγίαν, πυρετὸν, κεφαλόπονον καὶ πόνοὺς τῶν ὀστέων καὶ
δείχθη ἡ λομπρὰ ἐνέργεια τῶν δισκίων Ἀσπιρίνης.

Ἐφαρτέτε πάντοτε τὴν γνήσιον συσκευασίαν ὅπου
μετὰ τὴν κατασκευὴν ταυρίων.

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλ-
λογή Ἀγγλικῶν χειμερινῶν
καὶ demi - saison ὑφασμάτων.
Μεγάλῃ ποικιλίᾳ σχεδίων καὶ
χρωματισμῶν. = = =

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΡΙΚΗ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΔΗΜ. ΚΑΙ ΠΑΝ. ΙΙ. ΚΑΠΡΑΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΟΔΩΝ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ & ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ (πρώην Τράπεζα Παύλου) ΑΘΗΝΑΙ

Αριθ. τηλ. 13-27 Νέον